

ВАЛЕРИ ПАРВ ЛАГУНАТА НА КРОКОДИЛИТЕ

Превод от английски: Владилен Попов, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Радваше ли се да се върне тук? Кери Донован остави погледа си да поскита из кафявата шир на реката, която си проправяше път през нагизнали от дървесни кори блата и наводнени брегове. Потърси признаци в земята дали се бе променила като нея и не откри нищо. Имаше огромна разлика между осемнайсет и двајсет и четири години, но това бе нищожна капка в океана на времето, с което се измерваха промените в тези безлюдни пространства.

Пълзящата трева, която надминаваше човешки бой, вероятно бе горяла поне десетина пъти оттогава, обаче сочността ѝ не я издаваше. И жилавите дървета и храсти край водата, и тревата изглеждаха същите.

Отвъд реката едно жабиру се плъзна по повърхността на водата, за да набере достатъчно скорост да издигне във въздуха тежкото си тяло и дългите си крака. Затаила дъх, тя повели на птицата да излети и не я изпусна от поглед, докато жабируто не излетя успешно. Това бе игра, която измислиха с Робин като деца — като че ли обединените им волеви усилия можеха да бъдат предадени на устремните нагоре птици.

Над бръмченето на комарите се дочу цопване на огромна риба барамунди и дрезгав рев на крокодил-семец. Това ѝ напомни, че в тази част на Австралия имаше и ужаси, освен чудеса. Все пак се радваше, че бе отново тук. Как бе могла да помисли, че ще живее щастливо в град, дори и в Дарвин?

Наведе се над разлива и потърси отражението си в тъмните води, като се крепеше с ръка, стиснала здраво ствола на едно надвесено дърво. Отдолу я гледаше овално лице със странно изострени черти, зеленикаво на цвят. А нейната кожа бе златиста и бляскава. Зеленикавият оттенък правеше лицето ѝ да изглежда неземно и този ефект се подсилваше от ореола на златистата коса, бухнала около главата ѝ.

Усмихна се, като усети, че се държи лекомислено и отражението ѝ отговори с усмивка. Дръпна се назад и разтърси коси. Добре, че нямаше никой наоколо да я види. Наистина, да се усмихва на отражението си!

Внезапно осъзна, че някой я наблюдава — почувства как кожата между раменете ѝ настръхна.

— Кой е там?

Блатната трева се разтвори и се появи висок жилав черен мъж. Бе облечен в риза каки и дочени панталони, станали почти униформа за скотовъдците. Белите му зъби просветнаха върху черното лице.

— Здравсти, госпожице.

— Добър ден. Стресна ме!

Той ѝ подаде ръка.

— Аз съм, Нъгет, госпожице Кери. Не ме ли помниш?

— Разбира се! — усмихна се широко тя. — Радвам се да те видя отново, Нъгет. Още ли си в Кинга Даунс? Какво те води в Казуарина?

Той погледна надолу смутено.

— От много време вода говедарите в Казуарина. Откакто напусна Кинга Даунс, все се надявах, че ще се върнеш.

Нъгет ѝ бе предан приятел на времето, когато тя редовно посещаваше Кинга Даунс — средище на скотовъдната империя на семейство Чемпиън. Сега бе шеф на говедарите в отдалечената ферма Казуарина. Беше ѝ предал много от знанията за пустинните земи и повлия на избора ѝ за професия. Като юноша бе дългурест, с ръце и крака привидно твърде големи за жилавото му тяло. Сега бе достигнал пълна зрелост и стоеше горд и висок, един съвременен мъж в западните си дрехи, и все пак със загадъчното излъчване на Каменната страна.

— Следвах — обясни Кери. — Сега съм рейнджър.

Нъгет огледа униформата ѝ.

— Виждам. Мога да се обзаложа също, че си истински добър рейнджър.

— Винаги си бил на моя страна, Нъгет — засмя се тя.

— Имаше нужда от някого. Беше толкова объркана в пустинните земи. Но вече не си, нали?

— Надявам се, не съм. Научих много, откакто заминах. Какво те води насам, Нъгет? Да не преследваш заблуден добитък?

Той бутна бушменската си шапка назад и почеса чело.

— Губим добитък от много дни. Обзалагам се, че ги е изляла някоя голяма кинга.

— Голяма кинга? — учуди се гласно Кери. — Мислиш, че крокодил е откъмнал заблудените животни?

Той посочи към реката, невинно притихнала под наметката от водни лилии.

— Бъди сигурна! Там вътре има може би два големи крокодила. Не става за плуване. Няма място.

За местните скотовъдци изразът „няма място“ означаваше, че крокодилите първи са запазили право на собственост върху залива.

— Мисля, че си прав за двата големи крокодила, които живеят там — посочи към залива тя. — Те са причината да съм тук, трябва да ги изследвам за Комисията за охрана на природата.

Очите му се разшириха пред безкрайните лудости, които нейната раса проявяваше в тази вечна земя.

— Имаш пушка? — попита Нъгет.

— Няма да ми трябва. Дошла съм да ги наблюдавам и да правя снимки. Няма изобщо да стрелям.

— Може би е по-добре да се навъртам наоколо — каза той сериозно.

Това бе последното нещо, което искаше... Нъгет Малоун бе един от мъжете, които Бен Чемпиън най-много ценеше и на които се доверяваше. Отсъствието му щеше да предизвика въпроси, а тя не желаше всички да узнаят, че се бе върнала. Робин Чемпиън знаеше, че е тук. Кери се съгласи да дойде заради нея. А и защото Робин я бе уверила, че Рик вече е благополучно оженен. Само мисълта за Рик Чемпиън охлади кръвта ѝ. За никой от мъжете Чемпиън не би се върнала към сцената на толкова много горчиви спомени. Очите на Нъгет я извадиха от унеса ѝ.

— Не се тревожи за мен, лагерът ми е горе на височината.

Той погледна одобрително, когато му показа как си е направила лагера на повече от осемнайсет метра над най-високото ниво на водата, далеч от калните улеи, издълбани от гигантските крокодили. Припасите ѝ се полюляваха от едно дърво, недостъпно за скитащите биволи.

— Не си забравила какво съм те учил — каза Нъгет доволно, а после се намръщи. — Все пак е по-безопасно да отседнеш във фермата. На това място има много динго, бивол, змия и крокодил.

Кери вдигна ръце.

— Моля ти се спри, че ще ме накараш да хукна към фермата от страх! Взела съм много предпазни мерки. Имам сигнални ракети, защитна екипировка и радиовръзка с групата си.

Разтвори пешовете на палатката и му показа част от екипировката си. В колата си имаше радио, което я свързваше с другите членове от Отряда за опазване на крокодилите в този район. В добавка нейната подготовка и опит я осигуряваха срещу глупави рискове. Ако не се смяла навеждането над водата, гъмжаща от крокодили, за да се възхищавам на отражението си, помисли тя унило.

— Добре — отстъпи той. — Аз ще вървя. Но утре ще се върна да се убедя, че си наред.

— Чудесно! — Знаеше, че няма да успее да го разубеди.

Когато се обърна на тръгване, Кери забеляза коня му, завързан за едно дърво в сечището, и докосна ръката му.

— Няма да казваш на никого, че си ме видял, нали?

— Семейство знае, че си тук. Те ми казаха — обясни смутено Нъгет. — Шефът може би открие, но не от мен.

— Благодаря. Благодаря ти много...

Той ѝ отвърна с широка усмивка, която разкри искрящите му бели зъби и после се метна на коня си.

Тя го гледаше със съжаление как си отива. Последните няколко дни бе прекарала сама. Пискливото радио не можеше да замени личното съприкосновение. А Нъгет винаги бе значел нещо специално за нея, внушил ѝ бе любовта си към дивата земя. И като че ли сега бе донесъл със себе си миналото. Кери усещаше, че то нахлува в нея, колкото и силно да се опитваше да го отхвърли.

Бе шестнайсетгодишна, когато семейството ѝ пристигна в областта, на повече от триста километра югоизточно от Дарвин. Баща ѝ се установи тук заедно с Въздушната медицинска служба, бившият Летящ лекарски екип. Стивън Донован, познат на аборигените като доктор Донован, искаше тя да остане да учи в Куинсланд, близо до сестра си Луиза, но се поддаде на молбите ѝ да дойде с него, като постави условие да не пострада учението ѝ. Кери искаше толкова

силно да замине, че залягаше още по-здраво над уроците и си изкарваше изпитите с блестящ успех.

Баща ѝ често я вземаше със себе си на далечните медицински обиколки. При едно от тези пътувания тя за първи път срещна семейство Чемпиън. Джейк, главата на рода, все още не беше се предал на повредената сърдечна клапа, която накрая отне живота му. По него време бе Кралят на пустинните земи и беше необичайно висок, независимо дали бе върху седлото или не.

Причината за посещението на доктор Донован в главната ферма Кинга Даунс бе неговата дъщеря Робин. Кери преживя първата си среща с Робин като шок, макар че баща ѝ я бе подготвил по време на полета.

— Робин Чемпиън е родена с мозъчна парализа. Мускулите ѝ невинаги правят онова, което тя иска, и затова движенията ѝ често са конвулсивни и неконтролирани. Но мозъкът ѝ не е засегнат. Тя е интелигентна и пълна с живот. Ще я харесаш.

Думите му се сбъднаха. След като преодоля първоначалното си сътресение при вида на Робин в специалния инвалиден стол, тя се очарова от начина, по който момичето използваше едно табло с букви, за да общува.

— Защо не можеш да говориш? — попита Кери с типична младежка прямота.

Вместо да се обиди, Робин разбра искреността ѝ и старателно изписа буква по буква на таблото, че мускулите на гърлото ѝ просто не работят достатъчно добре.

— Тогава как успяваш да ядеш? — полюбопитства Кери.

— Чудесно се справям — появи се изписаният буква по буква отговор, а после инвалидният стол се разтърси от смеха на Робин.

Оттогава двете девойки станаха близки приятелки. Кери летеше с баща си при всяка възможност и често оставаше в Кинга Даунс, докато той завърши обиколките си. С помощта на Кери в ролята на неин глас Робин можеше да участва в радиосесиите. Скоро те станаха популярни членове на разпръснатия клас и поддържаха връзка с другите ученици чрез радиото.

Братът на Робин, Рик, понякога присъстваше на уроците. Най-големият в семейството, по него време той бе на двадесет и две. Робин ѝ бе обяснила, че всъщност ѝ бе доведен брат. Истинският му баща бе

умрял от инфаркт, а две години след това майка му се бе омъжила за Джейк Чемпиън.

Кери бе останала с впечатлението, че Рик се чувства обиден, задето не бе роден Чемпиън, и бе доста различен от Бен, когото виждаше само отдалеч, тъй като обикновено той работеше из имението. Робин бе най-млада от тримата и разказа на Кери чрез таблото си с букви, че никога не е виждала майка си.

— Умряла е при твоето раждане, нали? — попита Кери.

Робин кимна конвулсивно и заудря по таблото си:

— Мама умря, за да ме има! По моя вина...

— Не, не трябва дори да го помисляш — настоя Кери. — Баща ми каза, че е умряла, защото голямо наводнение попречило на медицинската помощ.

— Родена съм в лодка — обясни таблото на Робин. — Без малко да не успея.

— Е, радвам се, че си успяла! — възкликна Кери с пламенна искреност. Страхопочитанието ѝ към куража на Робин растеше колкото повече я опознаваше. Най-простите неща изискваха почти свръхчовешко съсредоточаване, но това не я спираше да опитва всичко, на което бе способна. Накрая дори се научи да рисува със специално пригодени четка и триножник. Създаваше картини на пустошта с такава трептяща красота, че Кери се вълнуваше до сълзи. Понякога трябваше да си напомня, че Робин бе заточена на инвалидния си стол и виждаше пейзажите, които рисуваше толкова ярко, само от къщата или от прозорците на рейндж-ровъра, когато някой от братята я вземаше на разходка из имението.

По време на един такъв излет Кери за пръв път се срещна с Бен Чемпиън. Никога нямаше да забрави този миг.

Джейк бе оставил момичетата да ловят риба в един разлив покрай Лагуната на крокодилите, докато нагледа някакви огради. Кери се смееше над несръчните си опити да метне кордата и в следващия миг се взря в едно лице, което ѝ напомни Клинт Истууд. Гъста кестенява коса се разпиляваше на вълни по широкото му чело, което засенчваше поглед, проникващ като лъч.

Стоеше разкрячен и с отпуснати ръце. Позата му създаваше впечатление за огромна, едва удържана жизненост. Стегнатото му тяло трептеше от енергия като тетива, преди стрелата да бъде освободена.

Кери знаеше от Робин, че Бен е по-млад от Рик, но изглеждаше по-възрастен и по-зрял. Тя никога не бе срещала човек, който да излъчва такова самообладание. Това я очарова и изплаши едновременно.

— Значи ти си приятелката на Робин? — каза той и я заоглежда така, сякаш бе някоя нова кобила за разплод. — Аз съм Бен Чемпиън.

— Знам, виждала съм те из имението. Аз съм Кери Донован — отговори тя, като едва овладя гласа си. Отчаяно ѝ се искаше да каже нещо поразително оригинално, но успя да промълви само едно: — Как си?

Кафявите му кадифени очи се заразхождаха по нея и тя усещаше топлината им, сякаш я докосваха. Усещането изпълни гърдите ѝ, които се очертаваха добре под леко омалялата фланелка. След това той бавно измери краката ѝ в опънатите, избелели джинси. Това бе най-нахалният оглед, който бе изтърпявала, и усети, че се изчервява.

— Добре съм, благодаря — отвърна той, като опустошаващите му очи най-после се спряха на лицето ѝ. — Как така не сме се срещали досега?

— Предполагам, защото винаги си много зает с работа — избърбори Кери, объркана от неговото внимание. Той успя да я накара да се почувства като единствената жена! Опита се да отклони поглед към устата му. Една пълна чувствена долна устна спасяваше от арогантност силната му, волева челюст и широката уста. Кери погледна бързо настрани към реката.

Бен се изсмя меко. Тя рязко обърна глава и откри с изненада, че той продължаваше да я гледа със същия вбесяващ, всезнаещ поглед.

— Ще гледам да не съм толкова зает отсега нататък... — После Бен нахлупи смачканата си шапка, скочи върху коня и се отдалечи в лек галоп, като я остави да се взира след него захласната.

Кери усети, че някой подръпва фланелката ѝ и погледна надолу. Робин я наблюдаваше с ликуващо изражение.

— На какво се смееш? — попита Кери.

— Вие двамата — твърде много... — изписа Робин на таблото и рухна в безпомощен кикот.

Верен на думата си, Бен започна да прекарва повече време в дома на Кинга Даунс. Обикновено се заемаше да кърпи седла, да поправя някоя моторетка или да обяздва хванати наскоро диви коне, но очите

му неизменно откриваха Кери и се впиваха в нея, докато не ги усетеше и не го погледнеше.

— Влюбена ли си в Бен? — изписа един ден Робин.

— Не! Какво те кара да питаш? — стрелна я Кери с изненадан поглед.

— Ти си първата — отговори Робин с енергичните си пръсти на таблото.

— Първото момиче, към което проявява интерес? — поинтересува се Кери. Когато Робин ѝ кимна, тя поклати глава. — Не го вярвам. Той просто мисли за мен като за още една сестра.

— Ще видиш — пристигна тайнственият отговор на Робин.

Интересът на Бен към нея, доколкото го имаше, породил неочакван страничен ефект. След като две години не я бе забелязвал, Рик Чемпиън започна да ѝ обръща повече внимание. Двамата мъже бяха образец за контрасти. Докато Бен бе сериозен и работлив, Рик обичаше забавите и приключенията. Бе винаги готов да си зареже работата и да заведе момичетата да поплуват или на пазар в града.

Не можеше да се сравнява с Бен, но Кери съзнаваше, че всъщност малцина можеха. Рик бе забавен и тя се улови, че прекарва все повече и повече време с него.

Кери забеляза, че когато бе с Рик, Бен ставаше мрачен и затворен. Неизвестно защо, това я разтревожи. Смущаваше я фактът, че Бен вече не я гледаше по особен начин и като че ли я бе намразил. Болеше я, защото искаше да бъдат приятели. Един ден си призна пред Робин:

— Изобщо не разбирам Бен.

— Интересно — отговори ѝ Робин. — Той казва същото за теб.

— Така ли? — Щом разговаряше с Робин за нея, вероятно не я ненавиждаше чак толкова... — И какво друго казва за мен?

— Не много. Но Рик говори много — обясни Робин чрез таблото. — Той каза на Бен, че ще се ожени за теб. Бен побесня.

— О, така ли? — рече тя замислено, еднакво заинтригувана както от реакцията на Бен, така и от увереността на Рик, че ще се оженият. По тези места щом двама души прекарваха толкова много време заедно, както тя и Рик, обикновено следваше женитба. Но тъкмо това ли искаше? Разбира се, Рик бе забавен и подходящ за съпруг по много показатели, но можеше ли да го приеме като партньор за цял живот?

Когато той ѝ направи предложение, Кери все още нямаше готов отговор и отвърна, че ще си помисли. Без нейно знание обаче той вече бе уведомил Бен, че са сгодени. Когато го потърси за съвет, Бен бе хладен и безразличен.

— Ти си достатъчно голяма, за да знаеш какво правиш — каза той и се метна на коня си. Тя се загледа унило след него с усещането, че нещо значително си отива от живота ѝ.

През следващите няколко дни нито чу, нито видя Бен. Искаше ѝ се Рик да не му бе казал, че са сгодени, защото се чувстваше ужасно неуверена. А Рик се държеше с нея като годеник и си позволяваше да я целува, когато си поиска. Но странно защо от целувките му не изпитваше нищо. След това дойде онзи ужасен ден, когато Джейк Чемпиън бе повален от фатален сърдечен удар и всичко се промени. Рик изчезна и остави Бен да поеме управлението на имотите. Той бе толкова зает, че Кери все не успяваше да разговаря с него, докато не отмина погребението на баща му и всички се събраха да чуят завещанието на Джейк. И макар Бен да бе твърде далеч от нея, тя го усещаше, като че ли се докосваха. В този миг разбра защо отбягваше да даде отговор на Рик. В сравнение с Бен, Рик бледнееше. Но как можеше да заличи стореното зло, след като му позволи да смята, че е приела предложението на Рик? Можеше да каже на Рик, че е сбъркала, но можеше ли да убеди Бен, че всъщност обича него?

— Така е много удобно, нали? — подхвърли Бен подигравателно, когато накрая останаха сами и тя успя да изрази чувствата си с думи.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кери, стресната от присмеха в гласа му. Досега никога не бе ѝ говорил с такъв тон.

— И мене ли щеше да зарежеш така лесно, ако имотът бе наследил Рик? — продължи той.

— Какво общо има всичко това? — отвърна смаяна тя. Бе толкова заета да обмисля какво ще каже на Бен, че не бе чула нищо от завещанието на Джейк. Беше дошла само да помогне на Робин да издържи изпитанието.

— Когато смяташе, че Рик ще наследи имението Чемпиън, бе готова да се ожениш за него. Щом научи, че той не ще получи нищо, освен чрез мен, реши, че не го обичаш повече. Както казах, така е твърде удобно.

— Грещиш много — задъха се Кери, като се бореше със сълзите си. — Не ме интересува завещанието. Имах друго предвид.

— Например бъдещето си — подигра й се Бен. — Добре, нека сега ти обясня. Въпреки че Рик не е негов син, Джейк никога не правеше разлика между нас. Едва когато започна да се тревожи от навиците на Рик да пръска пари с широки пръсти, той промени завещанието си и остави Кинга Даунс и Казуарина на мен. Аз съм длъжен да осигуря дом и средства за Рик, но той няма да наследи никакъв имот, докато не се усмири.

— Не затова не мога да се ожена за Рик — настоя тя. — Аз не го обичам и никога не съм го обичала. Глупаво направих, че не ти казах по-рано.

— Виж, за едно си права — отбеляза той. — Била си глупава. Глупава да мислиш, че ще повярвам в една приказка, когато истината е очевидна. Разочароваш ме, Кери. Когато дойде тук си помислих, че си нещо повече. Струваше ми се, че държиш на Робин и си почти член на семейството. Но ти не си Чемпиън и никога не можеш да бъдеш. Липсва ти почтеност.

Думите му я жегнаха като камшик. Само да бе поговорила с Бен по-рано за чувствата си, може би щеше да й повярва... Сега изглеждаше като използвачка, която го ухажда, защото Рик е останал без наследство.

Рик също не бе по-мил с нея. И той вярваше, че го изоставя, защото не е наследник. Когато се опита да се оттегли, той я сграбчи за раменете и я притисна в жестоко подобие на прегръдка. Онова, което стана после, Кери зарови толкова дълбоко в подсъзнанието си, че още бе като в мъгла. Единственият ясен спомен бе, че се свърза по радиото с баща си и го помоли да я вземе, когато се връща в града. Закле се никога повече да не стъпи в земята на Чемпиън. И въпреки че сърцето й се късаше да изостави Робин, удържа клетвата си. На Робин каза, че отива да учи в университета, за да получи диплом по защита на природата и да стане рейнджър към Комисията за опазване на околната среда. Робин не можа да разбере защо Кери не идва дори през ваканциите, но някак си приятелството им оцеля чрез писмата.

После Робин й писа с гореща молба да дойде и да й помогне около женитбата на Рик за една богата наследница от съседното имение, Пърша Редшоу. Кери помнеше Пърша като добродушно

приказливо момиче и се чудеше как Рик е могъл да я убеди да се ожени за него. По същото време дългогодишната бавачка на Робин бе напуснала по семейни причини и още не бяха я заместили. Икономката на имението, Джеси Финч, с желание се грижеше за Робин, но ѝ бе трудно да се справя и със задълженията да поддържа цялото домакинство. „Наистина имам нужда от теб“ — писа Робин и на Кери не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне.

В този момент Отрядът за защита на крокодилите ѝ предложи командировка в Лагуната на крокодилите, която разделяше двете ферми. Случаят изглеждаше идеален. Тя писа на Робин, че ще работи достатъчно близо до фермата и ще имат възможност да се виждат много често. Предпазливо проучване показва, че Бен прекарва малко време в къщата, защото предпочиташе да бъде с работниците си на открито. Нямаше много шансове да го срещне. А женитбата на Рик успя да успокои опасенията ѝ достатъчно, за да опъне палатката си върху земята на Чемпиън, където никога не бе очаквала да стъпи отново.

Зарадва се, че някакво движение в края на залива прогони унеса ѝ. Грабна фотоапарата и се върна в наблюдателния пост на тревистия бряг. Може би този път щеше да успее да направи добра снимка на един от гигантските крокодили, окупирали разлива.

Ето го там... Неволно потръпна. Надигна се масивна люспеста глава, две лапи с големи нокти се вкопаха в калта и измъкнаха животното от водата. Напомняше праисторическо видение. Бе огромно, според нея, поне пет метра. Вдигна апарата.

Преди да успее да щракне, нещо я сграбчи, изправи я на крака и я отхвърли назад. За щастие падна в гъстата трева и само дъхът ѝ секна. Умът ѝ работеше светкавично и засече присъствието на мъж с голямокалибрена пушка, насочена към крокодила.

— Стой, не стреляй! — заповяда тя и бързо отклони пушката.

С един замах на опашката крокодилът се обърна и потъна във водата.

— По дяволите, какво става? — изсъска яростно ловецът.

— Не знаеш ли, че е забранено да се убиват крокодили в тази страна? — отвърна не по-малко гневно Кери.

— Разрешено е, когато нечий живот е в опасност — подметна той. — За малко да те изяде!

— Нищо подобно! Справях се отлично, преди да дойдеш. — Вдигна глава и очите ѝ срещнаха неговите. Едва сега разбра с кого се бе спречкала и цялата изстина. В същия миг и той я позна. Двамата извикаха едновременно:

— Ти!

— Бен Чемпиън, трябваше да се сетя! — ахна тя.

— Кери Донован, трябваше да се сетя! — повтори Бен. — Какво правиш, искаш да загинеш ли?

— Правя изследване за Отряда за защита на крокодилите към Комисията за опазване на природата — отговори Кери високомерно, като натъртваше на всяка сричка. Но ако се надяваше, че ще го смае, трябваше да се разочарова. Жълто-кафявите му очи се стрелнаха към клиноопашатия орел, пришит на пагоните ѝ и се върнаха хладно на лицето ѝ.

— Все пак имаш нужда от разрешението на собственика, за да бъдеш тук. Не си спомням да съм ти го давал.

— Робин го даде — каза тя и забеляза сянка на раздразнение по лицето му. — Нали е съсобственик на владението Чемпиън?

— Дяволски добре знаеш, че е. Няма да се учудя дори ако цитираш номиналната стойност на акциите ѝ. Припомням си, че проявяваш повече от случаен интерес към тези въпроси.

Кери сви и отпусна юмруци. Значи времето не бе смекчило отношението му към нея... Все още мислеше, че тя се интересува само от парите им!

— Ако мислиш така, не мога да те спра. Но истината е, че дойдох тук, защото Робин ме помоли. След като загуби старата си бавачка, тя има нужда от приятел, особено заради данданията около женитбата на Рик.

— Искаш да кажеш, КОГАТО Рик се ожени? — присви очи той.

— Ама той още ли не е оженен? — сепна се уплашено тя.

— Още не — подигравателно стисна устни Бен. — Сватбата бе насрочена за миналата неделя, но бабата на Пърша получи удар и тя трябваше да отлети до Дарвин да се погрижи за нея. Сватбата се отложи с един месец.

— Не знаех — поклати глава Кери. — Мислех, че вече е минала...

— Ами, не си знаела! — Позата му изразяваше презрение. Издаденият хълбок и скръстените ръце изключваха всякакви защитни аргументи срещу обвиненията. Все пак трябваше да се опита да го накара да я разбере.

— Грещиш — каза тя с цялото достойнство, което можа да събере. — Тук съм на открито от една седмица и не знаех, че сватбата е отложена. Иначе не бих дошла.

— Значи не си знаела, че ще дам на Рик документите за собственост на Казуарина като сватбен подарък?

— Прочетох го във вестниците, но това изобщо не ме засяга.

— И не си дошла с надежда за втори опит с Рик?

— Не! — Протестът се изтръгна от нея с такава искреност, че дори Бен се поколеба за миг. След това очите му се ожесточиха.

— Страхувам се, че не мога да рискувам и да ти се доверя.

Дали ще заповяда да се махне от земите му?

— Можеш да ми наредиш да си вървя и аз ще си отида, но така ще нараниш Робин. А тя вече очаква да се видим отново.

— Колко си жалка! — процеди той през зъби. — Като си помисля само, че си готова да се възползваш от човек в положението на Робин, за да постигнеш своето... Достатъчно бе злото, което причини на Рик, но това е вече твърде много!

Кери остави думите му да минат покрай нея. Беше се заклела никога да не допуска Бен близо до себе си, за да не я обижда отново. Това се оказа много по-трудно, отколкото очакваше...

Докато все още имаше сили да се брани, обърна гръб с намерение да си събере нещата и да си отиде. Едва тръгна по склона, и коравите му пръсти се впиха в нежната плът на ръката ѝ.

— Къде тръгна?

— Където и да е, но по-далеч оттук — каза тя, без да го поглежда.

Бен хвана брадичката ѝ с ръка и вдигна главата ѝ, докато очите им се срещнаха.

— Отново ли бягаш? — подигра се той.

— Не ми оставяш голям избор — вдигна рамене Кери.

Чувствено извитите му устни, които си представяше някога впити в нейните, се свиха в безпощадна черта.

— Още не си ме чула докрай!

Някъде вътре в нея припламна надежда, но бързо изгоря, когато забеляза диамантено студения блясък в очите му. Каквото и да ѝ предложеше, тя не очакваше да ѝ хареса.

— Права си, че Робин има нужда от теб — заяви Бен безцеремонно. — Знам колко е нещастна, откак бавачката ѝ напусна. Няма да е добре за нея, ако те отпратя сега, щом като знае, че ще дойдеш.

— Тогава какво ще правиш?

— Искам да бъда сигурен, че няма да застанеш между Рик и Пърша, а в същото време и ще удържиш обещанието си към Робин.

Със засегнато самочувствие, Кери се изпъчи и дръпна рязко ръката си.

— Как предлагаш да стане тази работа — да ме държиш на каишка до себе си ли?

— Нещо такова — сви устни той. — Каишката, която имам предвид, е годежен пръстен.

ВТОРА ГЛАВА

Кери го погледна втренчено, невярваща на ушите си.

— Не искам да се сгодя за теб.

— Не съм казал, че трябва да искаш. Просто трябва да го направиш.

— Но защо? Каква полза от това?

Бен подпря гръб на едно дърво и отпусна пушката до себе си.

— Ако Рик мисли, че си моя собственост, ще стои до Пърша, където му е мястото. Не може да не си чула за неговите подвизи, докато ти броеше крокодилите.

— Чух... — Тя не добави, че месеци, след като напусна Кинга Даунс, поглъщаше всяка публикувана информация за семейство Чемпиън. Повечето от историите бяха за Рик. Ако се съдеше по разточителните приеми и чартърните въздушни разходки, за които четеше, той изглежда си проправяше пътя през висшето общество и през един хубав пай от семейното състояние.

Споменаваха Бен обикновено в делова връзка. Един-два пъти видя името му, свързано с някаква местна красавица, но очевидно посвещаваше най-много от времето си да ръководи владенията на семейство Чемпиън. Кери не каза нищо повече и той продължи:

— Тогава знаеш, че Рик съвсем не се е укротил, откакто татко почина. Пърша Редшоу е първата жена, към която проявява сериозен интерес, и аз не искам нищо да попречи на този брак.

— Знам, че не ми вярваш, но не съм дошла да преча. Преди да си отида, ти казах какво изпитвам към Рик и чувствата ми не са се променили.

— Нито едно от чувствата ти ли? — попита Бен напрегнато.

Погледна го крадешком и с удивление откри, че я наблюдава почти възбудено. Сигурно си въобразявам, каза си тя. Неприязънта му към нея явно бе силна като преди, ако се съдеше по абсурдните условия, които ѝ поставяше, за да остане тук.

— Нито едно от чувствата ми — натърти Кери и го остави да тълкува думите ѝ как го ще. Веднъж вече бе направила грешката да разкрие душата си пред него и той я запрати обратно в лицето ѝ. Нямахше намерение да му дава отново такава възможност.

— В такъв случай моето предложение ще разреши проблема — продължи Бен.

— Не, това е абсурдно! Не знам защо дори го обсъждам...

— Може би защото намираш нещо привлекателно в идеята — предположи Бен. — Бих могъл да я направя полезна за теб.

Сигурно си мисли, че се пазаря да ми плати за сътрудничеството, осъзна тя и това я обля като със студен душ. Канеше се да му възрази, но се спря. Ако го оставеше да мисли така, щеше да е по-лесно да го държи надалеч, дока го бе с Робин.

— Кой би повярвал, че сме решили да се оженим изневиделица? — попита Кери с явен интерес.

— Няма да изглежда изневиделица, ако съм те ухаждал тайно — посочи Бен. — Прекарах много време по работа в Дарвин. Бих могъл да те виждам тогава.

— Но не го правеше, нали?

Неочаквано той посегна и докосна искрящите ѝ къдри с опакото на пръста си.

— Откъде знаеш, че не съм? Знаем, че ловеше крокодили в пристанището на Дарвин и излизаше с онзи гръцки милионер.

Очите ѝ срещнаха неговите, потъмнели от смущение. Могъл ли е да я следи? Мисълта пришпори пулса ѝ, докато здравият разум не надделя.

— Прочете тези неща във вестниците в Дарвин, нали? — На времето беше потресена, като видя името си в печата, но си каза, че скоро всичко ще бъде забравено. Очевидно не от Бен.

— Както си беше, да — кимна Бен. — Но това осигурява една солидна причина за нашата връзка, така че годежът няма да е пълна изненада.

— Освен за Робин — напомни тя. — Ще се чуди защо не съм споменавала в писмата си, че те виждам.

— Тогава да се чуди — каза той меко. — Дори най-добрите приятелки имат право на свои тайни.

Кери с изумление откри, че всъщност обсъжда предложението му. Съвсем навреме си спомни защо бе толкова настойчив.

— Въпреки това отговорът е не — каза тя, като възвърна част от самообладанието си. — Ако остана, ще трябва да приемеш думата ми, че няма да заставам между Рик и Пърша.

— Видях колко струва думата ти! Не мога да рискувам. Но тъй като няма да се съгласиш с моето условие, за да виждаш Робин трябва да планираш посещения в болницата.

— Какво?

— Лекарят й каза, че ако не възстанови силите си бързо, ще трябва да постои в болницата, за да я укрепят.

— Негодник! — кипна Кери. — Знаеш, че никога не бих допуснала да се случи това, ако мога да го предотвратя.

— Както искаш — продума Бен хладно.

— Вече си сигурен, че не мога както искам — отвърна тя язвително. — Или ще играя твоята игра, или Робин ще страда.

— Значи тогава си съгласна?

— Съгласна съм... — Предаде се неохотно, но същевременно усети прилив на енергия в себе си. Като че ли предизвикателството му запали в нея огън. Опита се да успокои развълнуваните си чувства с напомнянето, че той иска просто да я държи в ръцете си, само и само да не провали брака на Рик с Пърша Редшоу. Следващите думи на Бен го потвърдиха:

— Естествено, ще дойдеш да живееш в Кинга Даунс:

— Не съм съгласна! — повдигна вежди Кери.

— Но ще го направиш, заради Робин! Ще й се стори странно, ако не си с нас в къщата.

— Където ще можеш да ме следиш — довърши тя мисълта му. Той не отрече и Кери добави: — А какво ще стане с работата ми?

— Можеш да идваш тук толкова често, колкото е необходимо, или някой от моите хора може да те кара.

— Страхотно от твоя страна — подхвърли тя саркастично. — Колко дълго се предполага да продължи тази игра?

Бен срещна дръзкия й поглед най-невъзмутимо.

— Най-много месец, докато видим Рик благополучно оженен.

— Месец? В такъв случай по-добре да си уредя отпуска, за да мога да ти предоставя цялото си внимание! — В тона й се долови

сарказъм.

— Чудесно предложение. Ако се отегчиш, винаги можеш да продължиш изследването си тук. Сигурен съм, че Комисията няма да има нищо против, ако предложиш да работиш през отпуската си.

Докато той стоеше безучастно, Кери се свърза с ръководителя на групата си и уговори отпуска. Полагаха ѝ се няколко седмици и шефът ѝ остана доволен, когато чу, че най-после иска малко почивка. Бен настоя и тя му позволи да говори с него. Изглеждаше успокоен, след като изключи приемника.

— Всичко е наред. Ще се радват да продължиш изследването, когато избереш време, но съм инструктиран да не ти давам много работа. Шефът има доста високо мнение за теб.

— По-високо, отколкото някои други хора — подметна язвително Кери.

Той не отговори и тя се зае да прибира лагера и да опакова екипировката в умишлено мълчание. Усещаше, че Бен работи край нея и всеки път, когато телата им се докосваха при разминаване, сякаш електрически ток преминаваше по вените ѝ. Бореше се да не откликне. Напомни си, че прави това заради Робин, а не да съживява едно младежко увлечение към Бен, който вече я бе наранил за цял живот.

— Това ли е всичко?

Кери събра обърканите си мисли.

— Да.

— Тогава да вървим. — Той се покачи на шофьорското място в колата на Комисията за защита на природата.

— А твоята кола?

— После ще пратя някой от работниците за нея.

Предпочиташе да не пътува до Кинга Даунс, седнала до него, но премисли дали да настоява да карат и двете коли една зад друга. Колкото по-скоро си докажеше, че може да устоява на Бен, толкова по-добре. Зае пасажерското място, без да спори.

Скоро колата, която бе високопроходима — с четворно предаване, се задруса по изровения път към къщата на Кинга Даунс. Тя се опита да не мисли много за мъжа до себе си и се съсредоточи върху джунглата, покриваща по-голямата част от владенията на Чемпиън. Те обхващаха повече от един милион акра земя. Кинга Даунс заемаше площ от пет хиляди и двеста квадратни километра, а Казуарина бе по-

малка, но все пак доста просторна със своите хиляда и триста квадратни километра.

Лагуната на крокодилите бе едно разклонение от обширната водна система на река Южен Алигатор. Тя разделяше двете имения и напояваше пасбищата, по които бродеха стадата на Чемпиън, съставени от късороги и дългороги говеда. Останалата земя бе царство на биволи, диви коне, динго и крокодили, както и останки от аборигените миал, чиято традиционна родина граничеше с империята Чемпиън. За скотовъдците това бе страната на мечтите и на миалите — Каменните хора от митовете и легендите.

Кери отмести поглед встрани. Бен бе каменен мъж, но от друг вид, твърд като кремък и недостъпен. Очите ѝ спряха на ръцете му, загрубели от работа и потъмнели като махагон. Спомни си как леко, като с перо, докосна косите ѝ. Трябва да е било моментна грешка. Не ѝ се вярваше, че тези ръце могат да са нежни и гальовни.

— Защо искаше да застреляш крокодила? — попита тя внезапно.

— Исках само да го прогоня далеч от теб — обясни той. — Отвлича добитък от това място на реката. Когато го видях да приближава, не исках да станеш следващата жертва.

— Сигурен ли си, че е същото животно?

— А ти как мислиш? — погледна към нея Бен.

— Има два големи крокодила в този разлив, мъжки и женски. Видях веднъж мъжкия отдалеч, имаше деформирани челюсти и така може да се обясни защо отвлича добитък. Този, който фотографирах днес, беше женски.

— Ако си права, женската ще бъде агресивна само докато се излюпят малките. Но нараненият мъжки трябва да бъде преместен на друго място, преди някой да пострада.

— Преместването няма да помогне — обясни Кери. — Инстинктът за обиталище в точно определен басейн след време ще го върне отново тук. Съвсем наскоро имахме един крокодил, който пропътува по суша повече от шейсет и четири километра, за да се върне в старата си територия.

— Ти май наистина изпитваш удоволствие от работата си — забеляза той. — Дори обичаш тези праисторически чудовища...

— Мисля, че да — призна тя. — Откакто Нъгет ме научи да обичам дивата природа, поисках това да стане моя професия. Имах

късмет, че така ми провървя.

Колата налетя на няколко бабуни, после Бен я овладя.

— Какво би направила, ако не бе станала рейнджър?

Кери се изкуши да го закачи, че би се омъжила за богат фермер, но тъй като той очакваше тъкмо това от нея, реши да не се шегува.

— Вероятно щях да отида във Въздушната медицинска служба, както мама и татко, ако можех да пробия.

— Как са родителите ти?

— Добре. Сега живеят в Северен Куинсланд, за да са близо до Луиза.

— Това беше сестра ти, нали? За миг Бен вдигна очи от пътя. — Тя не страдаше ли от аутизъм?

— Да, сега учи в специален пансион в Куинсланд. Скоро ще бъде настанена в работилницата на един приют. После ще се премести в общ дом и ще опита да води нормален живот.

Наближиха плитък брод през разлива и той превключи скоростите. В края на сухия сезон бе останала малко вода да размеква спечената кал по дъното. Раздрусаха се, докато пресекат.

— Сигурно си толкова добра с Робин заради сестра си — предположи Бен.

— Добра съм с Робин, защото е изключителна личност — отвърна раздражено тя. — Виж какво, знам, че ме мислиш за използвачка, но Робин ми е приятелка и няма никакви други причини.

— Ако мислех обратното, нямаше да ти позволя да си гукаш с нея — забеляза той мрачно. — Разбирам, че имаш и НЯКОИ подкупващи качества.

Бен не проговори повече, докато не стигнаха групата постройки, съставляващи фермата на Кинга Даунс. Изглеждаше по-скоро като малко селище, отколкото като самостоятелен дом. Там живеяха управителят, новите работници, дърводелците, водопроводчиците, говедарите и счетоводителите, които помагаша в стопанисването на фермата.

В центъра се издигаше главната къща, хубава дървена сграда от началото на века, скрита зад прозорци с решетки, които осигуряваха уединение и същевременно пропускаха всеки полъх на вятъра. Верандите, които я опасваха, бяха покрити отчасти със смола, избеляла

от времето до приятно сребристосиво, в контраст със студената зелена боя по стените. Зад къщата имаше двор с басейн.

Към главната къща не водеха стълби, а само рампи, които осигуряваха път за инвалидния стол на Робин. Подобни рампи бяха направени към почти всички постройки.

Щом спряха под сянката на гигантско дърво поинсетия, една летяща врата се разтвори и се появи Робин на стола си, с пламнало от възмущение лице. Кери изтича към приятелката си и сърдечно я прегърна.

— Толкова се радвам да те видя пак! — прошепна тя в ухото ѝ. В действителност бе поразена колко бе отслабнала Робин. Китките и глезените ѝ бяха станали само кожа и кости, а искрящите ѝ очи изглеждаха огромни върху бледото ѝ лице. — Да влезем вътре — усмихна се широко Кери. — Бен каза, че ще накара някой да донесе багажа ми.

Като спомена багаж, главата на Робин енергично се заклати нагоре-надолу и тя подръпна въпросително ръкава на Кери.

— Да, Бен ме убеди да остана тук — отвърна тя на неизречения въпрос. Реши да остави Бен да разкаже останалите новини на сестра си. Никога не бе лъгала Робин и сега не знаеше как да започне.

Вътре големият салон бе хладен и приветлив. Покрай един прозорец стояха два раззеленени храста в тежки, плетени от тръстика кошници, имаше и много саксии с различни растения. Дивани и столове, облечени в калъфи от лен на цветя, оформяха уютни кътове из огромната стая, а един стар тъпан служеше за барче. Върху трикрака маса грееше старателно излъсканата колекция на Робин от старинно сребро. Кери направи малък пирует по средата на салона и възкликна:

— Тази стая е прекрасна както винаги!

Робин закара стола си до един прозорец. Под него, върху малка масичка бе поставен компютър, в комплект с монитор и принтер. Изглеждаше изумително модерен до старинните сребърни съдове.

— Твой ли е? — попита Кери и се наведе. Забеляза, че клавиатурата бе приспособена да облекчава затруднените движения. Робин се настани пред масичката и с няколко удара по клавишите съживи екрана.

— Моята нова дъска с букви — напечата тя и думите светнаха на екрана.

— Чудесно! Така е много по-бързо — въодушеви се Кери.

— Това не е всичко — излезе напечатаният отговор. — Виж!

Пред изумените очи на Кери, Робин натисна отделен блок с клавиши и накара лампите да светват и да гаснат. При друго докосване щорите на прозорците се спуснаха и вдигнаха отново, а един вентилатор с дървени перки забръмча над главите им.

— Смаяна съм! — възкликна Кери и я прегърна.

— Компютър в кухнята командва уредите — напечатана Робин на екрана. — Друго табло в стаята ми обслужва спалнята и банята.

Бен е накарал сестра си да се гордее, помисли Кери развълнувана. Не е пестил средства, за да може тя да се радва на максимална независимост в ежедневието си. Очакваше я и друга изненада.

— Робин постигна почти всичко сама.

Кери се изправи и видя Бен, подпрян лениво на вратата, да ги наблюдава.

— Помниш ли онези диви пейзажи, които тя обичаше да рисува?

— Бяха чудесни — кимна тя.

— Много хора мислят така, поне достатъчно много, за да осигурят на Роб един хубав доход.

Настойчивото почукване по клавишите привлече вниманието на Кери.

— Повечето от купувачите не знаят, че художникът е сакат — изписа Робин.

Кери се отпусна на колене до инвалидния стол и стисна ръката на приятелката си.

— Защото и те мислят като мен. Как може да си саката, когато даваш толкова много на света!

В очите на Робин блеснаха сълзи и тя взе ръцете на Кери в своите. Мълчаливият жест не можеше да бъде по-красноречив.

Бен се доближи до сестра си и обгърна раменете ѝ.

— Има и още по-хубави новини. Каза ли ѝ вече?

Въпросителният поглед на Робин се стрелна към Кери и тя поклати глава:

— Чаках те...

— Колко тактично — процеди той сухо. — Е, хайде, да не държим Роб в напрежение. Кери се съгласи да ми стане жена.

Робин ахна, завъртя се към клавиатурата и напечата с главни букви „Охооо!“ с върволица от удивителни, която излезе извън екрана. После обви ръце около Кери в такава прегръдка, че ѝ спря дъха.

— Май че идеята ѝ харесва — повдигна вежди Бен.

Робин пусна Кери и напечата:

— Как? Кога? Къде?

— Не бързай, всичко с времето си — отвърна той добродушно и се настани в един стол до сестра си. После ѝ разказа скалъпената история, че се е срещал с Кери по време на деловите си пътувания в Дарвин.

— Ех, вие потайници! — напечата Робин и добави: — Но съм много развълнувана!

Единствена от всички, помисли си Кери мрачно, след което се извини и отиде да си разопакова нещата. Реакцията на Робин я накара да се чувства десет пъти по-зле заради лъжата. Бен хубаво бе измислил фалшивия годеж, за да опази Рик от скитане, но Робин много щеше да страда, когато откриеше истината. Бен не разбираше ли това?

Отчаяна огледа стаята, но нищо не я утеши.

Бен ѝ бе определил бялата спалня, подредена в романтичен стил, с украсени с дантели възглавници, бродирана памучна покривка на леглото и красиви завеси от същата материя. Стаята бе съвсем подходяща за годеница и това я караше да се чувства още по-голяма измамница. Натика малкото си дрехи в най-близките чекмеджета и излезе на верандата.

Вкопчена в дървения парапет, тя се взря с невиждащ поглед в градината, която отделяше къщата от другите постройки. Разбра, че Бен е дошъл, когато сетивата ѝ затрептяха. Обърна се към него с потъмнели от тревога очи.

— Не мога да го преживея, Бен. Не виждаш ли?

Той също изглеждаше угрижен, но поклати глава.

— Твърде късно е. Роб вече обмисля годежното ни тържество.

— О, не... Чувствам се още по-зле.

Бен стъпче ботуш на най-долното перило на верандата и подпря лакти на най-горното.

— Ако това те утешава, аз се чувствам също толкова зле. Трябваше да се сетя, че Роб ще излезе от релси, като чуе новината. Винаги те е приемала за сестра.

— Предполагам, трябва да се радваме, че я правим толкова щастлива — сопна се Кери.

— Всяко зло... — въздъхна той.

— Това е чудесно, но като узнае истината? — кипна тя. — Как ще се чувства, като разбере, че сме я лъгали?

— Не е необходимо да я научава — продума Бен с каменно изражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Че можем да направим истински годежа... — Той погледна към градината, като че ли мислеше на глас. — Имам нужда от съпруга. Трябва да има наследник за всичко това. Ти обичаш тази страна и работата ти е тук.

— Звучи съвсем делово — отбеляза Кери и добави въпроса, който не излизаше от мислите ѝ, но очевидно не бе в неговите. — Какво ще кажеш за любовта?

Бен я погали с цялата мощ на кадифения си поглед и сърцето ѝ заби като чука в гърдите.

— Може да има любов — каза той. — Мога да те обичам, както никога преди не си била обичана.

Като разбра за каква любов говори, тя потръпна.

— Не мислех за чувствената любов. Любовта, за която питам, започва с грижа, съпричастие и уважение.

— Боя се, че трябва да се заслужат — промълви студено Бен.

Кери отвори уста да възрази, но облак прах по пътя извести пристигането на някаква кола. Спирачките ѝ изсвириха край къщата и от нея излезе висок мъж. Тя помръкна още повече, когато човекът приближи.

— Здравсти, малко братче. Трябваше да ми кажеш, че очакваме компания.

Мъжът се приближи още и Кери долови напрежението, излъчвано от якото тяло на Бен.

— Тя не е тук заради теб, Рик — каза той студено. — Кери е моя гостенка.

— Кери! Боже мили, ти ли си? Разцъфтяла и станала красавица! Една целувка за Рик?

Стомахът ѝ се сви при самата мисъл, а Бен пристъпи между тях.

— Казах, че е тук като МОЯ гостенка! — натърти той.

— Добре, разбрах! — разпери ръце Рик. Засега, подсказваше тонът му.

Кери усещаше, че трябва да каже нещо и се обади:

— Здравей, Рик!

— Ти здравей! И кога мършавото момиченце се превърна в такава красавица, при това в униформа на рейнджър? Обзалагам се, че си фантастична по бикини...

— Това едва ли ще откриеш — процеди Бен.

Нравът на Рик, който Кери помнеше твърде живо, надделя.

— Хайде задръж, малко братче. Защо не оставиш дамата да говори сама?

Бен пристъпи заплашително към него.

— Каж ми още веднъж малко братче и ще те смачкам!

— Защо? Тя да не е твоя собственост?

— Нещо такова... Кери и аз сме сгодени и ще се женим.

Рик изглеждаше като ударен от гръм. Лицето му помръкна и ръцете му се свиха в юмруци.

— Не е ли малко неочаквано?

— Срецахме се в Дарвин — каза Бен и спокойната му лъжа прозвуча някак по-приемливо във възмутените уши на Кери.

— Спрете и двамата! — извика тя и застана между тях. — Май че не съм ничия собственост.

— Виждам, че не си променила характера си — забеляза Рик с неволна възхита. — Ще има да се веселим, като се върнеш!

— Не забравяш ли нещо? — прекъсна го Бен.

— Какво например? — Рик отмести очи от Кери.

— Например една твоя годеница?

Рик като че искаше да удари брат си, ала бе принуден да кимне в съгласие. После намигна и добави:

— Но докато котките спят...

Тъкмо от това се страхуваше Бен, когато откри, че се е върнала...

— Няма да има танци — прекъсна го Кери студено. Как може дори да си помисли, че ще я привлече след онова, което се случи последния път? — Нали чу Бен? Ще се омъжа за него.

Колко правдоподобно звучеше, като го изрече така убедително! Рик изглеждаше стъписан. След това непоколебимата му самоувереност се възвърна.

— Много може да се случи между годеж и сватба — смигна ѝ той демонстративно. Преди Бен да се усети, сграбчи ръката ѝ и я повдигна близо до лицето си. — Дори не е нужно да си съпернича с годежен пръстен.

Тя побледня, като осъзна, че Бен бе пропуснал най-ясния знак за тяхното решение.

— Нямахме време да го изберем — припряно каза Кери. Бен застана до нея и Рик бързо отстъпи.

— Не се ядосвай, Бен. Просто отбелязах един очевиден пропуск. Сигурно смятате да го поправите скоро.

Не повярва, помисли тя и сърцето ѝ замря. Съжали горчиво, че се съгласи да дойде в къщата, още повече с този маскараден годеж, който изглежда заблуждаваше само Робин — последният човек, когото искаше да излъже.

— Пазя пръстена и ще ѝ го дам по време на годежното тържество — обади се Бен.

Рик присви очи, но изразът му остана скептичен.

— Ще трябва да го видя — промърмори той и вбесен напусна верандата. Добави през рамо: — Последната си ергенска вечер ми напомни да ти кажа някои неща за бъдещата булка.

— Не можеш да ми кажеш нищо, което не знам — сръза го Бен.

— Тогава вече знаеш за сърцевидния рожден белег на лявата ѝ гърда — подхвърли Рик, отдалечавайки се.

Когато Бен се изправи срещу Кери, по лицето му се бореха гняв и отвращение.

— Не ми казвай, че ти и Рик...

— Не, не — прекъсна го тя, преди да успее да я обвини, че с Рик са били любовници.

— Значи той излъга за белега?

Когато Кери замълча, разтреперана от напрежение, Бен посегна и откопча двете горни копчета на ризата ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Кери стоеше омагьосана, неспособна да се помръдне, докато пръстите на Бен докосваха чувствителната кожа на врата ѝ. Едно по едно издърпваше копчетата на ризата ѝ, докато се откри дълбоката бразда между гърдите ѝ. Тя дойде на себе си и отблъсна ръката му.

— Стига!

Ръката му замръзна във въздуха.

— Значи е истина, че ти и Рик сте били любовници...

— Не е твоя работа, но не сме били — отсече Кери, осъзнала, че не иска Бен да мисли така дори за миг.

— Обаче беше сгодена за него?

— Не официално. Не бях взела решение.

— Ала го взе достатъчно бързо, щом научи какво има в завещанието на татко — презрително сви устни той. — И много чевърсто заряза Рик, като разбра как стоят нещата.

— Безполезно е да те разубеждавам — безпомощно въздъхна тя. — Предполагам, че никога не си направил нищо глупаво в живота си.

— О, направих... Още ме преследва и все не успявам да го поправам.

Тихото му признание я зашемети. Бен винаги бе толкова сигурен в себе си, че Кери не можеше да си го представи да извърши нещо глупаво, та камо ли да страда от това!

— Тогава трябва да си снизходителен към другите — подхвърли тя.

— Мислех, че тъкмо това правя.

— Ако това е причината за измисления ти годеж, няма да стане. Сигурна съм, че Рик вече прозря.

— Може би не се постара достатъчно да го убедиш — забеляза той.

— И как точно предлагаш да го убедя? — нетърпеливо тръсна глава Кери. Разбра, че е сбъркала, когато Бен се приближи с решителен блясък в очите. — Какво правиш?

— Помагам ти да си по-убедителна — прошепна той.

Силната му прегръдка пресече дъха ѝ и заглуши всякакъв опит за протест. Неволно я прониза тръпка на удоволствие, когато коравите му очертания се впиха в нейната мекота и осъзна смутена, че се поддава. Когато я целуна, устните ѝ вече бяха разтворени в очакване. Вкусът и мирисът на природната му мъжественост я завладяха, упоителни като вино.

Бен се изправи като че ли след цяла вечност. Дишаше също бързо и изглеждаше възбуден. Тя се опита да си внуши, че той се преструва, но това не обясняваше защо бе толкова развълнуван.

— Продължавай така и ще ме накараш да повярвам, че ме обичаш — прозвуча тихо дрезгавият му глас.

Кери премигна, неспособна да се пребори с неговото обаяние. Като че ли старите ѝ чувства са били покрити с тънък воал, който целувката му раздра.

— Не, няма, защото не мога да продължавам така.

Как би могла, когато инстинктите ѝ настояваха да избяга надалеч от него, преди да е смъкнал воала напълно... Обърна се, но Бен я задържа.

— Какво ще правиш?

— Каквото трябваше да сторя още в началото, да съм честна с Робин. Тя заслужава поне това от мен.

— Не можеш да го направиш! — изтръгна се рязко от него.

Тя отдръпна ръката си.

— Да, мога. Беше лудост да участвам в твоята игра!

— Знаеше, че е за доброто на Робин.

— Но не е чак толкова почтено, нали? Единствено те интересува да не осуетя страшно подходящия брак, който уреждаш за Рик.

— Бракът е лично негова идея — каза той уморено. — Това е първото свястно нещо, което прави от години, и не исках никой да го развали.

И особено аз, добави Кери на ум.

— Не трябва да се страхуваш от мен — увери го тя. — Ще поговоря с Робин, после ще изчезна тихо. Няма нужда да ме връзваш с фалшив годеж.

— Значи признаваш, че дойде заради това? — подскочи Бен.

— Щом казваш — въздъхна Кери. — Би ли ме пуснал, за да поговоря с Робин?

Пусна я и пръстите му бавно се плъзнаха надолу по ръката ѝ, до меката кожа на китката.

— Какво чакаш? — запита, докато тя се колебаеше.

Кери побягна в къщата. Погледна назад и го видя да крачи през градината към жилищата на говедарите. Откри Робин в кухнята да преглежда с компютъра картотеката с рецепти. Помагаше ѝ Джеси Финч, готвачка и икономка в дома на Чемпиън, която сега се грижеше за Робин. Закръглена жена на средна възраст, тя имаше лице като порцеланова кукла и разкошна сребристосива коса. Кери застана между тях и сложи едната си ръка върху тънките рамене на Робин, а другата — около кръста на Джеси.

— Какво заговорничите? За днешната вечеря ли?

Джеси поклати глава.

— Напоследък планираме менюто една седмица предварително. Робин издирваше рецепти за тържеството, нали, мила?

Главата на Робин заподскача възторжено. Тя изчисти екрана с едно натискане и напечата:

— Всички са поканени. Не можем да чакам!

Стомахът на Кери се сви болезнено. Очакващото лице на Робин грееше от удоволствие.

— Исках да поговоря с теб за тържеството — подзе Кери нерешително.

— Знам, успокой се — напечата Робин. — Забравих, че мразиш навалица... — Вирна глава и загледа Кери неспокойно.

— Можем да намалим броя, ако това те тревожи — додаде Джеси.

Не беше това, но реши да ги остави да си мислят така. Робин бе твърде крехка да понесе истината, а и Бен го знаеше...

— Да, така е — съгласи се тя с дълбока въздишка.

Част от напрежението отлетя от деликатното тяло на Робин. Тя се обърна към машината:

— Добре. Ще поканим половината област, не цялата.

— Това е най-доброто разрешение — разсмя се Джеси и попита Кери: — А има ли нещо специално, което искаш в менюто?

— Каквото решите двете — отвърна Кери сдържано. Измъкна се от кухнята под предлог да не пречи на работата и се върна в стаята си.

В какво се бе забъркала? Бен е знаел как ще реагира Робин, когато е скалъпвал този абсурден годеж. Несъмнено е разчитал на това, за да я принуди да отстъпи. Отново съжали, че се бе съгласила да остане в имението Чемпиън. Защо просто не замина, когато имаше възможност?

Вече разбираше, че Беи няма да промени мнението си за нея. Държането му днес го доказва. Тогава защо искаше от нея да остане?

Изпита нужда да се отвлече с работа и изрови от багажа си бележник. Скоро бе погълната от описанието на последните си наблюдения върху женския крокодил от Лагуната. По-късно следобед реши да се поразходи из фермата. Бе любопитна да види какви промени бе направил Бен, откакто наследи Джейк като глава на империята.

Повечето от промените бяха трудно забележими. Издигаха се няколко нови сгради, всичките с рампи, достъпни за инвалидния стол на Робин. Имаше нова електростанция, захранвана от вятърни генератори, които Бен ѝ бе показал на идване. Бе ѝ показал също и една самолетна площадка, пригодна за всякакво време, свързваща имението с останалия свят през дъждовния сезон, когато много от пътищата ставаха непроходими.

Най-осезаема бе промяната в държането на хората. С каквото и да бяха заети — да поправят мотоциклети, да дамгосват телета или да обработват зеленчуковата градина — вършеха го с гордост и самочувствие. Така самият Бен вършеше всичко, помисли тя. И насърчаваше хората си към същото.

Внезапно Кери застина, обзета от страхопочитание пред един великолепен ездач, яхнал див кон, който упорито се мятеше разпенен. Сантиметър по сантиметър мъжът безстрашно налагаше волята си, докато конят със силно извит гръб скачаше все по-слабо и накрая спря. Стоеше с наведена глава и пулсиращи хълбоци, а конникът потупваше шията му успокоително.

Сякаш усетил втренчения ѝ поглед, ездачът вдигна глава и очите им се срещнаха. Дъхът ѝ спря в гърлото. Не бе разпознала Бен под смачканата бушменска шапка и първа сведе глава. Стори ѝ се, че чу подигравателния му смях, докато се отдалечаваше.

Изведнъж се почувства на мястото на дивия кон, който Бен обузда и подчини. Дишането ѝ се ускори от съчувствие и Кери тръсна глава да отхвърли видението. Ако Бен си въобразяваше, че ще я покори, както току-що стори това с дивия кон, трябваше да води най-трудната битка в живота си.

— Ако погледите убиваха, вече да е мъртъв — чу се глас зад нея. Завъртя се и видя Рик, затичал се да я настигне.

— Кой? — попита тя напрегната.

— Големият Бен — отвърна той. — Видях те, като го наблюдаваше ей сега. За него мислеше, нали?

— Не, не за него — отсече Кери. Не искаше да се съгласява за нищо с Рик, и особено за Бен. — Бих могла да мисля и за теб.

— Щях да съм толкова щастлив — подхвърли Рик шеговито.

— Искаш ли нещо? — попита тя, уморена от играта.

Той обгърна с ръка един кол от оградата и я измери замислено.

— Знаеш какво искам. Каквото винаги съм искал от теб...

— Стига! — срязва го Кери разтреперана. — Сгоден си. Ако бабата на Пърша не беше се разболяла, досега да си женен.

— Женен не значи умрял — поправи я Рик. — Решил съм наистина да направя сватбата. Как иначе ще докопам Казуарина?

— Сигурно това не е единствената причина да се ожениш за Пърша?

— Причина като всяка друга — сви рамене той. — Ще си струва, ако накрая Бен ми припише имението. Каза ми, че баща ни искал така.

— Защо ми говориш тези неща? — попита тя притеснено. — Мога да отида направо при Бен.

— Но няма да го направиш, защото аз пък мога да ти го върна — отсече Рик злобно. — Ударът ми за рожденото петно улучи Бен, нали? Мога да му кажа много повече.

— Защо го правиш? Нали получи, каквото искаше...

— Не съвсем. Правото над Казуарина е най-важното, разбира се, но Пърша няма да ме задоволи задълго. — Кери започна да се отдръпва, но той хвана китката ѝ. — Не бързай да избягаш. Не съм успял още да ти кажа предложението си.

— Не ме интересува. Сгодена съм за Бен, а ти ще се ожениш за Пърша, така че няма какво да обсъждаме.

— Не ти предлагам брак. Когато получа Казуарина, ще мога да ти дам всичко, каквото искаш. Няма да е като последния път, когато си отиде. Сега ще е по-добре. Няма защо да се примиряваш с второто място.

— С второто място ли? Не можеш да имаш предвид Бен? — попита тя недоверчиво.

Рик кимна.

— Отиде при него, само защото Джейк ме изхвърли от завещанието си. Така да е — добави той, когато Кери рязко се дръпна, възмутена от чудовищното предположение. — Бих направил същото. Но този път няма нужда. Мога да ти дам всичко, което сърцето ти поиска.

Гневният поглед, който му хвърли, можеше да разтопи леден блок.

— Единственото нещо, което искам от теб, е да ме оставиш на мира — процеди тя. — Сега ме пусни.

— Беше моя, преди Бен да те поиска — не се предаваше Рик.

— Не по начина, по който си мислиш — срязва го Кери.

— Бен не го знае — напомни й той.

— Ти се постара да го накараш да мисли така, нали? — отвърна тя ядно.

— Значи се интересува откъде знам за рожденото петно — забеляза Рик. — Трябва да изпитва нещо към теб тогава.

— Изобщо не е твоя работа — надменно каза Кери.

Той я завъртя и я принуди да го погледне.

— На твое място не бих използвал този високомерен тон. Не беше много горда да излизаш с мен, когато мислеше, че имам пари. Е, пак ще имам, и вече на мое разположение, без благословията на брат ми Бен. Тогава ще смениш песента. — Рик се наведе глава към нея и прошепна до ухото й: — Знам какво крои Бен.

— Защо трябва да крои нещо?

— Защото го познавам. Този ваш роман е твърде неочакван, за да е истински. Това е старият му номер да застава между мен и всичко, което поискам, но този път няма да успее.

— А с мен някой съобразява ли се? — попита тя с привидно небрежен тон.

Той прокара пръст по линията на брадичката ѝ и Кери неволно трепна. Рик се намръщи.

— Знам, че ме искаш, Кери. Дърпаш се заради Бен, но когато стана господар на Казуарина, няма защо да се страхуваш от него. Ще бъде хубаво, ще видиш.

Тя почти онемя пред колосалната му самонадеяност и съвършено погрешната представа за положението.

— Грещиш. Не се страхувам от Бен. Ще се омъжа за него.

— Ти чу Кери. Сега може би ще приемеш отказа ѝ.

И двамата подскочиха, особено Кери. Докато говореше, тя и не подозираше, че Бен я слуша. А вероятно щеше да остане с впечатлението, че обясненията ѝ са били колкото за Рик, толкова и за него.

— Нямах ли някаква работа? — попита той Рик.

— Ако нямах, щеше да ми измислиш — върна му го Рик. Но си тръгна с наведена глава и ботушите му се тътреха в прахта, като че ли мислено риташе Бен през целия път до къщата.

Кери с облекчение се отпусна на оградата.

— Радвам се, че пристигна навреме...

Веждите му се свиха неодобрително.

— Май обеща да стоиш по-далеч от Рик до сватбата.

— Жалко, че не предупреди и него за същото — отвърна тя.

— Ще го направя довечера — кимна той. — Между другото, донесох ти това.

Кери взе кутийката, която ѝ подаде и я отвори. Вътре лежеше най-великолепният пръстен, който някога бе виждала. Много красив изумруд, зелен като дълбоките води на Лагуната на крокодилите, грееше заобиколен от диаманти и жълто злато.

— Хайде, сложи го!

— Не мога. Прекалено скъп е.

— Не допусках, че ще сметнеш стойността му за пречка — подхвърли язвително Бен. — Наследствен е, получих го от баба си.

— Сигурно е очаквала да го дадеш на жена си — възрази тя.

— Точно затова ти го давам.

Тя съзнаваше, че пръстенът би придал тежест на предполагаемия им годеж, но не искаше да усложнява лъжата, като го носи. Подаде му кутийката.

— Купи ми нещо евтино. Ще свърши същата работа.

Очите му добиха опасен блясък.

— Това със сигурност ще ни издаде — освен ако не искаш Рик да открие. Така ли е?

— Не, разбира се — решително тръсна глава Кери.

С доволна усмивка той щракна капана.

— Тогава го носи!

Тя не помръдна да се подчини. Бен взе кутийката от изтръпналите ѝ пръсти, отвори я и извади пръстена. С очи впити в лицето ѝ, той вдигна ръката ѝ и го сложи на безименния пръст.

— Ето, сега вече сме официално сгодени!

В гърлото ѝ се надигна буца. Такъв красив пръстен трябваше да потвърди истински годеж, а не фалшив като техния... За да не я види Бен как страда, Кери вдигна ръка към светлината и се престори, че се възхищава на камъка.

— Прекрасен е! Благодаря ти...

— И не се тревожи да ми го връщаш — продума той дрезгаво. — Твой е завинаги.

Очите ѝ се разшириха.

— И насън няма да го задържа!

— Толкова ли те отвращавам?

В действителност точно обратното я караше решително да върне пръстена. Такъв осезаем спомен от него щеше да разбие намерението ѝ да го държи на разстояние, когато се разделят.

— Не мислех за теб — отрече тя. — Безпокоеше ме стойността на пръстена.

— Изненадваш ме — повдигна вежди Бен. Казах ти, че не съм очаквал да ми съдействаш за нищо. Приеми пръстена като възнаграждение.

— За нещо, което по начало не съм искала да направя? — попита Кери, засегната от думите му.

— Както искаш... — Без предупреждение циничната му маска падна и откри такова искрено страдание, че тя се смути. — Сигурно ти е трудно да стоиш тук и да гледаш как Рик се жени за друга, но ти благодаря, че се съгласи да го сториш заради Робин. Вече не знам дали постъпих добре, като го предложих.

Никога преди не бе виждала Бен такъв — уязвим и склонен да признае, че може да е сбъркал. Наистина бе сгрешил, но не за това, за което си мислеше! Тишината се сгъсти, ала той не понечи да си тръгне. След малко каза:

— Хайде да се поразходим преди вечеря. Искам да ти покажа нещо.

Кери разбра мисълта му — за другите щеше да изглежда странно, ако не ги виждаха по-често заедно. А не защото искаше да бъде насаме с нея...

— Добре — съгласи се тя унило.

— Това беше покана, а не заповед — отвърна Бен обидено.

— Иначе нямаше да приема — увери го Кери. С внезапен порив докосна ръката му, после отпусна пръсти, защото познаваше опасността от такава близост. — Не можем ли да опитаме да сме учтиви един към друг, поне заради Робин, ако не заради нас самите?

— Заради Робин — повтори той умислено.

Пропътуваха мълчаливо няколко километра през безкрайните равнини. Земята бе нагърчена след дългия сух сезон. Повечето реки се бяха смалили в низ от малки езера, с пресъхнали речни корита между тях. Прекосиха няколко, като се накланяха силно надолу ту на едната, ту на другата страна. Бен обаче бе опитен шофьор и отлично владееше мощната кола.

— Къде отиваме? — попита тя, след като пресякоха третия разлив.

— Да видиш един мой любим проект — съобщи той лаконично, без повече пояснения. Любопитството ѝ се засили, когато навлязоха в някакво поселище върху бреговете на разлив, който Кери разпозна като част от Лагуната на крокодилите. След като прецени на око кошарите, постройките и опасаното с ограда пространство на речния бряг, тя възкликна учудено:

— Имаш ферма за крокодили!

Бен кимна.

— От няколко години имам разрешително, но едва тази година можах да отделя достатъчно време, за да я разработя.

— Отглеждането на крокодили е мечтата ми, откакто... — подзе Кери развълнувано. — Забравям, че не си ме изпускал от очи в Дарвин.

— Достатъчно, за да знам, че написа за списанието „Австралийска естествена история“ няколко статии за отглеждането на крокодили във ферми и как то може да спомогне за опазването им. Една от тях ми подсказа идеята да го опитам тук.

Тя бе безкрайно доволна. Отдавна бе застъпник на идеята за отглеждането на крокодилски яйца във ферма. Бе помагала да се събират яйца от дивите полози, за да се излюпват в инкубатор, при идеални условия и малките да се отглеждат със специално разрешително. Необходимостта да се картират районите, от които бяха събрани яйцата, бе причината за изследването ѝ в Лагуната на крокодилите, но не предполагаше, че притежателят на разрешителното беше Бен, нито пък че той споделя ентусиазма ѝ.

— Покажи ми всичко — настоя Кери.

Той се зае да я развежда из фермата. В големи хангари се помещаваха генераторите, захранващи инкубаторите, където се мътеха яйцата.

— Имаме два резервни, в случай че главният спре — обясни Бен.

— Какъв ти е процентът на оживяване? — попита тя с професионален тон.

— Осемдесет процента от новоизлюпените — съобщи той с явна гордост. — Имахме трудности, докато накараме малките крокодили да започнат да ядат, но сега са снабдени с топла чиста вода, отоплителни лампи около всяка кошара и меню от риба, говеждо, пилета и витамини.

Стигнаха до оградено пространство от тъмна вода обсипана с листа и плаващи клончета. Снопове тръстика обкръжаваха изкуствения разлив.

— Какво има вътре? — запита Кери.

— Моята радост и гордост... — Бен отвори един метален шкаф край кошарата и извади две тлъсти, отдавна умрели риби, вонящи в страшната жега. При звука от отварянето над тръстиките се надигна праисторическа глава. Приличаше на издължен триъгълник, с жълтеникави зъби, всеки дълъг колкото човешки пръст, надвиснали над челюстите.

Той бе закачил рибата на дълъг прът и я проточи над оградата. С мълниеносно движение раззинатата паст погълна рибата и крокодилът

изчезна под водата. Скоро залистеният басейн се успокои отново и Кери си отдъхна.

— Трябва да е най-малко четири и половина метра дълъг...

— Четири и осемдесет и е женски — поясни Бен. — Искам да й намеря самец и да получа яйца направо тук.

— Свърза ли се с Комисията? Може би ще успеем да ти помогнем да откриеш самец за нея.

— Комисията по защита на природата ми предложи помощ, но бих искал да се справя сам — отвърна той. — Това обясняваше защо не бе чула нищо за неговия проект в центъра.

— Все така независим — въздъхна тя леко.

— Винаги — потвърди Бен. — Не смятам, че трябва да се търси помощ от правителството за всяко нещо.

— Надявам се, поне на мен ще позволиш да помогна — вметна Кери и добави: — Като частно лице, ако не като официален представител.

— Надявах се да го предложиш — зарадва се той. — Ти си единственият човек, когото познавам, чийто ентусиазъм за крокодилите е равен на моя.

За да прикрие реакцията си, тя каза:

— Ами Рик? Това не е ли негова земя?

— Ще бъде. Фермата обхваща части и от двете владения, но той не прояви никакъв интерес до сега. За щастие му остава достатъчно площ, за да отглежда каквото реши.

— Защо си толкова сигурен, че ще се заеме с някаква ферма?

— Не съм сигурен — сви устни Бен. — Но изборът не е мой.

— Мислех, че земята е оставена изцяло на теб — изненада се Кери.

Сянка помрачи спокойното му лице.

— Спомни си, че бях с татко, когато умря. Тежеше му, че е променил завещанието си в моя полза, но бе много късно. Помоли ме да прехвърля Казуарина на Рик, когато се ожени. Вярваше, че Рик ще се укроти дотогава. — Погледна я иронично. — Ти не знаеше това, когато го заряза, нали?

— Мисля, не е нужно да казвам, че това не би имало никакво значение за мен!

— Не. Съвсем не — поклати глава той.

Бе късно, когато потеглиха към къщи. Слънцето бе започнало да обагрят планините в червена и синя омара. Светлината избледняваше и атмосферата в колата ставаше по-интимна. Тя се осмели да попита:

— Бен, защо не се ожени досега?

Ръцете му се стегнаха върху волана.

— Веднъж щях, но не се получи...

— Какво стана? — продължи Кери тихо.

— Тя ме разочарова страшно — проговори Бен като че ли на себе си. — След това нямах желание да опитвам отново.

Тя затърси в паметта си спомени за многото млади жени, които често посещаваха Кинга Даунс, докато Джейк бе още жив. Идваше Пърша, разбира се, секретарката от Ред Ривър и една млада радистка от Катърайн. Няколко хитруши със светнали очи бяха хвърлили око на братята Чемпиън, но Кери не си спомняше Бен да бе проявявал интерес към някоя от тях. Бе озадачена. Може би жената, за която говореше, се бе появила на сцената, след като тя си бе отишла.

— А ти? — прекъсна мислите ѝ той.

— Нали каза, че си следил подвизите ми по вестниците? — предизвика го Кери.

— Какво ще кажеш за Тео Стратопулос?

— Какво за Тео? — попита тя, като се опитваше да върне ведрото настроение.

— Предполагам, ще ми кажеш, че сте били просто добри приятели? — изтъкна ядосано Бен.

— Точно така беше — потвърди Кери. — Срецнах го случайно, когато ме извикаха да махна една отровна змия от къщата му и от самото начало се сприятелихме. Тъй като е милионер, вестниците вдигнаха голям шум, но Тео никога не ми е бил повече от приятел.

— Богат, на средна възраст — вметна той с унищожителен тон.

— Е, и? — сопна се тя. — Знам какво мислиш за мен, но парите на Тео нямаха нищо общо с приятелството ни.

Продължиха в навъсено мълчание и Кери почти чуваше как я осъжда наум. Без предупреждение Бен спря колата. Тя видя, че бяха стигнали до язовира, дълъг километър и половина, който снабдяваше къщата с вода.

— Искаш ли да поплуваме? — предложи той.

— Не съм си взела костюма — смути се Кери.

— Какво от това? Често плуваше по бельо, когато живееше тук преди.

Но това беше преди, когато нямаше какво да крие от него...

— Не, не искам — отсече твърдо тя. Отново последва дълга тишина, която ставаше все по-студена.

— Щеше ли да се изкъпеш, ако те беше поканил Рик?

— Не, разбира се!

— Но бе склонна да прекарваш времето си с него, докато не се намесих, нали?

За момент изглеждаше, че той ревнува от Рик, което бе лудост, за Бога!

— Ако искаш да знаеш, Рик ме отвращава — призна Кери. — Разбираш ли, нямаше нужда от фалшив годеж, за да ме държиш настрана от него...

— Очевидно той мисли другояче — сви безмилостно устни Бен.

Тя обви ръце около тялото си — усещаше студ, въпреки жегата, натежала в колата.

— Не мога да го спра. Казах ти какво чувствам. Не мога да те накарам да ми вярваш.

Въздишката му избухна като взрив.

— Дявол да го вземе, как бих искал да мога!

Кери вдигна глава и го изгледа предизвикателно.

— Не ми ли каза веднъж, че един Чемпиън може да направи всичко, каквото поиска?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Само в Австралия може като нищо да пропътуваш стотици километри, за да си купиш рокля — размишляваше Кери, докато следеше изровения път пред себе си.

С угълчето на окото си видя как Робин силно кимна в съгласие. Грейналото ѝ лице потвърждаваше колко добре направи, че предприе това пътуване. Бе дошла в Лагуната на крокодилите със съвсем малко дрехи и нямаше нищо подходящо за тържеството, организирано от Робин. Все пак, когато Бен предложи да се върне до Дарвин и да събере вещите си, като вземе и Робин, тя се поколеба.

— Не съм сигурна, че за Робин е подходящо да пътува с кола — забеляза Кери.

— Трябва да отиде в болницата за контролен преглед. Пътуването ще бъде по-спокойно и по-леко с кола, отколкото със самолет — обясни той. — Тя е достатъчно разтревожена, че ще трябва да преспи в болницата. Ще ѝ бъде по-добре като знае, че си наблизил и ще можеш да я прибереш на следващия ден, като свършиш покупките.

— Мога ли да свърша нещо за теб в Дарвин? — попита Кери.

— Не, благодаря. Просто се пази.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

— Стига да можеш... Но тук има много работа, а дъждовният сезон се задава. Рик няма да се справи сам.

Разбираше нежеланието му да остави стопанството на Рик.

— Ще трябва да свикне, ако му предстои да управлява Казуарина сам — посочи тя.

Изразителните му очи помръкнаха.

— Знам. Непрекъснато си казвам, че трябва да го товаря повече.

— Няма да ти е лесно да се откажеш от контрола върху половината от имотите на Чемпиън — осмели се Кери.

Бен кимна разсеяно, после тръсна глава.

— Трябваше да постъпя справедливо.

Да, помисли тя, той винаги ще постъпва справедливо, дори това да го убие. Изпълни я съчувствие към Бен, готов да се отрече от всичко за кауза, която намира за справедлива. Кери отново насочи цялото си внимание към шофирането. При Дейли Уотърс се включиха в главния път към Стюарт. Нататък продължиха точно на север, по „пистата“, както наричаха асфалтираната отсечка, простираща се от хоризонт до хоризонт като почти права линия.

Бяха решили да обядват в Катърайн, първият по-голям град по маршрута им. След няколко километра на юг преминаха отклонението за Матаранка. Добре би било да спрем тук, помисли Кери с носталгия. Преди години бе плувала в известния минерален басейн на Матаранка. Разположен сред гора от сочни палми и фурми, басейнът изглеждаше пуст, докато допирът ѝ не накъдри кристалночистите води. Оттогава бе минало много време...

Хвърли поглед към Робин, която бе задрямала. В съня конвулсивните ѝ движения бяха затихнали и изглеждаше спокойна. Бе все още твърде слаба, но видът ѝ бе много по-добър, откакто дойде Кери. Усмихна се, като гледаше дремещата си приятелка. Не биваше да съжالياва, че се бе съгласила да остане, като виждаше колко полезно бе присъствието ѝ.

В Катърайн Кери купи печено пиле, после пиха кафе, приготвено им от Джеси сутринта. Освежиха се в бензиностанцията, където Кери поиска да ѝ прегледат колата, и влязоха в столицата надвечер.

— Пристигнахме бързо, не мислиш ли? — обърна се Кери към Робин, вече съвсем будна и любопитна към всичко наоколо. Тя закима енергично и заръкомаха. Кери разбра движението, наподобяващо печатане.

— Да, вземем портативния ти компютър. Ще разопакуваме първо него.

Апартаментът ѝ бе на няколко минути от центъра на града, така че скоро се разположиха удобно, пиеха чай и отпускаха схванатите си мускули. С компютъра под ръка Робин бе спокойна, защото отново можеше да разговаря с Кери.

— Това пътуване беше добра идея — забеляза Кери. — Ако бях останала по-дълго, все едно трябваше да изпратя за още дрехи.

Като спомена дрехи, Робин посегна към клавишите.

— Официална рокля? — изписа тя и прибави няколко въпросителни.

— Знам. Имам на ум да купя — засмя се Кери. — Иначе няма да ме пуснеш да се върна, нали? Ами ти какво смяташ да облечеш?

— Секси черна копринена пижама — пристигна напечатаният отговор и Робин се засмя дяволито.

— Охо! — светнаха очите на Кери. — Къде си я поръчала?

— По пощата. Прибиране от бутика утре — изтанцуваха ръцете ѝ по клавишите.

— Нямам търпение да я видя! — възкликна Кери. Погледна визитната картичка, която Робин ѝ подаде. Бе от един скъп моден бутик. Там може да намеря нещо и за себе си, помисли тя.

След като измиха прахта от пътуването — и буквално, и преносно, защото отвратителната „биволска прах“ на Северната територия проникваше във всяка пора, Кери закара Робин в болницата.

— Ще се върна довечера в часовете за посещение и утре ще те взема да се приберем вкъщи — увери тя приятелката си.

Робин завъртя очи в престорено смирение, а после написа на компютъра, който Кери бе настанила на нощното шкафче:

— Видя ли новия стажант-лекар? Страхотен!!!

— Непоправима си! — засмя се Кери. Но ѝ олекна, че Робин се държи така добре. Чувстваше се много по-спокойна, когато напусна болницата и се върна в колата.

С нетърпение бе очаквала да има една вечер само за себе си и бе решила да ѝ се наслаждава. Изведнъж това престана да я привлича и осъзна факта, че Бен ѝ липсва. В Кинга Даунс можеше да го гледа от верандата как язди или да го мерне наведен над бюрото в кабинета му. Очите, които видя в шофьорското огледало, се разшириха от изненада. За Бога, не се ли влюбваше отново, независимо от риска? Той все още мислеше, че е използвачка. Пръстенът на ръката ѝ, предложен в отплата за съдействието, бе достатъчно доказателство.

С яд плесна длани върху волана. Защо толкова настойчиво ѝ отреждаше ролята на злодей? Разбираше защо така силно искаше да види Рик оженен и усмирен. Завещанието на Джейк го бе оставило повече или по-малко отговорен за доведения му брат, но Бен би трябвало вече да знае, че тя няма да пречи на плановете му. Трябваше да има друго обяснение за държането му към нея.

Караше внимателно при падащия здрач, но умът ѝ бе само наполовина в шофирането. Бен бе предложил брак-сделка, значи не се страхуваше от обвързване. Какво друго би могло да бъде? Потънала в мисли, паркира колата на улицата, готова да посети Робин по-късно и взе асансьора до етажата си. Вратите едва се бяха затворили зад нея, когато осъзна, че пред входа ѝ се мотае някакъв мъж.

— Рик! Какво правиш тук?

— Каква изненада! — иронично подхвърли той. — Бен ми каза, че си довела Робин за контролен преглед. Не можех да те оставя сама нощем в големия град и дойдох да те изведа на вечеря.

— Бен има нужда от теб вкъщи...

— Бен няма нужда от никого. Освен това си мисли, че съм с мъжете при стадото.

Кери не посегна да отвори вратата.

— Бил си сигурен, че ще те посрещна с удоволствие, но не е така. Ти си последният човек, когото искам да видя.

Рик многозначително огледа коридора.

— Сега Бен не е тук, няма защо да се преструваш.

— Не се преструвам — рече тя, като натъртваше на всяка сричка. — Не искам да имам нищо общо с теб. Ясно ли е?

Той се наду и очите му потъмняха от гняв.

— Да, достатъчно ясно, ала песента ти е различна от онази, която ми пееше. Възнамерявам да открива защо.

— Може би защото пораснах и те видях такъв, какъвто си — каза Кери уморено. — Ти си напълно безотговорен. Днешната ти постъпка го доказва. И все още не си се научил как да понесеш достойно един отказ.

Рик се канеше да ѝ отвърне нещо, когато чува, че в апартамента телефонът зазвъня.

— Няма ли да се обадиш? — запита той.

За да не отваря вратата, докато Рик бе още там, тя беше склонна да го остави да звъни, но можеше да се обаждат от болницата за Робин. Беше им дала номера за всеки случай. Отключи неохотно. Не успя да попречи на Рик да я последва. Смая се, когато той я изпревари и вдигна слушалката.

— Ало? Да, това е номерът на Кери Донован. Кой е...

Вторащи се за миг в апарата, озадачен.

— Той прекъсна...

— Той? Кой беше? — попита ужасена Кери.

— Заприлича ми на Бен.

Сърцето ѝ примря. Вероятно е бил Бен... Беше казал, че ще позвъни вечерта, за да се увери, че са пристигнали благополучно. Сигурно бе познал гласа на Рик и си бе помислил, че са си уговорили среща в Дарвин.

— Как можа? — изсъска тя яростно.

— Чакай малко, не знаех, че може да е Бен. Не си само ти в попарата. Сега знае, че съм зарязал стадото.

— Винаги ще помислиш първо за себе си — кипна Кери. — Махай се оттук, преди да съм повикала полиция!

Обаждането на Бен трябва да го бе стреснало повече, отколкото признаваше, защото се съгласи да си върви. Кери бе сигурна, че едва ли само нейната заплаха го бе направила така сговорчив.

Вечерта премина мъчително бавно. С изключение на посещението на Робин в болницата, останалото време прекара в кръстосване из апартамента. Молеше се телефонът да звънне. Ако Бен се обадеше отново, щеше да може да му обясни какво бе правил Рик при нея. По някаква причина внезапно ѝ се прииска да накара Бен да разбере, че не бе злоупотребила и не си бе нагласяла среща с Рик. Когато безпокойството ѝ стана нетърпимо, взе телефона и набра Кинга Даунс. Обади се Джеси Финч.

— Радвам се, че сте пътували добре. Знам, че ти можеш да се оправяш, но се тревожех как Робин ще понесе пътуването.

Кери едва овладя нетърпението си.

— Тя е добре. Спа почти през целия път. Току-що се връщам от болницата, казаха ми, че контролният преглед е нормален.

— Успокоих се. Ще предам на господин Чемпиън, когато дойде.

— Няма ли го Бен? — попита тя обезсърчена.

— Дойде за вечеря и след това замина отново. Не знам какво му беше станало, но беше бесен, когато тръгна.

— Не знаеш ли какво се е случило? — прехапа устни Кери.

— Не, ала изглежда сериозно.

— Каза ли кога ще се върне? Наистина трябва да говоря с него.

— Не ми каза.

Кери трябваше да се примири. Времето напредна, тя се отказа да чака Бен да позвъни и си легна. Спа на пресекулки и се събуди щом първите лъчи на зората оцветиха небето в червено. Аборигените ги наричаха „детски лъчи“, раждане на новия ден. Описанието бе много образно, но красотата му не можа да я ободри. Размисляше как ли ще се изправи срещу Бен довечера. Той ще е още по-убеден, че думата ѝ не струва нищо. Опита се да си внуши, че мнението му няма значение, но бе разстроена.

Докато похапваше закуската си от препечени кифли с масло и кафе, на вратата се почука. Първата ѝ мисъл бе, че Рик се връща, но бе много рано. Той обичаше да спи до късно, особено след нощта, каквато тя със сигурност знаеше, че бе прекарал в Дарвин. По-вероятно беше да е някой от съседите. Отвори вратата и едва не припадна.

— Бен!

Той я изгледа мрачно и влезе покрай нея вътре, без да чака покана. Спря се в дневната и се заоглежда.

Изведнъж Кери разбра какво очаква да открие.

— Рик не е тук — каза с равен глас.

— Тогава не отричай, че той се обади на телефона ти снощи?

— Какво да отричам? Няма какво да крия.

— Как може да си толкова нагла? Наруши споразумението ни и си прекарала нощта тук с него...

— Не съм! — прекъсна го тя. — Той се появи изневиделица и се натрапи. Изглежда всички Чемпиън имате този навик. Вдигна слушалката, преди да успее да отговоря. И си замина две минути след това — завърши Кери предизвикателно.

Почти очакваше да ѝ възрази, но Бен наклони глава назад и примижа. Когато отново я погледна, войнственият блясък бе изчезнал от очите му.

— Имам чувството, че ще е по-добре да се извиня.

— Като начало — каза тя спокойно. Докато гледеше уморените му движения, част от гнева ѝ угасна и осъзна, че се радва да го види. Беше ѝ повярвал и дори искаше да ѝ се извини. Непонятно защо настроението ѝ хвъркна нагоре.

Бен пристъпи към нея.

— Съжалявам, че помислих за теб и Рик така снощи. Трябваше да се сетя, че той ще направи нещо глупаво.

— Приемам извинението ти. Искаш ли да закусиш?

Гладният му поглед към кафето бе достатъчен отговор. Наля му една чаша и го подкани към масата.

— Искаш ли да ти изпържа нещо? Омлет или бекон?

— Кифлите ми стигат. Сигурно не заслужавам повече...

Ако трябваше да избира между нахалството и покаянието, мислено предпочете нахалството му. Един разкаян Бен Чемпиън изглеждаше нелепо.

— Казах ти, че си извинен. Няма защо да се подмазваш.

— Подмазвах ли се? — повдигна вежда той.

— Почти. — Тя намаза щедро кифлите с масло и бутна чинията към него. — Има лешников крем и мед — допълни, като кимна към бурканите. — Защо си склонен да ми повярваш сега, след като винаги си мислил за мен най-лошото?

Бен я изгледа уморено.

— И преди исках да ти вярвам, но ти никак не ме улесняваше.

— Сигурно си прав — неохотно кимна Кери. — Създавах впечатление, че наследството е по-важно за мен от всичко друго, но не е така.

— А Тео Стратопулос? — тихо попита той.

Дългите мигли закриха очите ѝ.

— Не излизах с него заради парите. Той е очарователен мъж и ми беше приятно с него.

— Но не се омъжи?

— Никога не е ставало дума за женитба. Семейството му е най-важното нещо за него. Винаги съм знаела, че очакват да се ожени за жена от собствената му среда. Бяхме приятели. Това е всичко.

— Все пак ти правеше много подаръци — подхвърли сърдито Бен.

— Да, и си ги получаваше обратно на другия ден. Тео винаги затрупва с подаръци жените, които ухажва. Не приех нищо от онова, което ми даваше, все едно какво писаха по вестниците.

Той шумно пусна ножа си.

— По дяволите, казваш ми това сега, но трябваше да видиш как изглеждаше отстрани!

— Знам точно как изглеждаше — отвърна тя. — Трябваше да живея между иронични погледи и клюки. Заради това престанах да

излизам с Тео. Като знам какво мислиш за мен, не очаквам да ме разбереш.

— О, много добре разбирам. Това, което не разбирам, е защо ме засяга...

Очите ѝ се разшириха.

— Засяга ли те?

— Не би трябвало. — Гласът му стихна в дрезгав шепот. — Не би трябвало изобщо да ми пука какво правиш и с кого ходиш, а пристигнах готов да удуша Рик и теб, защото го насърчаваш.

Ръката ѝ се повдигна към врата, като че ли да се предпази. Каза си, че не е дошъл тук от любов, а само да провери дали тя стои настрана от Рик.

— Е, изпълни дълга си. Можеш вече да си вървиш — увери го Кери с всичкото достойнство, което успя да събере.

— Значи да си вървя, тъй ли?

— Да — отвърна след малко тя с буца в гърлото си.

Бен не се помръдна към вратата. Напротив, пристъпи към нея. Държеше ръцете си неподвижно отстрани, като явно се бореше с желанието да се разтвори към нея.

— Кажи ми да си вървя и ще си тръгна.

Устните ѝ се отвориха, оформиха думите, но никаква сила не можеше да я принуди да ги изрече. Трябваше да си върви. Ако останеше, отново щеше да я нарани. Но някакъв копнеж, по-силен от целия здрав разум на света, сковаваше езика ѝ. Безпомощно поклати глава.

Това му бе достатъчно. Внезапно прекрачи до нея и я притисна към твърдите си гърди. Дъхът му изгори челото ѝ, през памучната роба усети пламтящите му ръце по гърба си. Кери се олюля към него.

— О, Бен!

— Кажи го пак — задъха се той. — Казваш името ми като стих.

— Бен, Бен, Бен! — повтаряше тя, опряла буза на рамото му, и усещаше как прелива от радост.

Бен обхвана с ръка тила ѝ и наклони главата ѝ. Притиснаха се още по-силно.

— Повтори го пак...

Стана ѝ смешно.

— Бен, Бен, Бен, Бен... — Напевният ѝ тон ставаше все позадъхан. Той го прекъсна с целувка, която едновременно даваше и искаше. С готовност прие дара на устните му и отвърна с взаимност.

Възбуждащо прекара език по долната ѝ устна и тя го ухапа леко. Очите му излъчваха огън. Играта е за двама, предупреждаваха те и той притисна устните ѝ със зъби така, че тя ги отвори с изненада. Езикът му потъваше навътре, докато усети, че ще избухне от сдържаната страст. Кери плъзна ръце по ризата му, разкопча няколко копчета и обгърна здравия му гръб. Чу как остро пое дъх:

— Боже мили, Кери!

Искаше я, осъзна го съвсем ясно. И, в името на всички светии, искаше го и тя. Никакъв разум не можеше да надделее. Когато я повали на леглото, не се възпротиви. Като насън го видя как отмята ризата си, която бе разкопчала до кръста. После изхлузи и джинсите. Скоро само робата ѝ остана между тях и тя му помогна да я разтвори и да я разголи пред натежалия му поглед.

— Моята прекрасна Кери — промълви Бен, като поглъщаше с очи всеки сантиметър от нея. — Трябваше да ме накараш да си отида.

— Щеше ли да си отидеш? — с усилие го попита тя.

— Може би не. Но щеше да е по-добре и за двама ни...

Изведнъж всички мисли потънаха в порой от чувственост, когато той започна бавно да изучава тялото ѝ. Кери почти обезумя. Не можеше повече да издържа, склочи ръце на гърба му и го притегли към себе си в неизречено отдаване.

— Сега, любов моя, сега — промълви Бен в ухото ѝ. Това „сега“ ѝ се стори цяла вечност и от гърдите ѝ се откъсна стон. При неволния звук той се повдигна на лакът и я погледна. Удиви се на самообладанието му.

— Веднага, моля те — настоя тя.

— Търпението е добродетел — напомни ѝ Бен. Но нямаше нищо добродетелно в целувката, с която затисна разтворените ѝ устни. Усети как цялото му тяло се разтърси в страстен порив.

Запита се как бе могла толкова дълго да живее без него. Чу като в мъгла телефонът да звъни, ала не му обърна внимание — редеше целувки по наболата брада на Бен. Той също изглеждаше съгласен да го пренебрегне, но и двамата едновременно казаха:

— Може да е болницата...

Кери изстена от безсилие. Очакваше да позвънят, за да се уговорят за прибирането на Робин, но защо точно сега?

— Ще се обадя — примири се накрая тя.

Бен затвори устните ѝ с пръст.

— Не, аз. Не мърдай, докато се върна.

Почувства отделянето му от нея като предателство. Проследи го с гладни очи как следва телефонния звън и изчезва в кабинета ѝ. Звънът спря и го чу да говори. Само от гласа му по гръбнака ѝ премина тръпка. Ела, умоляваше без думи.

— Болницата ли е? — попита го Кери, когато той се върна.

— Да. Трябва да прибереш Робин по пладне. Всичко е наред.

Но нещо не бе наред, осъзна тя уплашено. Гласът му бе изгубил гальовния тон. Звучеше почти студено. Кери скочи и навлече робата си.

— Какво има? Нещо лошо?

— Не с Робин.

— Тогава какво? Бен, какво става?

Объркана го гледаше как си обува панталоните. После ѝ подаде някаква хартийка.

— Това беше на бюрото ти, до телефона.

Тя се взря в хартията смутена. Бе чек за голяма сума пари, платима от сметката на Чемпиън Холдингс. Носеше подписа на Бен и бе преподписан от Рик, с вчерашна дата. И на нейно име.

— Да не мислиш, че съм приела пари от Рик? — попита Кери смаяна. Знаеше, че точно това мисли.

Бен закопча ризата си с бързи, ядосани движения.

— Защо не? Не плащам за първи път на неговите любовници.

— Но аз не съм от тях! Снощи го изпъдих. Нищо не се случи...

Погледът му я смаза.

— Предполагам, както нищо нямаше да се случи и преди малко, нали? Е, поне си струваше парите.

Никога не бе се чувствала така евтина и унижена. Възхитителните усещания от преди няколко мига се превърнаха в пепел.

— Как можеш да помислиш такова нещо, камо ли да го кажеш?

Той погледна към чека, който тя държеше в треперещите си пръсти.

— Как да не помисля така?

Прилоша ѝ, като гледаше чека. Никога не би допуснала, че Рик ще избере толкова долен начин за отмъщение задето го изпъди. Бен никога нямаше да повярва, че не бе излъгала и Рик не е бил тук през изминалата нощ.

— Вземи си го — подаде му чека Кери.

— Задръж го. Изкара си го тази сутрин.

После си отиде. Тя остана неподвижна, твърде съсипана, за да помръдне. Би трябвало да се вслуша в собствените си решения и да държи Бен на една ръка разстояние — и нищо подобно нямаше да се случи. А сега не знаеше как ще застане срещу него отново.

Случи се така, че не ѝ се наложи. Два дни по-късно, в деня на тържеството на Робин, Бен все още не се бе появил в къщата. Бяха чули от Нъгет Малоун, че е с мъжете при стадото.

— Ще дойде ли? — напечата Робин на компютъра в стаята си, когато Кери отиде да ѝ помогне.

— Разбира се. Това е и негов празник — увери я тя с повече убедителност, отколкото чувстваше.

Помогна на Робин да си облече черния копринен костюм, който взеха от бутика, преди да напуснат Дарвин. Макар че сърцето ѝ бе другаде, Кери бе избрала тоалет и за себе си. Докато стоеше зад Робин и нагласяваше косата ѝ, погледът ѝ се спря на огледалото. Дрехата бе класическа. Състоеше се от свободно падаща риза от коприна в коралов цвят върху тесни прилепнали панталони от същата материя, дълги според модата до над глезена.

— Фантастично! — напечата Робин, когато я видя облечена.

Кери не се чувстваше фантастично. Беше отчаяна.

Тя и Бен бяха на прага на примирието, когато Рик разби всичко с този обвинителен чек. Той самият не бе се появявал, откакто се върнаха, иначе Кери щеше да му даде да разбере. Вероятно изчакваше да дойде в последната минута, така че присъствието на гостите да го предпази от нейното избухване.

Погледна часовника. Първите гости пристигаха със самолет след по-малко от час. Нъгет бе вече на път към пистата, за да ги посрещне. От съседните имения щяха да дойдат с коли и независимо от обещанието на Робин, очакваше се голяма навалица. Мнозина от тях

щяха да останат в Кинга Даунс, за да си спестят дългия обратен път късно през нощта.

В кухнята Джеси и цяла армия от помагачи приготвяха нещо, което изглеждаше като планина от храна. Повечето продукти идваха от собствените стада и поля на фермата. Кери знаеше, че всичко това се прави заради една измама и не ѝ ставаше по-добре, като гледаше как всички се щурат наоколо.

Искаше да се качи в колата и да замине колкото бе възможно по-далеч от Кинга Даунс. Как можеше да стои и да позволи на всички тези хора да празнуват годеж, който бе чисто лицемерие? Но сияйното изражение на Робин и окуражителните резултати от болницата след прегледа ѝ даваха сили да издържи вечерта до край. Къде ли се губеше Бен? Остави Робин да довършва тоалета си и изтича към стаята си, за да се приготви и тя.

Когато отвори вратата, ръката ѝ замръзна на дръжката. В другия край на коридора Бен тъкмо влизаше в стаята си. Взе решение за по-малко от минута и забърза нататък след него.

ПЕТА ГЛАВА

Когато влезе, Бен я погледна сърдито.

— Не признаваш ли чукането?

— Трябва да говоря с теб. Не мислех, че ще отвориш, ако се бях обадила.

Той се спря, както измъкваше ризата през главата си. Голите му гърди бяха като издялани от махагон.

— Съвсем вярно, нямаше да отворя. Твърде скъпа си за такива като мен. — Завърши движението и хвърли ризата на леглото. — Трябва да се приготвя за тържеството.

— Това е мой празник също — напомни му тя, — или забравяш, че се очаква да празнуваме годежа си?

— Не ми напомняй — подхвърли Бен язвително. — Като средство да те пазя от Рик не беше много успешен, нали?

— Нямах никакви съмнения, така ли? А не ти ли хрумна, че Рик е оставил чека тъкмо за да си помислиш това, което си мислиш?

— Как? Той не знаеше, че ще дойда в Дарвин.

— Позна гласа ти по телефона. Трябва да е събрал две и две и решил да ми го върне, задето го изгоних. — Той премълча и Кери добави: — Мислиш ли, че ако чекът беше истински, щях да го оставя да се търкаля там, за да го намериш?

— С теб вече нищо не знам. Видя ми се странно, че си го оставила така на открито.

— И въпреки това не почака да го обсъдиш с мен... Защо не извикаш Рик и да изясним въпроса веднъж завинаги?

Бен се ядоса отново и коравите мускули на гърдите му се изпънаха.

— Това искаш, нали? Да обвинявам Рик, когато срещу него е твоята дума. Между другото, той дойде и се извини, че е изчезнал в Дарвин. Дори ми призна, че чака с нетърпение да се засели в Казуарина с Пърша.

— Значи така — въздъхна тя унило. — Е, сега поне знам как стоят нещата.

— Къде отиваш?

— Да си прибера багажа. Робин е по-добре сега, сигурно лекарят ти е казал, когато посети болницата. Не е необходимо да играем повече този фарс.

— Страхувам се, че е необходимо.

Кери застина в движение, смутена от категоричния му тон.

— Какво имаш предвид?

— Това дойде за теб днес. — Бен извади едно неразпечатано писмо от чекмеджето и ѝ го подаде. Върху плика се виждаше знака на Комисията за опазване на природата в Северната територия и тя погледна Бен въпросително. — Като го отвориш, ще откриеш, че си прикрепена към моята ферма за крокодили, за да ми помогнеш да преодолеем някои проблеми с излюпването на яйцата при необходимата температура.

— Но ти нямаш... — подзе Кери и гласът ѝ замря, защото разбра какво бе намислил. — Изфабрикувал си този така наречен проблем, за да нямам друг избор, освен да остана. Само едно не разбирам — защо? Мислех, че чакаш с нетърпение да се отървеш от мен.

— Робин има нужда от теб — каза той просто.

Мисълта, че той самият може би желае тя да остане отпадна веднага щом осъзна, че всъщност бе загрижен за сестра си. От дневната достигнаха гласове, подсказващи, че тържеството вече започва. От нея се откъсна разочарована въздишка.

— По-добре да се приготвя. Робин ще се чуди къде съм.

Бен я спря на вратата.

— Дали да не поговоря с Рик след тържеството? Знаем, че понякога се държи като кучи син. — Той се намръщи. — Не съм го наричал така от години. Татко ми изваждаше душата, когато ме чуеше. Винаги казваше, че Рик не е виновен, дето сме от различни бащи.

Кери бе съвсем наясно какъв е бил животът на Бен след смъртта на баща му. Трябва да е чувствал огромна вина, че цялата империя на Чемпиън бе оставена на него. Не беше чудно защо толкова силно искаше да възстанови равновесието. Нещо я подтикна да каже:

— Нито пък е твоя вина. Няма защо да продължаваш да го обезщетяваш! — След което бързо изскочи от стаята.

Когато привърши с косата и грима си, тържеството бе вече в своя разгар. Най-малко петдесет души се бяха струпали в стаите и навън по верандата. Робин зърна Кери и ѝ махна да се включи в групата около компютъра. Тя закова една усмивка на устните си, защото разпозна двете гостенки, които разговаряха с Робин.

— Госпожа Редшоу, нали? И Дафни, едва те познах, толкова си пораснала!

Малката дъщеря на съседите бе много по-млада от Кери и последния път, когато се срещнаха, все още носеше плитки. Побъбриха няколко минути и Кери разбра, че Пърша Редшоу още се грижи за баба си, но ще си бъде вкъщи след няколко дни.

— Рик ще се радва, като научи — каза Кери и се огледа. — А той къде е?

— Предполагам, че се чувства изоставен без Пърша — отвърна госпожа Редшоу със задоволство.

Кери не пожела да ѝ разкаже как се утешава бъдещият зет.

— Сигурно — съгласи се тя и се извини, че трябва да обиколи и другите гости. Докато разговаряше, непрекъснато обръщаше очи към портала на стаята. Най-после входът се запълни от едрата фигура на Бен. Сърцето ѝ подскочи неочаквано. Бе го чакала да се появи, без дори да го съзнава...

Тръгна към него. Долавяше погледите върху себе си, докато се приближаваше. И в същото време усещаше една твърде неоправдана гордост, че има всички основания да го притежава, поне според останалите. Кимна му да се наведе, за да може да прошепне в ухото му:

— Дължа ти извинение за онова, което казах преди малко. Нямам право да се меся в семейния ти живот.

— Не се извинявай — отвърна ѝ той. — Закъснях, защото обмислях думите ти. Може и да си права. Възможно е чувството за вина, че съм единствен наследник на баща си, да ме е направило сляп за някои постъпки на Рик.

— Все едно, не ми е работа да се меся — повтори Кери.

Бен погледна към ръката ѝ, свойски обхванала неговата, и я покри с пръсти.

— Ще поговорим по-късно.

След обещанието му ѝ бе по-лесно да издържи вечерта. Все още нямаше и помен от Рик, но затова пък половината област дойде на празника.

— Каза, че няма да каниш толкова много хора — сопна се тя на Робин.

Робин завъртя стола си към клавишите и напечата:

— Е хайде, дай ме под съд!

Кери я загледа нежно. През последните дни на бузите ѝ се бе появил малко цвят. От бледото измършавяло същество, което я поздрави като пристигна, слава Богу, почти нищо не бе останало. Един мъж със стоманеносива коса я видя да говори с Робин и се приближи.

— Не знам тайната ви, но бих искал да я сипя в шишенце и да я давам на всичките си пациенти — каза той на Кери.

— Сигурно сте доктор Сайм — досети се тя. — Робин ми е говорила много за вас.

— А аз пък постоянно чувам „Кери така — Кери иначе“ — засмя се той. — Все пак не мога да се начудя на вашите резултати. — Увери се, че вниманието на Робин е заето с други гости и се наведе по-ниско. — Преди да дойдете, беше на косъм да я настаним в болница.

— Сега е добре, нали? — разтревожи се Кери. — Поне изглежда по-добре.

— Видът може да лъже — обясни докторът. — Жена с проблемите на Робин има нужда от голяма воля, за да ги преодолява. Загубата на бавачката ѝ предизвика пристъп на депресия, който я изтощи. Ще ѝ трябва известно време, за да се възстанови отново. — Потупа я по ръката. — Вие ѝ действате добре, скъпа. Просто продължавайте, това е всичко, за което моля.

Очите ѝ се навлажниха. Беше помолила Бен да не обявява официално въображаемия им годеж, но не бе взела предвид добрите намерения на Робин. Малко преди полунощ доктор Сайм се изправи и предложи наздравница за „щастливата двойка“. На Кери ѝ се искаше да се отвори земята и да я погълне.

Вместо това бе принудена да приема поздравленията на гостите. Бен бе образец на щастлив годеник, както се здрависваше и навеждаше глава за целувките на дамите. Приблжи се до Кери.

— Усмихни се, това е щастлив повод все пак...

— Трудно е, ако се чувстваш толкова фалшиво като мен — изсъска тя в отговор.

— Казах ти, че имам голямо желание да го направя истински — каза той помирително.

Идеше ѝ да го удуши. Знаеше, че тя не иска делово уреден брак, така че бе съвсем безопасно да поднови предложението си.

— Би могъл да ми кажеш, че докторът все още се тревожи за Робин — подхвърли Кери над чашата си с шампанско. — Не беше необходимо да измисляш проблеми във фермата си за крокодили. Щях да се съглася да остана.

— В такъв случай няма проблем, нали? — отвърна Бен с подлудяваща кротост.

Тя остави чашата си разгневена.

— Ако веселбата е свършила, аз ще кажа лека нощ.

Преди той да може да ѝ отговори, отиде до Робин и ѝ пожела лека нощ.

— Благодаря ти за прекрасния празник! — стисна Кери ръката на приятелката си.

Робин изрази с кимване удоволствието си, а бузите ѝ пламнаха. Отблизо обаче се виждаше, че докторът бе прав. Въодушевеното ѝ лице не успяваше да прикрие виолетовите кръгове около очите ѝ, нито пък хлътналите бузи. Каквито и причини да имаше Бен, за да я задържа тук, Кери внезапно се зарадва, че не трябваше да си тръгва тъкмо сега.

Най-после останала сама в стаята си, тя изрита обувките си и застана до прозореца. Отвъд верандата градините бяха озарени от лунна светлина. Разтвори широко вратите, Кери вдъхваше уханията. Душната нощ ѝ напомняше банята на богата жена, с натезжал от влага въздух, ухаещ на безброй скъпи парфюми.

До нея достигаха шумовете на тържеството. Чуваше как хората се сбогуват, докато вървят през градината или се оттеглят в различни крила на къщата. Скоро остана само бръмченето на комарите, разкъсвано от случаен писък на свирци в дърветата. Тя започна да се отпуска. Това бе Кинга Даунс от детството ѝ, вълшебното място, към което се връщаше в сънищата си, докато учеше за рейнджър.

Облегната на рамката на вратата, се видя като момиче, безгрижно и наивно. Чарът на Рик я бе завладял всецяло. Трябваше ѝ

доста време да открие какъв бе всъщност. Мислеше, че бе прозряла навреме грешката си и се бе опитала да каже на Бен какво чувства. Оказа се много късно. Той бе вече убеден, че бе прехвърлила обичта си заради завещанието на Джейк.

Градината ѝ напомни за други лунни нощи, когато бе твърде горещо да се спи. Заедно с Бен, Рик и някои от децата на пастирите отиваха до бента, за да се разхладят в свежите води на дългия близо два километра разлив, който снабдяваше фермата. Отначало се боеше да плува там заради крокодилите, но Бен я убеди, че просто в него няма крокодили. Окуражавана от другите, Кери се гмуркаше във водата, като държеше високо краката си за всеки случай. Плуването в хладната зелена вода ѝ харесваше. Младежите се къпеха почти голи и тя, бързо забравила срамежливостта си, се събличаше по долни дрехи и се наслаждаваше на копринената вода, която я обгръщаше.

Кога изчезна това чувство за свобода? Припомни си нощта, когато каза на Рик, че заминава да учи, в университета. Също като Бен, той я обвини, че го напуска заради завещанието и нищо не можа да го разубеди.

Потръпна, като си спомни как се опита да я целуне, за да ѝ покаже какво изпуска, както сам се изрази. Когато го отблъсна, той сграбчи дрехата ѝ така, че блузата се свлече от раменете ѝ. Уплашена от държането му, избяга в храстите зад къщата, за да изчака Рик да дойде на себе си. И тогава се случи нещо, което щеше да помни до края на дните си.

Както се криеше в храстите, във въздуха изневиделица изсвистя бич. Още чуваше как изплющя, докато се усукваше около голите ѝ рамене. Болката от удара пресече писъка ѝ, краката ѝ се подкосиха. Докато падаше, в мозъка ѝ се запечата силуета на мъж.

Нямаше как да разкаже на някого за случката, без да признае, какво се бе опитал да направи Рик, а гордостта не ѝ позволяваше. Прокрадна се до стаята си, без никой да я види. На другия ден дойде баща ѝ, за да я отведе вкъщи. Прие обяснението, че това се налагало заради смъртта на Джейк. Родителите ѝ може би бяха озадачени защо никога не поиска да се върне в Кинга Даунс, но така и не я попитаха.

И днес бе достатъчно да види и чуе мъж, размахващ бич, за да настръхне — спомняше си ужасното усещане на сурова кожа, която разрязва раменете ѝ. Щом споменът от преживяното нахлу, белегът,

който още носеше, затуптя и тя го потърка разсеяно. Бе успяла да потули тази нощ далеч от съзнанието си. Защо избра тъкмо днешната от всички други нощи, за да изплува отново?

Кери пак се загледа в градината. При мисълта за онези безгрижни къпания в разлива зажадня да се гмурне пак в прохладата. Наблизо нямаше никой. Дали да не дръзне да поплува в басейна на къщата?

Бързо се преоблече и скоро се запромъква на пръсти през вече утихналата къща. Басейнът бе разположен отзад и към него гледаха само дневната и гостните стаи. Повечето от спалните бяха в другия край на постройката.

Тихо излезе на терасата и въздъхна дълбоко с истинско удоволствие. Как примамваше водата, посребрена от лунната светлина и нашарена от сенките на околните дървета...

Джейк бе пожелал басейнът да изглежда като естествен вир. Почти до ръба на водата растяха пълзящи треви и храсти. В единия му край имаше кей от стари дървени греди. Използваха го за скокове и препичане на слънцето, любимо местенце на младежите от Кинга Даунс.

В плиткия си край басейна изтъняваше в бряг, покрит с речни камъни, където можеше да се изтегнеш и в най-горещия ден. От дънери и дървени решетки бе издигната една беседка, в която можеше да поседнеш приятно на сянка.

Откакто се бе върнала, Кери наблюдаваше как Робин плува в басейна. Завиждаше ѝ за волността да се наслаждава на водата. Няколко пъти се изкуши да облече костюма и да се гмурне при нея, но не искаше да чуе въпросите, които знаеше, че белегът ѝ ще предизвика.

Сега нямаше кой да го види. С чувство на свобода отхвърли хавлията си. След това вдигна ръце над главата и се стрелна в мамещата вода. Поплува малко насам-натам като морска нимфа, обърна се по гръб и се понесе с поглед към безбройните звезди, осеяли тъмносиния небосклон.

— Добре ли ти е?

Толкова се стресна, като чу гласа на Бен, че за малко да потъне. Изплю водата, посъвзе се и се огледа. Откри го да седи на дървения кей. Лицето му бе в сянката, но не можеше да сбърка широките му

рамене или гордата извивка на красиво изваяната му глава. С ужас осъзна, че беше само по гащета и се канеше да скочи в басейна. Едва успя да каже спокойно:

— Не знаех, че си тук. Тъкмо мислех да изляза...

— Не си отивай заради мен — помоли той. После скочи от кея, разсече водата с тяло и изплува недалеч от нея.

Трябваше да се измъкне от клопката на басейна и да се сгуши в хавлията, но си напомни, че Бен не може да види нищо на лунната светлина. Засега тайната ѝ бе съхранена. Въпреки това се напрегна, когато той доплува до нея и се хвана за ръба на басейна.

— Това ми напомня за времето, когато бяхме деца и плувахме зад бента. Помниш ли?

Тя въздъхна няколко пъти дълбоко, за да се отпусне, преди да отговори:

— Мислите за онези дни ме подсетиха да поплувам сега.

— Дали са отминали завинаги? — Гласът му бе мечтателен, но се долавяше скрито напрежение.

— Не знам — отвърна Кери искрено. — Предполагам, че рано или късно всички трябва да пораснем.

— За съжаление — съгласи се Бен. — Но ти май порасна повече, отколкото мнозина от нас, Кери. Беше толкова весела. Не можеше да дочакаш да скочиш във водата при всяка възможност, а сега не съм те видял нито веднъж в басейна, откакто се върна.

— Както сам каза, пораснах — забеляза тя неуверено.

Той се обърна и застана опасно близо в меката вода.

— Вината е моя, нали?

— Трябва ли да има виновен?

— В твоя случай, да. Имам чувството, че ако ти бях отвърнал по друг начин, когато дойде при мен след прочитането на завещанието, нещата щяха да са различни.

— Направи, каквото мислеше за правилно.

Бен изруга тихо под носа си.

— Но ти не се помъчи да ме разубедиш, нали? Като че ли искаше да мисля така.

— Защо е трябвало да го правя? — усмихна се пресилено Кери.

— Не знам. Може да си се бояла от онова, което би произлязло от съюз между теб и Рик. — Неговото обяснение за държането ѝ бе

толкова далеч от истината, че едва не се изсмя на глас. — Някога беше влюбена в него. Може би още таиш същите чувства, но с недъгавостта на Робин от страна на нашето семейство и заболяването на сестра ти от ваша страна, шансовете в генетическата лотария не са много привлекателни.

— Затова ли мислиш, че отхвърлих Рик?

— Не е ли така? Ако не се безпокоиш от наследствеността, както казваш, какво друго обяснение има?

Най-очевидното от всички — че Рик не можеше да се мери с привлекателността на Бен. Самата тя бе заслепена от Рик в началото, обаче откри истината много късно. Генетичният проблем изобщо не бе минавал през главата ѝ.

— За умен мъж със сигурност си сляп — измърмори тя. Преди той да усети, изскочи от водата и се загърна в спасителната хавлия.

— Кери, почакай! — извика Бен и започна да се измъква от басейна. Скоро щеше да се озове между нея и къщата. Инстинктивно Кери се мушна под заслона на беседката, ала той бързо я настигна.

— Кери, знам какво чувстваш към Рик, но той не е за теб, не разбираш ли?

Сложи леко ръце на раменете ѝ, ала като че ли я смаза огромна тежест. Бен я обърна с лице към себе си.

— Рик не ме интересува — отговори твърдо тя.

Лицето му бе грубо и ъгловато на лунната светлина.

— Тогава защо се върна?

— И аз се питам същото — призна Кери. — Знам, че когато бях много по-млада, неговата личност и щедрост ме омайваха, но сега не изпитвам нищо към него.

— Неговата така наречена щедрост бе главно за сметка на баща ми — отбеляза Бен сухо. — Това му подсказа, че Рик просто ще разсипе владенията на Чемпиън. Всъщност той вече е похарчил и последния цент от парите, които татко му остави. Ако не бе онова, което държа под попечителство, досега да се е разорил.

— Сигурно от това се е страхувал баща ти, когато е правил завещанието? — предположи тя.

— Искаш да ми кажеш, че не те е грижа дали Рик ще вземе земята или не? — изненада се Бен.

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Казвам ти, че не ме е грижа какво прави Рик, точка!

— Но ти не се върна, докато не се обяви годежът на Рик. Бях сигурен, че той е причината...

— Дали ще ме чуеш поне веднъж? — ядоса се Кери. — Върнах се, защото ще се жени — защото мислех, че така ще е безопасно за мен тук.

— Безопасно ли? Какво значи това?

Тя прехапа устни. Вече му бе казала повече, отколкото възнамеряваше.

— Изтече много вода — продължи Кери примирително. — Реших, че като е вече женен, Рик няма да си помисли, че се връщам заради него. — Усмихна се изнурено. — Не предполагах, че тъкмо теб ще трябва да убеждавам.

— Да приемем, че се държах малко прибързано.

Ръцете му притиснаха по-здраво раменете ѝ и я привлякоха към него. Докато разговаряха, хавлията ѝ се бе разтворила и той я отметна. Влажните косми по гърдите му гъделичкаха чувствителната ѝ кожа.

Какво остана от решението ѝ да го държи поне на една ръка разстояние? Дори и толкова нямаше между тях и в нея се надигаше вълнение. В неговите ръце ѝ бе трудно да си припомни защо не биваше да стои тук. Опита се да си напомни, че той я нарани два пъти и ще е глупачка, ако го допусне отново. Но глупачката в нея отвърна на целувката му, очевидно забравила рисковете.

Така потъна в магията на ласките му, че не забеляза кога дрехата ѝ се е изплъзнала от раменете, докато ръцете му не заскитаха по гърба ѝ. Усети го да замръзва, когато пръстите му докоснаха белега върху раменете ѝ.

— Боже мили, кой ти направи това?

— Нищо, един стар белег... — загърна се припряно тя.

Бен я притегли към себе си, за да разгледа рязката.

— Нищо ли? Мога да позная следата от камшик, когато я видях. Кой ти го направи?

Не, изкрещя на ум. Защо трябваше да я пита сега, когато отговорът можеше да разруши крехкото разбирателство, което най-после започваха да създават...

— Рик ли е? — настоя той.

— Не мога да ти кажа — поклати глава Кери.

— Тогава кой?

— Недей, Бен, моля те!

Тя се шмугна покрай него, политна навън от беседката и се затича към къщата. Щом се вмъкна в стаята си, затвори вратата и я заключи. Тъкмо на време — миг по-късно той вече чукаше и настояваше да му отвори:

— Искам да знам кой те нарани!

Истеричен смях набъбваше в гърлото ѝ, но Кери го потискаше, защото се страхуваше да не събуди къщата. Ако знаеше само, мислеше си тя обезумяла. Само ако знаеше...

ШЕСТА ГЛАВА

Доста по-късно чу Бен да се връща в стаята си. Разтреперана, смени мокрия си бански костюм с нощница, но когато легна, сънят не идваше. Откак плуваха в басейна, много неща се промениха и най-вече самата тя. Докато се държеше настрана от Бен, част от нея жадуваше да бъде в обятията му. Съзнанието ѝ предпочиташе да живее с усещането на допира с коравото му тяло и пламенната целувка, когато похити устата ѝ. Можеше да му каже истината за белега и да впие отново клин между тях. Защо ли не го стори? Дали, въпреки рисковете, искаше неговата любов?

По-объркана от всякога, дълго се въртя и обръща, докато накрая потъна в неспокоен сън. Едва ли бе спала повече от два часа, когато я събуди чукане на вратата. В просъница се взря в часовника до леглото. Бен знаеше по кое време бе легнала. Едва ли би я събудил, освен по спешност. Но когато се дотътри до вратата и отключи, отвън я чакаше Рик.

— Какво има? — попита Кери, обзета от внезапен страх.

— Успокой се. Не идвам да те притеснявам. Няколко говедари отидоха на нощен риболов в Лагуната и крокодилът-семец нападнал един от тях. Ти ги наблюдаваш и Бен сметна, че трябва да знаеш.

— Той къде е?

— Стяга се за път. Отива при крокодила.

— Дайте ми две минути да се облека и тръгвам!

— Бен каза да останеш тук.

Осени я мимолетно видение как Бен премерва сили срещу праисторическото чудовище, което изучаваше, и потръпна.

— Не ме интересува какво е казал. Идвам и толкова!

Хлопна вратата пред Рик и се наслади на зяпналата му уста. Нямаше какво да се мае повече. Бързо свали нощницата и навлече рейнджърската риза таки с внушителните емблеми. Последваха кафявите шорти, чорапите и работните ботуши. Когато излезе, Бен товареше рейндж-ровъра.

— Какво търсиш тук? — попита той.

— Гледам си работата.

— Гледаш дяволите! Върви си в леглото.

— Извинявай, но няма да стане. Това ми е работата.

Бен я изгледа изпитателно в полумрака със замъглени очи, като че ли се бореше със себе си, и накрая отстъпи.

— Добре, качвай се...

Кери се вмъкна пъргаво и метна багажа. Бен затвори вратата и зае шофьорското място. Не след дълго вече се друсаша по пътя през ливадите към Лагуната на крокодилите. Придружаваха ги още два фургона. Изведнъж осъзна, че бяха сами. Рик се бе опитал да се качи с тях, но Бен го изпрати в следващата кола. Искаше ѝ се поне някой от другите да бе с тях.

— Какво е станало? — запита тя, за да прогони настъпилото неловко мълчание.

— Изглежда, че е бил нападен Нингара, братът на Нъгет. За щастие крокодилът се нахвърлил на рибата, а не на човека. Нингара паднал във водата и страхотно се изплашил, но крокодилът бил толкова зает с рибата, че го оставил да се покатери благополучно на брега.

— Слава Богу! — промълви Кери облекчено. Ако крокодилът не се бе заел с любимата си храна, резултатът щеше да е трагичен. — Изглежда, че трябва да преместим Фанг преди още някой да пострада — добави тя.

Той я погледна крадешком.

— Фанг ли?

— Името, което дадох на крокодила с повредената челюст — обясни Кери. — Най-вероятно той е виновникът.

— Изключваш ли възможността да е бил женският?

— Невинаги женските правят бели — разбра тя хода на мислите му.

— Може и да си права. Да видим дали описанието на Нингара отговаря на твоя Фанг.

— Ако отговаря, какво ще направиш?

— Ти каза, че няма да е опасен, ако се храни редовно. Може да го взема за партньор на Матилда.

— Отлично! — въодушеви се Кери. — Според мен той е в добро състояние, като изключим челюстта му, и е съзрял за размножаване. Сигурно ще е по-добре, отколкото да го местим и после пак да го връщаме след няколко месеца.

— Така поне ще решим крокодилския проблем — подметна Бен тихо.

— Какъв друг проблем има? — Тя се досети, преди да е изрекла въпроса си. Зарадва се, че той бе твърде зает с шофирането, за да види червенината, заляла лицето ѝ.

— Все пак искам да знам кой те е наранил — настоя Бен. — Как можеш да защитаващ човек, способен на такова нещо?

— Зависи колко обичаш този човек — каза Кери внимателно. — Както и да е, вече е минало. Какво значение има за теб?

Пръстите му се впиха във волана.

— Защото аз... защото ти си от значение за мен.

Гърлото ѝ се сви. Само да го казваше с искрено чувство, а не заради добрината ѝ към Робин... Изпита облекчение, когато стигнаха до поляната на Лагуната. Разговорът с Нингара потвърди, че нападналият го крокодил бе самият Фанг.

— Много голям кинга! Добре да хванете бързо, шефе...

От наблюденията на Кери вече знаеха къде предимно се движи Фанг и това им спести трудната задача да го търсят няколко нощи с прожектор. След като помогнаха на Бен да разчисти няколко прохода сред гъсталака, говедарите се струпаха около него и той им обясни как да хванат крокодила в капан. Те закимаха замислени. Ентусиазмът им понамаля, когато дойде време да зложат капана. Трябваше да се работи при отлив, за да се потопа капанът, щом водата се покачи. Когато свършиха, всички бяха изкаляни и изпохапани от комарите и мухите. Не можеше и дума да става да се използват препарати срещу насекомите, защото острото обоняние на крокодила долавяше всяка следа от химикали.

— Какво следва сега? — попита Кери, докато почистваха спечената кал от краката си.

— Ще оставим капана без стръв няколко дена, за да свикне Фанг с него. След това ще заредим стръвта — няколко килограма диво прасе или голям сочен прилеп.

Тя усети, че Бен я гледа напрегнато и се почувства поласкана.

— Забеляза ли нещо?

— Тебе. Тук, на открито, по средата на тази операция, изглеждаш някак си различна...

Кери се огледа, но всички бяха заети с поставените им задачи.

— Какво искаш да кажеш?

— Като че ли за теб това е най-важното нещо на света — добави той замислено.

— Така е. Какво чудно има? Не съвпада ли с твоята представа за мен като безскрупулна използвачка?

— Може би направих някои прибързани изводи. Нали ти повярвах обаче за чека?

— Много мило от твоя страна — измърмори тя под носа си и отиде да види как върви работата с капана.

Бен я настигна в края на мангровата горичка.

— Не можеш да ме обвиняваш, дете помислих, че търсиш по-голяма изгода. Ти се появи веднага щом се разчу, че Рик ще става собственик на Казуарина.

— Добре де, предвидих всичко — въздъхна Кери примирена. — Щях да се ожения за Рик, ако той бе посочен за наследник на Джейк. И понеже не можах да понеса мисълта, че ще се ожени за друга, долетях като стрела да се опитам да го спечеля отново. Сега доволен ли си?

Разпали се, повиши тон и забеляза, че мъжете поглеждаха с интерес към тях. Бен я хвана за лакътя и я притегли към себе си.

— Не е толкова просто, нали?

— Така си помислих — каза тя с преувеличена невинност. — Нали току-що си признах?

— Откъде да знам? — изръмжа той. — Променлива си като вятъра. Не знам вече какво да мисля за теб.

Няколко дни по-късно донесоха на разлива бут от диво прасе. Този път Бен смяташе да лагеруват, докато крокодилът ухапе стръвта. Когато Кери заяви, че също остава, той не се зарадва особено.

— Не е необходимо, мога да сложа някого от мъжете да наблюдава — настоя Бен.

— Трябва да съм тук да успокоявам животното, може да получи стрес — опъна се Кери.

— Ами ако ти получиш стрес? — намръщи се той.

Тя се събуди призори, може би от крясъка на бяла чапла, изплашена от гласа на Фанг. Мигновено се разсъни, сигурна, че нещо ще се случи. Другите още спяха. Облече се бързо и безшумно и отиде към Лагуната да провери капана.

Утрото бе безмълвно. Въздухът бе толкова пропит с влага, че почти усещаше вкуса му. Кери зарея поглед по зелената шир на реката. Повърхността ѝ бе гладка, само един чворест пън бавно плаваше по течението.

Изведнъж пънът смени посоката на движението си и Кери осъзна, че това бе огромен крокодил, насочен към стръвта. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, докато се взираше в очакване. Не смееше дори да диша.

Леко докосване по рамото едва не я отпрати надолу по склона. Ръката на Бен я прихвана и задържа. Тя посочи реката. Той се вгледа и кимна. Усети, че тялото му се напруга. Вниманието ѝ се разкъсваше между усещането за близостта с Бен и драмата, разиграваща се пред тях. Потисна първото чувство, макар че нервите ѝ пулсираха от допира с него. Все пак се радваше, че споделят това вълнуващо събитие.

Дългоочакваният миг настъпи. С неуловимо движение гигантският крокодил се хвърли напред и склочи челюсти около стръвта. Звукът от разкъсана плът я накара да изтръпне. Бен я прегърна по-силно.

Мощната атака на крокодила задейства механизма и примката се стегна. За да не нарани или задуши животното, Бен бе използвал специална мрежа, която заклеци бронираното му тяло. Съпротивата му постепенно щеше да го изтощи. Докато звярът се блъскаше и обръщаше, Кери успя да зърне долната му челюст. Беше Фанг.

Трябваше да почакаят няколко часа, докато Фанг се умори достатъчно, за да го доближат. Тя го наблюдаваше, докато не прецени, че бе дошло време за упойващата инжекция. Щом флексадилът започна да действа, Бен докара хората си да го изтеглят с въжета на брега към чакащото ремарке.

С Бен работиха рамо до рамо от момента на залавянето. Предугаждаха взаимно желанията си, като че ли бяха в телепатична връзка. Щом Нъгет захлопна задния капак на ремаркетото с ценния товар, Бен я сграбчи и я завъртя високо във въздуха.

— Успяхме! За Бога, успяхме!

Нейният възторг бе не по-малък.

— Наистина успяхме! Отсега нататък ще те наричат „Чемпиън — повелителят на крокодилите“...

Очите му искряха.

— По-скоро на теб ще ти викат „Донован — повелителката на крокодилите“! Ти извърши цялата научна подготовка.

— Страхотна двойка сме! — каза Кери усмихната, но изведнъж се опомни, разбрала колко вярно бе това. От зори работиха заедно като две половинки от един безупречен механизъм. Бе участвала в такива операции, но никога досега в такава хармония. Сведените ѝ мигли трепкаха по пламтящите бузи.

— Фантастично е, нали?

Той стана сериозен, като че ли осенен от същите мисли.

— Фантастично! Да се надяваме, че Матилда ще хареса Фанг.

Близостта от преди миг изчезна. Опита се да влезе в неговия лек тон.

— Знаеш как става с уговорените бракове — ще се научат да се обичат...

— Може ли да се научиш да обичаш? — попита Бен със странно несигурен глас. — Мислех, че или обичаш, или не обичаш...

— Кой знае как е при крокодилите? — вдигна рамене тя.

Бен бе подготвил втора кошара до тази на Матилда. Преживяха тревожен момент, когато дойде време да махнат въжетата от вързания Фанг. Но крокодилът бе все още под влиянието на упойката и само се размърда лениво щом разбра, че е освободен.

Говедарите знаеха, че един удар на голямата му опашка можеше да прекърши краката на човек и се отдръпнаха чевръсто. Мина известно време, преди животното да се съвземе достатъчно и да си възвърне пъргавината. След това се отправи към покрития с водни лилии изкуствен вир и се потопи. Скоро се виждаха само контурите на ноздрите му и топчестите очи.

— Край, представлението свърши — обяви Бен.

Жегна я разочарование от края на операцията, но бе доволна, че крокодилът понесе преместването видимо добре. А можеше много неща да се случат — от инфекция до удавяне по време на упойката. За щастие нищо лошо не стана и никой не пострада. Бяха благодарни. Все пак посърна и с неохота установи, че с приключението свърши и

споделената близост с Бен. Този ден работиха и мислиха като един. Разбра, че усещането дълго ще ѝ липсва.

Настроението на Бен изглеждаше различно. Той все още бе въодушевен от преживяното. Видя го да се смее и шегува с работниците. Когато ѝ заговори, тонът му бе дружелюбен, но вместо да я ободри, Кери се почувства по-зле. Откритието, че не търси приятелството му, ѝ подеждаше като шок. Искаше много повече...

През следващите няколко дни ходи с Бен до фермата да види какво прави Фанг. В никакъв случай не биваше да го запознаят с Матилда, преди да свикне с новата обстановка. При едно такова посещение запита Нъгет дали крокодилът бе започнал да се храни.

— Не, още не — тъжно призна той. — Опитах да му дам всички крокодилски лакомства, които ми хрумнаха, от прилеп до биволски бут, а той само лежи и се цупи.

Спогледаха се с Бен загрижено.

— Ако не прояде скоро, ще го загубим — изказа гласно Бен тревогата им.

Изведнъж им хрумна едновременно: „Ами ако чуе как хранят Матилда?“

Не беше сигурно, че ще стане нещо, но всичко вече бе изпробвано и Бен реши да опитат. Ето че щом отвори коша, в който държаха риба за нея, огромната ѝ глава изникна от лилиите и голямата паст зина шумно в очакване. Бен я нахрани бавно и колкото можеше по-шумно. След това закачи един мъртъв кефал на пръта и го надвеси над леговището на Фанг. Притаиха дъх. Много бавно водата се размърда и се показаха очите му, вперени нагоре в кефала. Фанг извади глава от водата и захапа рибата със зъби. Рязко щракване, рибата изчезна и Фанг отново се потопи.

— Ще се оправи! — светнаха очите и на двамата. Крокодилът хапна още два кефала и потъна във водата. Кери сияеше от радост, докато се отдалечаваха към рейндж-ровъра на Бен.

Защо не може да е винаги така, запита се тя. Тук, на фермата той бе мил към нея, но усещането се изпаряваше, щом се завърнеха в Кинга Даунс. Там всички, освен Бен се отнасяха към нея с топлота.

— Всичко наред ли е между вас? — напечата Робин на компютъра предишната вечер.

— Чудесно, няма за какво да се тревожиш — бе уверила Кери приятелката си. Робин още вярваше, че са сгодени и Кери се ужасяваше да ѝ каже истината. От идването ѝ Робин постоянно се подобряваше, но в последно време пак бе започнала да изглежда бледа и отпусната. Кери се надяваше, че това не се дължи на напрежението между нея и Бен. Докато вървяха към колата, отново изпита желание да бъде в прегръдките му, нещо като глад, засилващ се с всеки изминат ден, прекаран тук. Спря се с ръка на дръжката:

— Не можем да продължаваме така...

Бен се пресегна да ѝ отвори вратата.

— Знам, но нямаме избор, докато Робин не се оправи съвсем. Съжалявам, че ти е толкова трудно.

Наистина ѝ беше трудно, но не по причините, които той си представяше...

— Все още смяташ, че съм тука заради Рик, нали? — попита тя тихо.

Мускулите на челюстите му играеха.

— Ти призна, че е така в деня на лова на крокодила.

Затова ли бе така хладен към нея оттогава?

— Нямах предвид това — настоя Кери. — Глупаво постъпих, дори на шега.

Очите му помръкнаха, но не можа да разбере дали от гняв или от тъга.

— Много сериозни неща се казват на шега — припомни Бен. — По-лесно щях да ти повярвам, ако не бях видял белезите по гърба ти. Само сляпа любов може да върне една жена към мъжа, който ѝ е причинил такова нещо.

Заклещена между него и вратата на колата, нямаше къде да избяга, нито да отбегне настойчивия му поглед, впит в лицето ѝ. Забеляза болка в него, която отекна в тялото ѝ.

— Не, Бен, грешиш! — отрече тя.

Изглежда той не я чу. Когато заговори, гласът му бе изпълнен с мъка.

— Боже мой — вярно е!

Докато се отдалечаваше, Кери понечи да го настигне и да го накара да я изслуша. Но какво можеше да му каже, след като вече бе

прочел истината в очите ѝ? Тя наистина обичаше мъжа, който я беше
белязал, за добро или за зло...

СЕДМА ГЛАВА

Следващите дни Бен я отбягваше. Кери започна да се чуди защо му трябваше този фалшив годеж, когато за всеки беше ясно, че те бяха всичко друго, освен влюбена двойка. Досети се, че лъжата трябваше да продължи заради Робин.

Когато бяха с Робин, обикновено на вечеря в края на работния ден, той проявяваше нежна загриженост към Кери. Щом Робин се оттеглеше да спи, Бен се прибираше в черупката си. Отпусна се само веднъж, когато го запита за Фанг.

— Много по-достъпен е, особено когато му носиш храна — каза той.

Прониза я остра болка от топлия му глас. Опита се да си внуши, че предпочита да е безразличен към нея. Това би облекчило неизбежната им раздяла.

— Как се държи Фанг с Матилда? — попита тя.

Бен се усмихна. Очите му се зареяха някъде далече и Кери разбра, че духом се бе пренесъл при крокодилите.

— Фанг изглежда много иска да се срещне с Матилда. Щом я види, се хвърля върху телената преграда, която ги дели. Въпросът е, че не знае дали ѝ се усмихва от любов или от глад.

— Затова казват: „Никога не се усмихвай на крокодил“ — почти изпя тя. — Както и да е, виждала съм ги да се любят на воля и се радвам, че не съм крокодил.

Смехът му се сля с нейния и за момент между тях паднаха преградите. Скоро обаче затвореният му вид ѝ подсказа, че си бе спомнил предишните разговори. Той се изправи и се протегна:

— По-добре да си лягам. Утре ще имам много работа.

Противно на всякакъв здрав разум, Кери изпита желание да го задържи още малко, за да продължи ведрото настроение.

— Какво ще правиш? — попита тя.

По лицето му пробяга раздражение.

— Ще бъда долу на животновъдната ферма да подбирате добитък. Нъгет ще докара хиляда и петстотин глави.

Представи си как рискува живота си сред стадото диви говеда и нещо я преряза вътрешно. Едва сподави желанието си да му каже да внимава.

— Бен... — подзе Кери, но се опомни. — Лека нощ.

— Лека нощ — отвърна ѝ той, без да се обръща.

На сутринта, когато тя слезе на закуска, Бен вече бе заминал за животновъдната ферма. На голямата маса, на която обикновено сядаха по десетина души, сега бяха само тя, Робин и Джеси Финч.

— Какво ще кажеш да посетим Фанг днеска? — обърна се Кери към Робин след закуската.

Главата на Робин заподскача нагоре-надолу и усмивката ѝ разцъфтя. Радваше се на всяка възможност да избяга извън стените на къщата, а и досега не бе видяла новото начинание на Бен.

— Готова ли си, Робин? — попита тя, когато влезе в спалнята на приятелката си. Робин бе облечена с карирана риза и кожени панталони. Придвижи количката си до компютъра. Кери отиде зад нея:

— Искаш да ми кажеш нещо ли?

Ръцете на Робин зачаткаха по клавишите.

— Ти и Бен, всичко наред?

Кери дълго разглежда думите, преди да отговори. — Защо мислиш, че има нещо?

— Настроението не е добро — написа Робин.

Душата ѝ се стегна. Робин компенсираше недъзите си с необикновена проникателност. Бен трябваше да го има предвид, когато измисли годежа.

— Имахме недоразумение — призна тя, понеже знаеше, че не може да се преструва как всичко е наред, когато Робин чувстваше, че има нещо. Стисна рамото на приятелката си: — Всичко е наред, кой няма проблеми?

Робин отпусна рамене с облекчение и напечатата:

— Целунете се и се сдобрете.

Кери се усмихна пресилено.

— Щом казваш. Хайде да тръгваме — Фанг очаква закуската си.

Кери се опасяваше, че Робин ще усети унилото ѝ настроение и затова поддържаше непрекъснато незначителен разговор, докато

пътуваха по изровения път към фермата.

— Имам писмо от татко тази сутрин. Сестра ми Луиза се е преместила в ново жилище. Не е ли чудесно?

Макар лишена от компютъра си в колата, Робин направи жест, който Кери изтълкува като знак на одобрение.

— Тя ще се зарадва, ако ѝ пишеш — подхвърли Кери.

Робин кимна. Кери знаеше какви трудни битки бе водила приятелката ѝ, за да постигне нещо в живота си. Беше чудесен пример за Луиза в нейната борба за самостоятелност. Робин я дръпна за ръката с жест, обхващащ обширните земи около тях.

— Искаш от мен да я поканя в Кинга Даунс? — разбра я Кери. — Тя много ще се зарадва. Разказвала съм ѝ за тези места в писмата, но друго е сама да ги види. Благодаря ти за предложението.

Изминаха останалите километри в мълчание. Кери бе доволна, че по-малката ѝ сестра щеше да има възможност да види това място. В същото време я бодна тревога. Не бе казала нищо на семейството си за мнимия годеж с Бен Чемпиън, понеже предполагаше, че играта ще свърши, преди да стане необходимо да бъдат посветени. Въздъхна дълбоко. Проклети да са Бен и неговите измислици...

Поне с големите гущери отношенията ѝ бяха ясни, помисли си тя, докато тикаше Робин до телената ограда около басейна на Фанг. Взе два мъртви кефала от кофата, закачи ги на пръта за хранене и го подаде на Робин.

Щом капакът на кофата издрънча, масивната глава на Фанг се появи между лилиите. Робин надвеси пръта над главата му, той отвори могъщите си челюсти и след шумно щракане рибите изчезнаха. Робин се засмя от удоволствие и подаде пръта за ново зареждане. Докато приятелката ѝ хранеше Фанг, Кери наобиколи инкубаторите, където крокодилските яйца се топлеха при постоянна температура, за да се излюпят. На връщане към откритите басейни видя, че Робин разговаряше с някого. Позна Рик и отново се притесни.

— Какво правиш тук? Смятах, че помагаш на Бен.

— Не съм сянка на Бен — намръщи се той. — Има една дузина мъже, готови да изпълнят заповедите му. Аз не му трябвам. Освен това тази земя е моя.

Без да иска, бе забравила, че крокодилската ферма бе възседнала невидимата граница между Кинга Даунс и отдалечената Казуарина.

— Бен ми каза, че тази земя спада към Казуарина — отвърна тя примирено. — Но не знаех, че вече е твоя.

Рик се престори, че внимателно си разглежда ноктите.

— Документите са вече при адвокатата. Утре по това време земята ще бъде моя.

От нещо в гласа му я побиха тръпки. Думите му прозвучаха като заплаха.

— Имаш ли вести от Пърша? — запита Кери, за да смени темата.

— Пърша, Пърша, Пърша! — възкликна той с досада. — Само за нея слушам напоследък. Е добре, тя се върна след дълго отсъствие, но баба ѝ не се оправи. Затова семейството ѝ смята, че не е редно още да се гласим за сватба.

— Съжалявам, че е загубила баба си...

— Да, да — прекъсна Рик съболезнованията ѝ. — Бен реши, че не е редно да ме кара да чакам повече за наследството, разпореди се и задвижи нещата.

Робин се размърда нервно в стола си и Кери ѝ стисна рамото насърчително.

— Не се безпокой, все пак ще направите сватбата, нали Рик?

— Ти май много бързаш да ме ожениш! — изгледа я свирепо той.

— Не, разбира се — отвърна тя с престорена бодрост. — Но знам с какво нетърпение Робин очаква сватбата...

Разбрал намека ѝ със закъснение, Рик се пресегна да разроши косата на Робин.

— Не се тревожи, всичко ще бъде както трябва. Най-важното е, че ще успея да подготвя Казуарина за моята невеста — добави той. Тонът му не ѝ се стори много въодушевен.

— Това е добра новина, нали Робин? — възкликна Кери сърдечно. Надяваше се, че не прозвуча толкова фалшиво, колкото Рик. Забеляза го, че пристъпва от крак на крак и хвърля поглед към фермата. — Какво има? — попита тя.

— Няма нищо. Предполагам, че, сега се връщате у дома?

Начинът, по който го каза, я накара да трепне вътрешно.

— Не бързаме. Бен ще отсъства цял ден. Той знае, че мислех да дойда тук и ми разреши да се опитам да запозная Матилда с Фанг.

Рик се намръщи още повече.

— Сега ли трябва да стане това?

— Не е задължително. Те са все още боязливи един към друг и може би ще е добре да го поотложим.

— Чудесно... — Забеляза озадачения ѝ вид и побърза да добави: — Имам предвид, че не искам да се сбият, когато имаме толкова малко хора, за да ги разтървем.

— Имаш право, разбира се. Днес се отказвам. Но държа да ги запозная преди началото на дъждовния сезон, за да има възможност Матилда да снесе яйца.

Рик изкозирува подигравателно:

— Тъй вярно, рейнджър Донован!

— Стига, Рик! Омръзнаха ми шегите ти — усмихна се Кери.

— Скъпа госпожице, човек ще си помисли, че наистина искаш да се ожениш за брат ми Бен!

Крехкото рамо на Робин се стегна под ръката ѝ. Тя го потупа успокоително.

— Разбира се, че искам, Рик. Какви щуротии приказваш...

— Така ли? Забелязвам, че вие двамата още не сте определили датата на сватбата.

— Колкото и вие с Пърша — парира Кери, но веднага съжали, че му позволи да я предизвика. — Не можеш да застанеш между нас, ако на това се надяваш. Бен иска да се ожени за мен, тъй че най-добре е да се примириш. Хайде, Робин, да вървим у дома да похапнем. И ти ли си гладна като мен?

Робин вдигна очи, но поклати глава. Разговорът с Рик им бе отнел апетита. Докато буташе Робин към колата, мъката в очите ѝ я разтревожи. Идваше ѝ да удуши Рик!

Когато насочи автомобила през портала на фермата, с учудване забеляза, че срещу нея идва голяма лимузина. Вътре имаше четирима мъже, чиито официални костюми тук изглеждаха неуместно. Когато лимузината наближи, Кери забави ход и се опита да огледа пътниците в нея. По тия места непознатите бяха рядкост и никога не отминаваха без поздрав. Този път бе изключение. Робин се сви разочарована.

— Всичко е наред, мисля, че познавам един от тях — каза Кери, обърна колата и влезе отново във фермата. Мъжете бяха слезли и Рик се здрависваше с тях, когато Кери спря. — Здравей, Тео! — извика тя към най-високия мъж.

— Здравей, Кери, как си? — изненада се той, че я вижда тук.

Тео Стратопулос бе почти неприлично красив. Висок около метър и осемдесет, с широки като на професионален борец рамене и самоуверени движения. Макар че нямаше още четиридесет, гъстата му коса бе посребрена и му придаваше вид на благороден държавник от висок ранг, което много му помагаше в търговските сделки. Забележителен нюх му бе дал възможност да натрупа едно от най-големите богатства в Австралия.

— Какво ви води насам? — запита тя. Изненадата ѝ се сля с удоволствието да го види отново.

Тео погледна към Рик, който му кимна едва забележимо.

— По работа, както обикновено — вдигна рамене той. — Мислех, че си някъде из пущинака и ловиш крокодили.

— Точно това правя — разпери ръце Кери към съоръженията около тях. — Бен Чемпиън имаше нужда от малко помощ за крокодилската си ферма и Комисията ме изпрати при него.

— Бен е щастлив човек! — оживи се Тео.

— Не се ли канеше да тръгваш току-що, Кери? — попита Рик, като безуспешно се опитваше да прикрие раздразнението си. Очевидно не искаше да му попречи в работата, която имаше с Тео и спътниците му. — Робин те чака в колата — натърти той.

Тя разбра намека му и се обърна към Тео:

— Канех се да се връщам в Кинга Даунс, където съм отседнала. Преди да продължиш, ела да се запознаеш с Робин — говорила съм ти за нея.

Рик изпръхтя нетърпеливо, но Тео го пренебрегна.

— Ще се радвам да се запозная с Робин!

Тръгна след нея към колата и Кери го доближи.

— Какво всъщност те води тук, Тео? Отглеждането на крокодили все още не е изгоден бизнес, така че не може да е това.

— Защо трябва да бъде нещо друго? Рик Чемпиън ме покани да видя мястото и дойдох.

Достатъчно добре го познаваше, за да разбере, че крие нещо. Знаеше, че няма да успее да го накара да ѝ каже нито дума повече, отколкото иска.

— Ето я и Робин! — каза тя прекалено весело и отвори широко вратата на колата. — Робин, това е мой приятел от Дарвин, Тео Стратопулос. Тео, Робин Чемпиън!

Той тактично не се изненада от недъзите на Робин, пое протегнатата ѝ ръка и я целуна с подчертана вежливост.

— Имате прекрасни, изразителни очи — каза Тео тихо. — Щастлив съм да се запозная с вас.

Робин се засмя и извърна поглед. След това дръпна Кери за ръката и направи жест за ядене.

— Робин иска да те покани на вечеря в Кинга Даунс — преведе Кери. — Ще дойдеш ли довечера, като свършите тук?

— С най-голямо удоволствие — прие той. — Може би ще успея най-после да се запозная с твоя Бен Чемпиън. Чувам, че приемаш поздравления, Кери. Трябва да поздравя и годеника ти довечера.

— Как научи? — изгледа го втренчено тя.

— Трябва да знаеш, че си имам собствени източници. Кажи ми какво би искала да получиш за сватбен подарък?

— Не е необходимо — възрази Кери, ужасена, че новината бе успяла да стигне до ушите му.

— Глупости! Този път нямаш причина да ми откажеш подарък. Какво да бъде? Вила в Дарвин? Да вземеш самолета ми за медения месец?

При споменаването на меден месец тя почувства пръстена на ръката си неудобен и тежък. Не обичаше да заблуждава хората, а случаят се бе разчул много по-нашироко, отколкото си бе представяла.

— Виждам, че те изправям пред труден избор — забеляза Тео. — Оставям те да помислиш до довечера.

Целуна ѝ ръка, след това на Робин. Върна се при Рик, който нетърпеливо сновеше нагоре-надолу между неговите хора. Кери предположи, че единият от тях бе неизбежният бодигард, а другите двама изглежда бяха някакви бизнесмени. Или адвокати? Счетоводители? Той спомена, че посещениято му днес е свързано с бизнес, но какъв?

Отказът му да ѝ подсказе не я изненада. Когато излизаха заедно, рядко говореше за работата си.

Обикновено приемаше сдържаността му, но този път гореше от любопитство да узнае за какво бе дошъл. Имаше някакво лошо предчувствие.

По време на приготовленията за вечерята успя да овладее опасенията си. Джеси Финч и Робин се заеха с желание да съставят

менюто и прекараха около час наведени над компютъра да избират рецепти. След като се разбраха за вечерята, Кери се захвана да нарежда масата с прекрасните старинни сребърни прибори от колекцията на Робин и красивия порцеланов сервиз „Дерби корона“, останал от бабата на Бен.

— Изглежда чудесно, скъпа — й каза Джеси, когато свърши. — Надявам се твоят Тео да оцени високо труда ти.

— Той не е „моят“ Тео, а просто приятел — изтъкна Кери. — Но е свикнал да има най-хубавото и ще разбере добре какво сме направили.

Все пак с напредването на деня тя разбра, че очаква не Тео. Няколко пъти си намери причини да излезе на верандата, откъдето добре се виждаше всеки, който приближава имението. На четвъртия път забеляза широкоплещеста фигура, високо изправена върху коня, и сърцето й подскочи неочаквано. Бен се прибираше.

Седяха във всекидневната и се наслаждаваха на аперитива си, когато той дойде при тях. Косата му беше пригладена и мокра от душа, носеше бяла копринена риза и безупречно ушити черни панталони, които прилепваха към мускулестите му крака като втора кожа.

— Уиски с лед? — превари избора му Кери. Щом кимна, тя отиде до бара да приготви питието. Трябваше да върши нещо, за да успокои галопиращия пулс на разтуптяното си сърце.

— Какъв е поводът? — попита Бен, като си взе чашата. Пръстите им се докоснаха леко и Кери се разтърси, сякаш волтова дъга мина през нея.

— Имаме гост за вечеря, Тео Стратопулос — подзе тя неуверено. — Срегнахме го в района и Робин пожела да го покани. Надявам се, че нямаш нищо против.

Като чу името на Тео, погледът му се изостри, но само каза:

— Защо да съм против? Този дом е и на Робин.

Тео пристигна точно в седем часа и насочи цялото си внимание към Робин, която се радваше на възможността да играе ролята на домакиня пред новия гост. Той прояви особен интерес към картините й, тъй като вече притежаваше някои нейни работи. Охотно прие поканата да разгледа ателието й. Ала когато Кери понечи да ги придружи, Бен докосна ръката й.

— Нека Робин да го разведе. Освен ако имаш нещо против да прекарва времето си с друга жена...

Тя забеляза, че я гледа в очакване.

— Разбира се, че не! Казах ти, че с Тео сме само приятели...

— Защо тогава е тук, ако не за да те види? — запита Бен със стоманени нотки в гласа.

Кери погледна към вратата, изкушена да му каже подозренията си за посещението на Тео в Казуарина. Робин обаче можеше да се върне всеки момент, а без да знае нещо повече, не можеше да рискува да я тревожи в сегашното ѝ здравословно състояние. Прехапа устни. Засега Бен щеше да продължи да мисли най-лошото за нея...

ОСМА ГЛАВА

Според Кери вечерята бе малко напрегната, въпреки усилията на Робин и Джеси да я направят приятна. Повечето от продуктите бяха от фермата Чемпиън. Основното ястие бе грамадно говеждо филе, изпечено на шиш и гарнирано с разнообразни салати; имаше най-различни морски специалитети и вкусен десерт от тропически плодове с прясно разбита сметана. Яденето бе достойно за крал, но тя бе твърде загрижена, за да го оцени по достойнство.

— Не ти ли се яде, Кери? — попита Тео, забелязал, че няма апетит.

— Ям толкова много, откакто съм тук, че трябва да пазя диета, когато си отида. — Неволно изтърва последното и забеляза, че Бен се намръщи. Ако действително щеше да се жени за него, за какво напускане говореше? Тео май не забеляза нищо и само я потупа по корема с фамилиарен жест.

— Какви глупости — пищните жени са още по-съблазнителни, не си ли съгласен Бен?

— Може би... — Лицето му бе мрачно като облак.

— Каква е според теб идеалната фигура на жената?

— Може би трябва да се огледаш в огледало, за да си освежиш паметта — каза Бен толкова напрегнато, че тя се слиса. Ако правеше театър заради Робин, той надминаваше себе си.

Тео вдигна чашата си за тост.

— Великолепно предложение, Кери!

Кери го изгледа ядосана. Защо нарочно флиртуваше пред Бен? Олекна ѝ, когато Тео обяви, че трябва да си върви. Последва го в коридора и го сграбчи за ръката.

— Какво искаше да постигнеш, там вътре? — изсъска тя.

— Не разбирам за какво намекваш — не се смуги Тео.

— Отлично разбираш. Опитваше се да накараш Бен да ревнува. И успя — добави Кери тъжно.

Той се усмихна.

— След тази вечеря може би Бен ще те оцени толкова добре, колкото заслужаваш. Разбираш ли, Кери, аз те обичам като много скъп приятел. Затова искам да имаш всичко най-хубаво.

— Най-хубавото е Бен! — отсече тя.

— В такъв случай се извинявам. — Тео целуна ръката ѝ и се взря в очите ѝ с потъмнял поглед. За зла участ, Бен тъкмо в този момент влезе в коридора. Кери бързо издърпа ръката си.

— Аз само изпращам Тео — издърдори тя смутена.

— Да, виждам — рече Бен студено.

— Благодаря ви за превъзходната вечеря — подзе любезно Тео — и пожелавам на двамата ви най-щастливо бъдеще!

Бен измърмори нещо в отговор и Тео си отиде. Щом вратата се затвори след него, върху нея се стовари кипящата му ярост.

— Сценката бе много трогателна. Който я види, лесно може да забрави, че си сгодена за мен. А може би тъкмо това се опитваше да сториш?

— Всъщност Тео се опитваше да ти го припомни — отвърна Кери язвително. — Смята, че не ми обръщаш достатъчно внимание. Разбира се, той не знае, че цялата работа е фалш.

— Благодаря ти за своевременното напомняне — намръщи се Бен. — Но не се притеснявай, няма да продължава дълго. Пърша Редшоу се е върнала вчера.

— Знам — подхвърли дръзко тя и едва не си прехапа езика — не беше казвала на Бен, че срещна Рик и Тео на фермата за крокодили.

Той бързо схвана пропуската ѝ.

— Видяла си Рик днес?

Не можеше да отрича.

— Дойде на фермата, когато хранехме Фанг и Матилда. — Бен повдигна въпросително вежди. — Робин и аз — добави Кери. — Да не мислиш, че съм си уредила среща с Рик насаме на фермата?

— Защо не? Ти знаеше, че ще бъда зает цял ден.

— Да, но не знаех, че Рик ще дойде. Впрочем, първото нещо, което ми каза бе, че Пърша се е върнала. Едва ли можех да го прелъстя, докато говорехме за годеницата му, нали?

Той поклати глава. Намръщи се и потъна в размисъл. Изведнъж шеметно я грабна в ръцете си, притисна я към себе си и впи устни в нейните в жестока страстна целувка. Тялото ѝ мигом се подчини на

неговата власт и всичките ѝ заричания да бъде съдържана и недостъпна отидоха по дяволите. Обляха я огнени вълни. Почти против волята си започна да отговаря на ласките му, когато дочу смях зад гърба си. С явна неохота Бен откъсна устни от нейните.

— О, Робин, не те видях...

Прониза я разочарование. Внезапната му страст бе само заради Робин. Трябва да бе чул приближаването на инвалидната количка и бе решил да накара Кери да замълчи по най-практичен начин.

Прокле глупостта си. Още секунда и щеше да отговори на целувката му като на истинска и да се поддаде на опасното му обаяние. Осъзнала, че едва се отърва, тя се отдръпна от него, но старомодният ѝ жест породил нова усмивка върху лицето на Робин. Кери изгледа гневно Бен над главата на Робин. Той нямаше право да подхранва вярата на сестра си в тяхната неискрена любов, щом като наскоро ще трябва да ѝ кажат истината. Отвън прозвуча автомобилен клаксон и Бен се изправи.

— Ще те оставя да помогнеш на Робин да си легне, скъпа — натърти той на нежното обръщение. — Това трябва да е Нъгет. Обещах да отида с него да проверим дали новата стока е добре настанена за нощуване.

— Добре. Лека нощ — промърмори недоволно Кери.

Робин кипеше от възбуда. Кери откри причината бързо, когато я докара до спалнята. Още преди да спрат колелата на стола, Робин се отправи към компютъра и започна да пише.

— Тео иска да купи картините ти? — предположи Кери наслуки. Когато Робин кимна енергично, продължи: — Всичките ли?

— Всичките — изписа Робин и добави: — Харесва серията „Скалите“.

Кери също харесваше серията акварели, които Робин подготвяше за следващата си изложба. Рисувала бе по фотоси и беше успяла да улови величието на Арнхемските скали с всичките им настроения и оттенъци. Прегърна Робин:

— Това е чудесна новина. Поздравявам те!

— Благодаря — изписа Робин и завърши с поредица от удивителни, за да подчертае жизнерадостното си настроение.

Когато Кери погледна часовника, забеляза, че беше станало късно. Бен ѝ бе наредил да не го чака. Поколеба се, после неохотно

отиде в стаята и започна да се готви за сън. Измъкна кремавата копринена риза над главата си и се видя в цял ръст в овалното огледало в ъгъла. Бен ѝ бе предложил да се огледа в огледало, за да види какъв е неговият идеал за жена. Направи го заради Робин, разбира се, но не можеше да забрави с какъв патос го каза.

В тази поза гърдите ѝ стояха високи и твърди, а загорялото ѝ тяло блестеше златисто под светлината на лампата. Остави ризата да падне на пода и започна да изучава лицето си. Очите ѝ бяха големи и лъчисти на тази светлина. Червилото ѝ беше отдавна избледняло, но устните ѝ бяха още ярки. От целувката на Бен, помисли тя с удоволствие. Потисна чувството още в зародиш. Не желаше да свързва неговото докосване с удоволствие или с каквито и да било хубави чувства. Можеха да ѝ ги отнемат твърде лесно, както последния път.

Тогава защо тялото ѝ настойчиво потръпваше винаги щом си спомнеше прегръдките му? Потърка уста с ръка, но цветът не избледня. Като че ли я беше белязал с целувката си, така както белязваше елитните бичета.

Кери реши, че един студен душ може да пропъди Бен от главата ѝ, за да се наспи добре. Дълго стоя под прохладната водна струя, която отми част от бъркотията в главата ѝ. Когато излезе, косата ѝ бе прилепнала на гъсти къдрици, лицето ѝ сияеше на лунната светлина. Тя седна пред тоалетната масичка и започна да бърше мократа си коса. Дочу отдалече входната врата да се отваря и затваря. Въпреки усилията да се овладее, сърцето ѝ откликна — Бен си бе дошъл! Сега, когато Робин спеше, можеше да му каже за идването на Тео във фермата. На вратата се почука леко.

— Влез — каза Кери меко. — Няма да се забавя.

— Не се притеснявай. Приятно ми е да седя и да те гледам.

Тя ужасена смъкна кърпата от главата си.

— Помислих, че е Бен! Махай се от стаята ми!

— Не си много гостоприемна. Нали току-що ме покани — отбеляза Рик.

Кери забеляза зачервеното му лице и блесналите очи.

— Пил си!

— Какво като съм пил? — вдигна рамене той. — Имах право на малко разтуха, след като прекарах половината вечер на чай у семейство

Редшоу.

— Значи там е бил... Тя хвърли отчаян поглед наоколо. Търсеше начин да го отпрати мирно, без да обезпокои Робин.

— Не допускам, че имат настроение за пиене толкова скоро след загубата на бабата на Пърша — забеляза Кери.

— Те никога нямат настроение за пиене — оплака се Рик. — Нямат понятие как да се забавляват.

— Ще бъде различно, когато останете сами с Пърша — подхвърли тя.

— Не знам. Никога не съм бил достатъчно дълго насаме с нея, за да разбере каква е в действителност.

Откровението му я ужаси.

— Тогава как можеш да мислиш за женитба, щом не се познавате добре?

— Какво значение има? Тя е жена и е под ръка. Както казва брат ми Бен, крайно време бе да предприема нещо свястно. Ако знаех, че това стига да го накарам да се раздели с част от татковото наследство, щях да се ожения за теб, когато имах възможност.

Кери изпита отвращение.

— Нямах ли някакви принципи изобщо?

Погледът му се плъзна по нея.

— Нито един, скъпа. Освен това, не са нужни особени принципи да искам това, което ми се полага.

— Искаш да кажеш, че щеше да е твое, ако бе проявил някакъв интерес? — вметна тя. — Ако бе вложил половината от времето, което Бен отделя за тези имоти, можеше да имаш повече основания да претендираш.

Рик се изправи, надвеси се над нея и се подпря на масичката.

— Затваряй си устата! — заповяда той. — Мога да изтърпя това от Бен, но не съм длъжен да го слушам от теб!

— Разбира се, че не си — опита се да го успокои Кери. — Говорих прибързано и се извинявам.

Изглежда не я чу.

— Не че има някакво значение. След няколко дена ти и Бен ще се смеете по друг начин.

При споменаването на Бен я обзе страх.

— Какво искаш да кажеш, Рик?

Решителният ѝ тон проби през алкохолната мъгла.

— Не трябва да ти казвам, още е рано.

— Но ще ми кажеш, нали? — придума го тя и въздъхна.

— Добре, ще ти кажа — захили се той. — И без това е твърде късно да се спре.

— Какво да се спре?

Рик политна назад към леглото и се стовари накрая му, усмихнат за някакъв въображаем свой успех. Овладя се и с усилие се вторачи в нея.

— Тео и аз ставаме партньори. Ще отворим най-голямото казино южно от Дарвин.

Въпреки топлата нощ, Кери замръзна и се сви в робата си.

— Къде възнамерявате да построите това казино?

Рик? — попита, макар да се опасяваше, че вече знае отговора.

— Че къде мислиш? На Лагуната на крокодилите. Тео вече огледа мястото и се съгласи, че е прекрасно.

Ето какво правеха Тео и хората му, когато ги срещнаха на фермата!

— А какво ще стане с проекта на Бен за развъждане на крокодили? — попита тя с привидно небрежен тон.

— Как какво?

— Крокодилите имат нужда от естествена среда, за да се размножават. Те няма да оцелеят, ако има казино под носа им.

— Какво от това? — сви рамене Рик. — На мен ми трябва едно мъничко парче земя, а там има милиони декари, за Бога.

— Фермата е вече построена на това място. Ще трябва години да се премести другаде.

— Трябваше да се сетя, че ще измислиш някакъв аргумент. Ти само тях обичаш, тези твои човекоядци куфари.

— Не са човекоядни — възрази неволно Кери. — Тук са от векове, много преди нас и имат право да живеят свободно.

— Тогава ще трябва да си потърсят свободата другаде...

— Бен знае ли за твоите планове?

— Защо трябва да знае? Това е моя земя. Мога да правя каквото ми хрумне с нея.

Оставаше ѝ малка надежда.

— Не е твоя още, нали?

— Казах ти, брат ми Бен великодушно разреши да я получа веднага, тъй като сватбата се забави.

— Ти май изобщо не възнамеряваш да се ожениш за Пърша?

— Ако можех да се измъкна — изсмя се Рик, — бих останал необвързан, със свободно сърце. Но добрият стар Бен и за това е помислил. Ако не се оженя до три месеца, сделката отпада и той си взема земята обратно.

— Всичко си предвидил, така ли? — въздъхна отчаяно тя. — Все още има време да разкажа на Бен какво си замислил, за да те спре.

— Казах ти, вече е късно. Единственият начин да загубя Казуарина, е ако не стигна до олтара, но аз ще го направя. Няма на какво да разчиташ.

— Тогава защо ми казваш всичко това?

— За да те видя как ще се гърчиш, когато пристигнат булдозерите. Въпреки моите усилия ти си още тук и Бен все още е пощурял по тебе. Понеже нищо не мога да променя, ще трябва да си получа моето по друг начин.

— Като похитиш земята и не оставиш нищо на децата си?

— Ще им оставя точно колкото Джейк ми остави. По дяволите! Та нали моите деца няма да бъдат Чемпиън. Не забравяй, че съм само доведеният син. Издънка от стригач на овце, който имал слабо сърце и никаква застраховка, и невеста на Чемпиън, загубила всякакъв интерес към мен, щом се появил моят брат.

— Сигурна съм, че това не е вярно — възрази Кери плахо.

— Тогава защо даде всичко на Чемпиън, включително и живота си накрая? Ако Джейк не бе пожелал други деца, щеше да е още жива. — За неин ужас гласът му затрепери и по лицето му потекоха сълзи. Състраданието надделя над омразата. Тя се доближи до него и коленичи.

— Недей, Рик. Никой не е виновен за смъртта ѝ. Не можеш да виниш Чемпиън или някой друг.

— Какво знаеш ти? — отблъсна я ядосан Рик. Кери падна назад и робата ѝ се разтвори. В последния момент успя да хване колана на кръста, но все пак предложи на гладните му очи доста загоряла плът. Той коленичи до нея и ѝ попречи да стане.

— Рик, остави ме да стана, моля те!

Рик дръпна колана на робата.

— Искаше да ме утешиш. Приемам предложението. Какво лошо има в това?

— Не съм ти предлагала такова нещо и ти го знаеш много добре! — отблъсна ръцете му тя.

— По дяволите! — Викът изплющя над главите им като гръм. Не бяха чули отварянето на вратата, нито кога е влязъл Бен. Застана над тях като ангел отмъстител. — Стани! — заповяда на Рик. — Ти също се загърни по-прилично.

— Бен, пак си въобразяваш нещо, просто Рик е пийнал малко повече — припряно каза Кери.

Очите му бяха жестоки.

— Това е неговото извинение. Твоето какво е?

— Не ми трябва — не съм сторила нищо лошо.

— Може и така да е по твое разбиране. — Бен въздъхна отчаяно. — Мислех, че вече си се вразумил, Рик.

От войнствения Рик не остана нищо. Облегна се на стената и сведе поглед.

— Нищо лошо не исках, Бен. Може би щом видях Пърша днес и като знаех, че още не можем да бъдем заедно, нещо ми стана.

— Има и по-приемливи начини за отпускане на разстроени нерви — забеляза Бен.

Това бе твърде много! Тя възмутена избухна:

— Изобщо не е дошъл тука да си отпуска нервите, както се изразяваш. Дойде да се изфука как възнамерява да съсипе Казуарина. — Кери извърна разярените си очи към Рик. — Я му кажи какво ми разправи току-що!

Рик затътри смутено крака и отправи умолителен поглед към Бен.

— Нямам представа за какво говори.

— А пък аз имам! — скочи тя с ръце на хълбоците. — Смята с Тео Стратопулос да построи грамадно казино в Казуарина, точно до Лагуната на крокодилите.

— Мили Боже! — смая се Бен.

— Може да ти наговори какво ли не, само да ме zlepостави пред теб — намеси се Рик. — Но се обзалагам, че няма да ти каже как ме покани тук тази вечер.

Бен присви очи и тя видя как юмруците му се свиха. Само я запита:

— Ти ли го покани, Кери?

Твърде късно забеляза капана, поставен от Рик.

— Да, но мислех...

— Мислеше, че ще се върна много по-късно — прекъсна я Бен.

— Съвсем не... Кажи му, Рик!

— О, разбира се, че ще ми каже — каза студено Бен и получи изплашен поглед от брат си. — Но не тук. Навън! — кимна той към верандата. Кери понечи да ги последва, но Бен поклати глава: — Стой настрана!

Брадичката ѝ увисна. Тя се отпусна безпомощно на леглото. Споменът за отказа на Бен да ѝ повярва за завещанието нахлу в главата ѝ, болезнен като прясна рана. Знаеше си, че така ще стане, ако го допусне да я доближи втори път. Откритието, че излезе права, не я успокои. В тихата нощ долетяха гласове. Кери отиде до прозореца и погледна навън. Бен и Рик бяха на поляната пред къщата. Говореха тихо, но гласовете им отекваха.

— Помислих, че този път ще удържиш на думата си.

— Кой ти каза, че не съм?

— Твоето поведение тази вечер.

— Казах ти, тя ме покани да вляза... — Когато Рик повтори полуистината, Кери се сви от страх. После го видя да заема бойна стойка и изпъшка. Бен реагира бързо.

— Не бъди глупак. Мога да се справя с теб винаги. А пиян нямаш никакъв шанс.

— Не съм пиян — смотолеви Рик, но се отдръпна. — Не ме удрай!

— Изкушавам се — каза Бен. — За Бога, ако не бях обещал на татко, вече да си напуснал тази земя завинаги.

— Но обеща, нали? Ако бях на твое място, щях да се придържам към завещанието и да забравя всякакви обети на смъртното легло. Сега ти не можеш да се откажеш.

Бен сви юмруци. Кери чу тежкото му дишане, докато се мъчеше да се овладее.

— Не ме предизвиквай, момче — изръмжа той гневно. Изблъска с рамо изненадания Рик и закрачи към къщата.

Стана ѝ лошо и се дръпна от прозореца. Въпреки заповедта на Бен да стои настрана, не можеше да заспи и да се примири. Трябваше да говори с него. Той беше в кухнята, наливаше вода в кафеника.

— Мисля, че щеше да си лягаш — каза, без да се обърне.

Поне не ме изпъди, помисли тя с облекчение.

— Как позна, че съм аз?

— Аборигените ме научиха да разпознавам хората по стъпките. Освен това нито Рик, нито Джеси си слагат парфюм „Луи Феро“.

— Знаеш ли, Рик излъга — каза Кери тихо, но решително.

— Знам. — Бен включи кафеника и сипа кафе в една чаша.

— Знаеш? Тогава за какво беше целият театър преди малко?

Той се обърна към нея. На ярката електрическа светлина очите му бяха обрамчени с виолетови сенки. Изглеждаше изтощен.

— Искях да кажа, че Рик не е съвсем невинен. Затова по-добре да говорим сутринта, да има време да изтрезнее.

— Когато за удобство ще забрави всичко — предизвика го тя.

— Какво искаш от мен, Кери? Да призная, че не съм видял това, което току-що видях ли?

— Не, искам само да оставиш малко място за съмнение.

Бен откачи втора чаша от дървената полица.

— Искаш ли малко?

— Да, моля те, но съвсем слабо. — Всъщност не искаше кафе, но не искаше и да остави Бен, докато не се изяснят.

Почака мълчаливо да стане кафето. Последва го във всекидневната. Той остави чашите на ниска масичка. Навън бе тъмно и тихо. Само цвърчене на цикади и случаен пронизителен крясък на свирец нарушаваха тишината. Вятърът смени посоката си. Студени тръпки полазиха по гръбнака ѝ.

— Студено ли ти е?

— Не, добре ми е. — Нощта бе топла и уханна. След горещия дъх на деня прохладният шепот на вятъра я радваше. — Известно ли ти е, че Рик обвинява всички Чемпиън за смъртта на майка си?

— Майка ни — поправи я Бен. — Да, знам. Защо го казваш?

— Не разбираш ли, че затова иска да пожертва Казуарина и затова толкова настойчиво иска да застане между теб и мен.

— Мислех, че аз заставам между теб и Рик — забеляза Бен с лека ирония.

— Не трябва да мислиш така, защото Рик не ме обича. Той просто иска да ти отмъсти.

— Смяташ ли, че не разбирам подбудите му? Ако не бяха желанията на татко, знам как щях да постъпя. Теб не мога да те разбера. Изглежда много добре виждаш какво представлява Рик, а все се връщаш към него.

— За Бога, Бен, аз се връщам само по една причина, и това не е Рик! Той не може да понесе да те види щастлив и иска да разбие нашата любов...

Кери спря рязко, осъзнала, че каза повече, отколкото искаше. Бен я гледаше втренчено.

— Каква любов, Кери? Отговори ми.

— Любовта, която мисли, че изпитваме един към друг — промълви едва-едва тя.

— Май не е това, което имаше предвид, нали? Ти смяташ, че любовта ни е истинска?

— Да — прошепна Кери. За Бога, тя бе истинска и той я видя в призрачния миг, когато бе загубила контрол над чувствата си. Някак си, въпреки заричането да се държи настрана, Бен бе успял да пробие бронята ѝ. Сега и той го разбра.

Бен прекоси стаята с бързи стъпки и я грабна в обятията си. Умората му се изпари моментално. Прегърна я през раменете здраво и неудържимо. Кери потъна в обятията му, осъзнала, че няма смисъл да крие повече чувствата си и от него, и от себе си. Горещите му търсеци устни се впиха в нейните. Подчини се и омекна като глина в ръцете му.

— Боже, Кери, защо не ми каза? — Устните му се плъзгаха предизвикателно по устата ѝ.

— Не казах дори на себе си — прошепна Кери.

— Значи истината излезе наяве. Това ли е истината? През цялото време съм бил аз, а не Рик?

— Да — призна тя. — Винаги ти...

И да не бе признала, щеше да разбере — казваше го с всяко движение на тялото си, притисната към него. Как можеше да има тайни между тях, щом телата им не успяваха да излъжат! Той отметна робата от раменете ѝ, за да целува примамливите извивки на шията ѝ. Кери склочи пръсти в косата му и сведе главата му да я целува по

раменете. Бен отгърна робата и намери дясната ѝ гърда. Задъха се и бедрата ѝ инстинктивно се прилепиха към него.

Зъбите му гризнаха леко чувствителното ѝ зърно. Заля я топла вълна. Как да се откаже от такъв миг, дори да ѝ донесе болка? Той обсипа с целувки гърдите ѝ, отметна още робата с глава, за да целуне и другата гърда. Изведнъж тя усети промяна в него, като че някой ги заля с ледена вода.

— Бен, какво има? — Беше вдигнал глава с такава мъка в очите, че Кери се стресна. — Какво има? — повтори тя.

— Върви да спиш. Не казвай нищо, просто върви — нареди Бен с дрезгав глас.

Какво бе сторила? Парещи сълзи на болка и смут изпълниха очите ѝ. Само преди минута всичко бе прекрасно, а сега отказваше да я погледне, да ѝ обясни защо... Остана неподвижен с гръб към нея, глух за молбите ѝ, докато тя се отчая и побягна към стаята си. Втурна се вътре разтреперана, невярваща на случилото се. Нещо настрои Бен срещу нея, но какво?

В търсене на отговор се обърна към кръглото огледало. Ръцете ѝ стигнаха до гърдите и тя отхвърли робата от раменете си. Едва тогава съзря какво бе видял Бен — сърцевидното рождено петно на лявата ѝ гърда, което Рик с такава наглост бе описал на Бен...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Кери влезе в трапезарията на следното утро и погледна към мястото на Бен начело на масата, разбра по купчината прибори, че той вече бе закусил.

Робин улови погледа ѝ и поклати глава към прозореца да покаже, че Бен е навън по работа. Кери не знаеше дали се чувства облекчена или разочарована. Можеше да му обясни откъде Рик познава белега на гърдата ѝ, но не бе сигурна дали ще иска да чуе. Робин я погледна загрижено и дотъркаля стола си до компютъра.

— Добре ли си? — излезе на екрана.

— Горещо-долу — усмихна се вяло Кери. — Не спях много добре тази нощ, предполагам от жегата. — В желанието си да не тревожи Робин излишно, тя направи усилие да изглежда весела. — Какви са ти планове за днес?

Робин посегна към клавиатурата:

— Подбирам картини за Тео.

Кери кимна, зарадвана, че приятелката ѝ ще бъде заета. Все пак се почувства задължена да предложи:

— Искаш ли да ти помогна?

— После, при опаковането — отвърна Робин. — Мини към ателието, ако си самотна.

— Благодаря, ще го сторя — усмихна се горчиво Кери. Припомни си миналата нощ и си наля кафе. Независимо от всичко, Бен прие думите ѝ, че не е насърчавала Рик. Но видът на рождения белег бе последният щрих...

Силна въздишка се изтръгна от плътно стиснатите ѝ устни. Както и да постъпи, бе обречена. Бен дори не я изслуша, когато му пусна бомбата за планове на Рик и Тео за Казуарина. Тя вдигна глава при шумното влизане на Джеси.

— Свърши ли закуската, скъпа?

— Да, благодаря, не съм много гладна...

— Интересно — цъкна с език Джеси, — и Бен каза същото. Любовта ли ви действа така?

Тя прибра съдовете и ги отнесе в кухнята, като остави Кери да гледа замислено след нея. Любовта не отнема апетита. Разбиването на любовта е истинският крадец... Ако се бе придържала към обета си да не се забърква с Бен отново, сега нямаше да има това болезнено усещане за пустота. Споменът от прегръдките и жадните устни, търсещи нейните, сега не би звучал така подигравателно.

Безутешна, тя бутна стола си назад. Нищо не можеше да облекчи тази празнота. Но поне можеше да направи нещо срещу плановите на Рик... Влезе в кабинета на Бен, затвори вратата и вдигна телефона. След минута приказваше със секретарката на Тео, която я свърза още щом чу името ѝ.

— Кери, колко се радвам, че се обаждаш! — чу се възбуденият глас на Тео.

— И аз се радвам да те чуя, Тео! Надявам се, че хареса вечерята в Кинга Даунс?

— И още как! — засмя се той леко. — Надявам се, че Бен Чемпиън не е много раздразнен от моите незлобиви закачки?

— Малко се засегна, но скоро му мина — отговори Кери делово. — За друго се обаждам — за плановите да построите казино в Казуарина...

— Разбирам, че Рик ти е обяснил проекта — не отрече Тео.

— Нищо не ми обясни. Злорадстваше само какво щял да направи — каза тя тъжно. — Тео, как можеш да участваш в такова нещо? Нали видя с очите си фермата за крокодили и съоръженията? Едно казино ще съсипе целия му труд!

— Чемпиън Холдингс има обширни земи. Положително може да измести фермата си някъде другаде...

Кери уморено му обясни, както и на Рик, колко време ще отнеме преместването на фермата на друго място.

— Да не говорим за яйцата и животните, които ще загубим от травмите на преместването — завърши тя.

Тео помълча малко и въздъхна:

— Извинявай, Кери, но не знаех, че изборът на това място ще ти причини такива грижи. Бих искал да ти помогна...

— Добре тогава! Кажу на Рик, че не можеш да финансираш проекта. Без теб той не може да го построи сам.

— Не е толкова просто — забеляза Тео. — Нямам основания да се оттегля, освен ако не открия някаква вратичка в договора. Съжалявам.

— Добре, разбирам. Благодаря ти, Тео. Сбогом.

Чу го да добавя нещо, но вече затваряше слушалката. Ако го бе оставила да продължи, сигурно щеше да я убеждава защо проектът бе единствената възможност. Знаеше, че Тео цени нейното мнение, но този път не можеше да оправдае действията му. Учудваше се как Рик бе успял да го убеди да участва в проекта. Тео Стратопулос, какъвто го познаваше, винаги бе проявявал внимание към дивата природа и животните. Това бе една от чертите, които бе харесвала в него.

Всъщност имаше една малка възможност да спре строежа, но се боеше да рискува... Устата ѝ се изви в горчива усмивка. Вече нямаше какво да загуби. А природата можеше само да спечели.

Малко време ѝ отне да подготви всъдеходния рейндж-ровър за дълъг път. Джеси и Робин бяха заети и никой не я видя, когато тръгна. Не би казала къде отива, но правилата за оцеляване в дивите земи изискваха всеки да обявява накъде тръгва и кога ще се върне. Затова остави на компютъра съобщение, което Робин да намери по-късно.

За щастие познаваше достатъчно добре района и успя без усилие да открие в лабиринта от нерегулирани пътища кой точно води към имението Ред Ривър. Като момиче, когато още живееше в Кинга Даунс, бе ходила с цялата фамилия Чемпиън на осемнадесетия рожден ден на Пърша Редшоу. Скоро след това Пърша замина за Швейцария да учи в скъп колеж и Кери не я беше виждала оттогава. Питаше се как ли изглежда сега?

Когато след няколко часа най-после се появиха постройките на Ред Ривър, Кери бе изморена от борбата с тежкия автомобил по трудния терен. Надяваше се Пърша да е вкъщи. Имаше късмет — самата Пърша излезе на верандата да я посрещне.

— Изненадана съм... Не очаквах посетители. — Тя протегна ръка. — Кери Донован?

— Аз съм — стисна ръката ѝ Кери. — Не вярвах, че ще ме познаете, госпожице Редшоу. Много време мина.

— Осемнадесетият ми рожден ден! — сети се веднага Пърша. — Наричай ме Пери, моля те. Омръзна ми да ме наричат Пърша или госпожица Редшоу в Швейцария. Все още само майка ми държи на цялото ми име.

Кери не можеше да повярва на очите си. Пърша си бе все същата красавица, каквато я помнеше, с копринена руса коса и невъзможно сини очи. Изглеждаше много разсъдлива и дружелюбна. Как, за Бога, се бе забъркала с Рик?

Последва я зарадвана в къщата, благодарна на прохладния полумрак след нетърпимата горещина навън. Както и Кинга Даунс, Ред Ривър бе стогодишно имение, заобиколено от куп други постройки. Опасваше го красива веранда с полегат гофриран покрив. Имаше също тенис корт и плувен басейн, зад който Кери видя примамлива изкуствена пещера. Очевидно Пърша не се женеше за Рик заради парите му.

Пърша-Пери позвъни за чай, който бе донесен от изумително красива прислужница полу-аборигенка. Пиха малко чай, опитаха сервираните сладки и Пери се наведе напред.

— Какво те води към Ред Ривър? Надявам се, че не си дошла да видиш родителите ми, защото те са на кръщение в Дарвин.

— Дойдох да говоря с теб — отвърна просто Кери.

— Много мило от твоя страна — кимна Пери. — Откак се върнах, половината област дойде да ме види.

Кери си припомни бързо за скорошната загуба на семейство Редшоу, която бе забравила за момент.

— Със съжаление научих за твоята баба — изказа съчувствие тя. — Аз загубих моята преди няколко години и знам, че е много тежко, дори когато са много възрастни.

Очите на Пери се навлажниха.

— Знам. Аз също много обичах баба си. Щастлива съм, че успях да прекарам последните седмици с нея и Рик не се противопостави да отложим сватбата. Как е той? Не съм го виждала откак се върнах. Каза ми, че са страшно заети със стадата.

Кери едва не се задави с кифличката, намазана с масло.

— Аз също не съм го виждала скоро, предполагам, заради стадата. — Сега разбра защо Пери бе решила да се ожени за него. Беше я заблудил умело, също както се бе опитал и с Кери, когато бе

наивно момиче. Пери очевидно го смяташе за сериозен, трудолюбив стопанин. Спомни си и думите на Рик, че не се познавали добре. Това обясняваше много неща. Пърша кимна с разбиране.

— Бен сигурно също е ужасно зает. Той ще бъде много облекчен, когато Рик поеме част от задълженията. Рик ми разказа как смъртта на баща му едва не го съсипала. Отначало не смеел да се прибере в Кинга Даунс, затова доста попътувал, докато се успокои. Но ти сигурно знаеш тези неща, щом си стодена за Бен. — Усмихна се още по-сърдечно. — Представяш ли си, ние ще станем етърви!

— Да, наистина — разсеяно потвърди Кери. Кери и Пери... Звучеше ѝ повече като комична пиеса... Смая се как Рик жестоко бе подвел бъдещата си съпруга. Смъртта на Джейк изобщо не бе го разстроила, освен условията на завещанието, които оставиха Рик на сухо. Неговите скъпоструващи пътувания нямаха нищо общо с възстановяването му от мъката. Пърша очевидно вярваше на тези приказки и не бе работа на Кери да разбива илюзиите ѝ. Въздъхна дълбоко.

— Дойдох тук по друга причина.

— Слушам те — изгледа я заинтригувана Пърша.

Колкото можеше по-откровено, Кери описа плановете на Тео и Рик да превърнат една голяма ивица земя от Казуарина в туристически курорт.

— Имат намерение да построят казино на брега на реката, до фермата за крокодили на Бен — завърши тя.

Пърша отпи от кафето си замислено.

— Разбирам. Нямах представа какво е имал наум за Казуарина.

Кери се наведе напред.

— Нали разбираш какви щети ще нанесе на околната среда?

— Сигурно е така, но това все пак е негова земя. Естествено той може да прави каквото иска с нея.

В Кери напираше безсилен гняв, ала го сдържаше внимателно.

— Права си, разбира се. Ала в бъдеще децата ти също ще понесат рисковете. Сигурно не би желала да наследят съсипана земя?

Неочаквано лицето на Пърша потъмня.

— Може би те изобщо няма да искат тази земя... Аз израснах тук с жегата, прахта и мухите, но от мен се очаква да ми харесва и с радост да остана тук до края на живота си. Обаче не искам. — В очите на

Пърша се появи твърд блясък. — С никого не съм споделила как се чувствам. А истината е, че бих желала да остана в Швейцария, ако имах тази възможност.

— Да не си срещнала някого там? — досети се Кери.

Пърша се поколеба, докато реши дали да отговори на въпроса. После въздъхна дълбоко.

— Щом ти разкрих толкова много, по-добре да ти разправа и останалото. Впрочем, сега това вече няма значение.

— На никого няма да кажа, обещавам — насърчи я Кери.

— Запознах се с един френски банкиер, който живее постоянно в Цюрих. Влюбихме се и той искаше да остана в Европа. Но мама и татко биха умрели, ако знаеха. Цял живот са мечтали да се ожения за местен човек и да продължа семейните традиции.

— Значи те одобряват Рик Чемпиън?

— Да, разбира се! — горчиво се засмя Пърша. — Той е като по поръчка — много земя, от добро семейство и с приятна външност...

— Това достатъчно ли е за женитба? — На Кери й звучеше като списък за пазаруване.

— Трябва да е — вдигна красивите си рамена Пърша. — Татко има сериозно заболяване — гръдна жаба. Не мога да мисля за себе си, ако това ще го убие, не е ли така?

Сега стана ясно защо Пърша смяташе да се ожени за мъж, когото не обичаше, и който, от своя страна, също не се интересуваше от нея, освен като стъпка към финансова свобода. Ако не се оженеше за френския си банкиер, за нея бе все едно кой мъж ще избере, щом родителите й бяха доволни.

Кери от все сърце й съчувстваше. Нейните родители я оставиха да живее както намери за добре и никога не бяха очаквали да се съобразява с тях. Трудно й бе да разбере как се чувства Пърша. Все пак, трябваше да опита още веднъж.

— Не можеш ли поне да говориш с Рик за строежа? Може да го накараш да се замисли за последиците.

— Аз също мога да ти дам добър съвет — намеси се дълбок мъжки глас.

Сепна се от изненада, като видя Бен на вратата. Толкова бяха погълнати от разговора с Пърша, че не бяха чули колата му.

— Влез, Бен! — скочи Пърша. — Ела да пиеш чай с нас.

Бен седна и пое чашата, предложена му от Пърша.

— Почуках, но изглежда не ме чу.

— Нищо чудно. Разказвах на Кери за моите преживявания в Швейцария и се заплеснахме. — Отправеният към Кери поглед умоляваше да не споделя доверените ѝ неща.

Бен изгледа Кери над чашата си укорително.

— Интересно, стори ми се, че дочух името на Рик, когато влизах.

— О, да... Кери ми разказа за плановете му да строи в Казуарина. Тя изглежда смята, че мога да му повлияя да ги промени.

— Така ли смята? — От хладния му тон я полазиха тръпки по гърба. Знаеше, че неправилно ще изтълкува посещението ѝ. Бе готова за последствията. Но сега явното му неодобрение я засегна.

— Какво реши да правиш, Пърша? — Въпросът бе зададен небрежно, но Кери имаше чувството, че отговорът живо го интересува.

— Не знам. Това е негова земя — казах и на Кери. Кой знае? Може би едно казино ще посъживи района.

— Може би...

— Как пристигна толкова бързо, Бен? — попита Кери.

Знаеше защо е дошъл — да я спре да се меси между Рик и Пърша. Трябва да се бе върнал рано в имението и прочел съобщението ѝ за Робин. Но това не обясняваше как бе успял да я настигне толкова бързо.

— Хванах един автоvlak в тази посока. Безпокоях се за теб да караш толкова дълго в двете посоки за един ден. Имах късмет, че намерих транспорт, нали?

— Голям късмет... — подхвърли тя небрежно.

— Не съм ви поздравила още — намеси се Пърша, без да усети напрежението между тях. — Кога е щастливият ден?

— Още не сме определили датата, нали скъпа? — попита я Бен, подчертавайки нежното обръщение. — Но ще трябва да го направим до края на сухия сезон, за да могат да пристигнат гостите, преди мусоните да направят пътя непроходим.

Кери му хвърли убийствен поглед. Защо трябваше да украсява лъжата толкова много?

— Може би ще изчакаме малко — обади се тя. — Все пак решението бе внезапно и не искаме да допуснем грешки.

— А какво става с теб и Рик? — попита Бен. — Може да направим двойна сватба?

— Бен! — извика Кери ужасена, макар да знаеше, че го направи само за да я вбеси. И успя отлично!

— Не, Бен! — притече се на помощ Пърша. — Всяка жена заслужава свой сватбен ден... — промълви тя някак далечно.

Бен изглежда долови тъжните нотки в гласа ѝ.

— Всичко наред ли е между теб и Рик?

Пърша потърси Кери с очи, но тя поклати глава незабележимо. Явно се опасяваше Бен да не е разбрал някак си, че обича друг. Повероятно той се опитваше да установи какви поразии бе направила Кери с тази визита. Само да знаеше истината...

— Всичко е наред — увери го Пърша. — Защо питаш? Да не би Рик...

— Не, Рик нищо не ми е казвал, освен какви усилия полага да подготви къщата в Казуарина за вас двамата.

— Това е много хубаво — каза с облекчение Пърша.

— Защо не дойдеш сама да видиш — покани я Бен. — Откак се върна, ти и Рик не сте били заедно и Робин много ще се зарадва да постоиш при нас.

— Много ти благодаря, но обещах на родителите си да наглеждам нещата в Ред Ривър, докато ги няма. Може би ще успее да дойда след няколко дена, когато се върнат.

— Чудесно — кимна Бен. — Как е баща ти?

— Добре е. Той не може без работа, а вече няма сили да работи из стопанството, макар че лекарствата го облекчават. Сега се консултира с много добър специалист в Дарвин.

Бен се изправи, хвана Кери за ръката и я накара да го последва.

— Време е да вървим. Чака ни дълъг път и предпочитам да си бъдем у дома преди мръкнало, нали, скъпа?

Тя си каза наум, че ако още веднъж я нарече „скъпа“, ще изпищи. Лепна си една усмивка и кимна.

— Разбира се! Благодаря за чая, Пърша.

— Благодаря ти, че ме изслуша — приближи се Пърша. — Толкова ми беше хубаво да споделя с някого. Нали ще си мълчиш?

— Обещах вече — припомни ѝ Кери, леко раздразнена. Ако станеше нещо между Рик и Пърша, сигурно тя щеше да опере

пешкира, макар че нямаше да има никаква вина.

Сбогуваха се на вратата и Бен отиде да докара колата. Когато не можеше да ги чуе, Пърша каза:

— Щастлива си, че имаш мъж, който те обича така. Да бие целия този път от загриженост да не се връщаш сама!

Откъде можеше да знае, че причините за идването на Бен съвсем не бяха толкова романтични...

Щом се отдалечиха от имението Ред Ривър, Бен се обърна към Кери.

— Какво искаше да постигнеш с това посещение?

— Чу какво каза Пърша. Искях да поговоря с нея да повлияе на Рик срещу строежа.

— Срещу строежа или срещу Рик? — сви устни той.

— Има ли някакво значение? При всички положения ти ще вярваш каквото си решил. Фактът, че се завтече след мен чак дотук доказва, че все още смяташ да следиш всяка моя стъпка.

— Не допускаш ли, че мога да се безпокоя за теб?

Мисълта бе толкова невероятна, че тя дори не я удостои с отговор. В паметта ѝ ярко изникна изражението му, когато видя рожденото петно.

Колата се люшкаташе и друсаше по неравния път, ала Бен я управляваше с лекота, за която Кери му завидя. Знаеше накъде отива и успешно се справяше с всеки терен, както и в живота. Не го плашеха нито тежките преходи, нито житейските трудности. Той просто прегазваше всичко по пътя си...

— Май не става така, както очакваше, а? — наруши мислите ѝ дрезгавият му глас. Тя въздъхна дълбоко.

— Какво искаш да кажеш?

— Говорих днес с Тео Стратопулос за плановете му. Предполагам, когато си запознала Рик с Тео си помислила, че той ще ти бъде ужасно благодарен и ще ти падне в краката. Ала стана обратното — изпусна Рик, а строежът си върви...

— Не! Няма нищо такова! — извика неволно Кери. — Нямах понятие, че Тео е замесен, докато не го видях на фермата. И не съм се надявала да спечеля Рик. Да видя тази земя застроена е последното нещо, което бих желала. Аз я обичам.

Бен вдигна ръце от волана, за да изръкопляска безшумно.

— Звучи убедително... Обаче тази сутрин Тео ми каза, че именно ти си му предложила да инвестира капитали в района.

— Да, но за защита на дивите животни и научни изследвания, а не за курорти и за игрални домове!

— Може да е така, ала той има други идеи.

— Винаги е имал. Това е една от причините да не бъдем повече приятели. Той смята, че всички решения в бизнеса трябва да вземат мъжете, а жените трябва да ги слушат.

Бен така стисна волана, че кокалчетата му побеляха.

— В такъв случай извинявай. Грешно съм преценил ролята ти.

— Така е — потвърди тихо тя. — Никога няма да участвам в съсипването на дивата природа. Станах рейнджър за опазване на природата, а не за разрушаването ѝ. Има ли някаква възможност да ги спрем? — изгледа го умолително Кери.

— Страхувам се, че нищо не може да се направи. Земята принадлежи на Рик, освен ако се откаже от брака, което не ми се вярва да стане. Съжалявам, Кери — добави той за нейна изненада. — Трябваше да те пусна да си отидеш в деня, когато се срещнахме на Лагуната на крокодилите, вместо да те забърквам в тази каша. Предполагам, защото се надявах...

— Какво? — Дъхът ѝ спря.

— Сега е без значение. Защо не се опиташ да поспиш? Пътят е дълъг и сигурно си уморена.

Тя не беше изморена, а сломена от отношението му. Явно продължаваше да смята, че се е върнала заради Рик. За съжаление всичко изглежда потвърждаваше тази версия. А истината бе, че се върна заради Бен. Той бе в кръвта ѝ като тропическа треска и нямаше лек срещу въздействието му върху нея.

Обезсърчена послуша съвета му, отпусна се в седалката и се остави клатушкането да я приспи. Докато стигнаха до земите на Чемпиън, сенките се удължиха. Наблюдаваха ги стада от стоманеносиви биволи и някое случайно динго с щръкнали уши, което се шмугваше в тревата при шума на колата. По едно време Бен мерна диви говеда, подслонили се под бодливите храсти.

— Трябва да пратя Нъгет да подбере тези животни — обади се той, когато тя се надигна да види какво става.

— Много ли път остава?

— Още час. Близо сме до фермата. Искаш ли да спрем да се поразтъпчеш?

— Моля те — кимна нетърпеливо Кери. Гърбът я болеше от продължителното друсане.

На Лагуната позна стария си бивак и се наведе да разпръсне пепелта от огъня. Като че ли бе изминала цяла вечност, откак Бен я изненада тук и тя прие неговата игра...

— Скоро трябва да започна работа — изрече Кери като на себе си. — Отпуската ми почти свърши.

— Сигурно с радост ще се върнеш на работа.

Тя се обърна, когато Бен застана зад нея, загледан в реката през рамото ѝ. Струваше ѝ голямо усилие да не се облекне назад, в уюта на ръцете му...

— Обичам работата си.

— Не питах за това.

Една барамунди проби повърхността на тъмната, обрасла с мангрови дървета, вода под тях. Кери се загледа в кръговете, чезнеци в края на реката. Щеше ли да си отиде с радост? Би трябвало, щом Бен очевидно не я обичаше. Въпреки това знаеше, че ще ѝ бъде трудно да си отиде. Знаеше, че част от нея щеше да остане тук с него.

— Не отговори на въпроса ми.

— Не знам отговора — каза тя неуверено. — Има ли нещо, което да ме задържа тук?

Той бе сложил ръка върху нейната. Изведнъж рязко я отдръпна и тръгна към колата.

— Предполагам, че няма.

Докато го гледаше да крачи през тревата към колата, Кери изпита непреодолимо желание да бъде в ръцете му още веднъж, преди да си отиде.

— Почакай, Бен — извика тя и забърза по брега след него. Когато стигна до колата, той не беше вече сам. При него бе Нъгет Малоун. Очевидно бе яздил бързо, защото хълбоците на коня му бяха покрити с бяла пяна и се движеха като мех.

— Какво има? — попита Кери обезпокоена. Нещо лошо трябва да бе станало у дома, за да дотича Нъгет тук толкова спешно. Той мачкаше притеснен шапката си с кокалестите си пръсти.

— Робин... Тази сутрин започна да диша трудно. Успяхме да повикаме доктора по радиото и той ни каза какво да правим. Сега вече е добре, наистина — побърза Нъгет да успокои пребледнялата Кери.

— Докторът е на път, нали? — попита Бен.

— Да, Бен. Самолетът му кацна преди час. Погрижих се да има всичко необходимо, преди да тръгна да ви търся.

— Добре си направил — увери го Бен. — Тръгвай напред. Ние ще те следваме колкото можем по-бързо.

— Опасявах се, че предложението на Тео ще й дойде много — обади се тя, като тръгнаха отново. Този път Бен караше бързо, колкото теренът позволяваше, без да се съобразява с удобството на пътниците. Но сега то нямаше значение. Най-важното бе Робин да се оправи.

— Какво предложение? — надвика шума на мотора Бен.

Кери му обясните Тео иска да купи цялата серия картини за скалите.

— Той не знаеше, че Робин не бива да се вълнува.

— Не го обвинявам — въздъхна Бен. — Ако трябва да се вини някой, това съм аз, защото я оставих сама, макар да знаех колко са деликатни нещата.

Ако аз пък не бях отишла при Пърша, Бен нямаше да напусне къщата, помисли си Кери. Изведнъж разбра, че не може повече да продължава така и се хвана здраво за подскачащата кола с мрачна решителност. Колкото по-бързо напуснеше Кинга Даунс, толкова по-добре щеше да е за всички...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щом зърна посивялото и уморено лице на доктор Сайм при завръщането си в Кинга Даунс, Кери разбра, че няма да си тръгне така бързо.

— Добре ли е? — попита Бен.

— Държи се — отвърна той мрачно. — Добре, че имате тук кислороден апарат, иначе трябваше да рискувам да я откарам със самолет в болница.

— Какво става с нея? — зяпна уплашено Кери.

— Не се плашете, най-страшното мина, слава Богу. Както е изтощена, пипнала белодробна инфекция и не можеше да диша. След няколко часа кислород трябва да се оправи. Дадох ѝ лекарство срещу инфекцията.

— Значи няма да се наложи да ходи в болница?

— Засега не, освен ако положението не се влоши. Ще остана тук тази нощ, ако нямате нищо против.

— Вече приготвих една от стаите за гости — обади се Джеси тъкмо когато Бен си отвори устата.

— Останете колкото искате, докторе. Сигурен съм, че Робин ще бъде по-спокойна, докато сте до нея.

Докторът се извини и отиде при болната, а Джеси го последва загрижена. Когато си отидоха, Кери се свлече в един стол.

— Мисля, че не мога да си отида точно сега.

Бен я изгледа изпитателно.

— Чу какво каза доктор Сайм за състоянието на Робин. Ако сега ѝ разкрием истината за годежа, ще я срути.

— Мислиш ли, че не знам? Ако не беше Робин, отдавна да съм сложила край на този маскарад — забеляза горчиво Кери.

— Разбирам — каза той тихо. Прашното му лице напомняше одушевена гранитна скулптура. — Може би ще трябва да поискам още нещо от теб.

Какви ли нови изпитания ѝ замисляше?

— Да?

— Искам да кажем на Робин, че сме определили деня на сватбата и евентуално да ѝ позволим да започне подготовката.

— Сериозно ли говориш? — ококори очи от изненада тя. — Това само ще утежни положението, когато научи истината.

— Може би. Но междувременно ще ѝ даде стимул да се оправи. Ако обаче заподозре, че нещо не е в ред, може да изпадне в отчаяние.

— Казах ти, че съм съгласна да продължим играта.

— Може да се окаже недостатъчно. Ще ѝ се стори странно, че не насрочваме сватбата. Дори може сама да разгадае всичко. А ти не искаш това да стане, нали?

— Мисля, че не — призна Кери угрижена. Изглеждаше чудовищно да се откаже. — Добре. Кажй ѝ каквото искаш — няма да споря.

— И това е малко — каза Бен рязко. — Ще трябва да проявиш и малко ентузиазъм.

— Разбираш ли какво искаш от мен? — Сигурна бе, че нямаше ясна представа.

— Знам. Искам от теб да се преструваш, че обичаш някого, когото не можеш да понасяш, след като застанах между теб и Рик. Но ти обещавам, че това няма да трае дълго — само докато Робин се оправи.

Само докато Робин се оправи... Колко често ѝ се налагаше да съжالياва за тези думи напоследък. Пред Робин бе задължена да играе ролята на притеснената булка, а приятелката ѝ тъпчеше компютъра със списъци от цветя ѝ менюта, които никога нямаше да потрябват.

Все пак Бен се оказа прав. Планът се отрази положително на сестра му. Два дена след припадъка ѝ докторът прекрати кислородното лечение. Робин вече можеше да сяда в леглото и да се храни по малко.

Изморяваше се бързо, но пренебрегваше нарежданията да почива. Предпочиташе да хвърли цялата си енергия в подготовката на сватбата.

— Безпокои ме нейното усърдие — сподели Кери с доктор Сайм след едно от обажданията.

— Не се тревожете, това е най-добрата терапия за нея — успокои я докторът. Очите му светеха радостно. — Само да не се откажете, защото болестта веднага ще я повтори. Нали разбирате?

Без да иска, думите му бяха толкова близо до истината, че ѝ причиниха остра болка. Бен я мислеше за героиня, щом търпеше всичко заради Робин. Не можеше да си представи какви страшни усилия ѝ струваше да планира сватбата си с мъжа, когото обичаше, като знаеше, че тя никога нямаше да се състои.

Бен се вживяваше в ролята си на влюбен годеник пред Робин, като че ли наистина си вярваше. Ако не знаеше как стоят нещата, Кери би се заклела, че целувките му са истински. Устните му търсеха нейните с настойчива пламенност, докато ѝ се завиеше свят от желание за истинска прегръдка.

Когато почувства, че не може повече да издържа, доктор Сайм обяви, че Робин е достатъчно добре, за да разреши посещенията си на един път седмично.

— Не забравяйте, че искам покана за сватбата — напомни той на тръгване.

Кери смачка списъка, който държеше в ръце. Стига да имаше сватба и да можеше да живее щастливо като съпруга на Бен. Но и двамата знаеха, че всичко е измислица и скоро ще свърши. Само да не болеше толкова много...

От пристъпа на Робин почти не бе виждала Рик. Той не посещаваше редовно сестра си, а Кери гледаше да не остава насаме с него, за да не дава на Бен поводи за нови нападки. Затова се изненада, когато един следобед Рик връхлетя без предупреждение и почти я издърпа да стане.

— Това е твое дело, нали! — изруга той и размаха лист хартия под носа ѝ.

— Не знам какво имаш предвид, Рик — отстъпи стресната тя.

— Така ли? А ще отречеш ли, че си ходила при Пърша Редшоу да се бъркаш в нашите работи?

— Ходих да я видя — призна смутено Кери. — Но не съм се бъркала, както се изразяваш. Говорихме за строежа, това е всичко.

— И си я убедила, че това е нещо ужасно, нали?

— Не, не успях. Тя го подкрепи, ако искаш да знаеш. Не можах да я убедя да промени отношението си.

— Не ми изглежда така, ако съдя по това писмо — отново размаха листа Рик. — Прочети го сама.

Писмото падна в краката ѝ. Тя го взе с треперещи пръсти и го зачете наум, но той настоя да го чете на глас.

— Скъпи Рик — започна Кери и вдигна глава, щом видя подписа на края на листа. — Писмото е лично, Рик. Сигурен ли си, че искаш да го прочета?

— Искам да видиш каква беля си сторила с намесата си!

— Скъпи Рик — зачете тя на глас, — съжалявам, че ми липсва смелост да ти кажа това лично. Баща ми претърпя тежка операция и сега се възстановява отлично. След няколко седмици сигурно ще бъде напълно здрав. — Кери го погледна усмихната. — Това е вече добра новина, нали Рик?

— Чети нататък — подкани я той. — Още не си стигнала до най-интересното.

— Щом баща ми оздравее — продължи тя озадачена, — ще отпътуваме за Европа. Ще заведе родителите си в Швейцария да се срещнат с мои приятели от колежа. Между тях е и един мъж, когото обичам много силно. Искам да се оженя за него и затова ти връщам пръстена. Съжалявам, че ти съобщавам тази вест, но не можех да ти бъда добра съпруга, когато сърцето ми е другаде. Благодаря ти за търпението. Пърша.

Когато вдигна глава, Рик я гледаше свирепо.

— Още не разбираш, така ли?

— Разбира се, че съжалявам за твоята женитба, но ти призна, че не я обичаш. Какво повече има да говорим?

— Забравяш условията на брат ми Бен — няма жена, няма земя — изръмжа Рик. — Сега виждаш ли какво си направила?

Кери пусна писмото на земята.

— Нищо не съм сторила Рик. Пърша обича друг. Това няма нищо общо с моето посещение. Тя го е обичала и преди да отида.

— Но нямаше да предприеме нищо, ако ти не беше отишла при нея. — Устата му се изви в грозна усмивка. — Обзалагам се, че си я посъветвала сестрински да следва сърцето си.

Кери кипна:

— Тя не можеше да постъпи другояче, докато баща ѝ беше болен. Да му каже, че е влюбена в чужденец — това щеше да го убие. Нищо не е могла да му каже, докато не оздравее.

Рик стъпка писмото с крак.

— Ти май за всичко имаш отговор? Добре тогава, да видим какво ще кажеш сега — булдозерите вече започват работа на терена на фермата за крокодили. Докато Бен научи, че женитбата отпада, ще бъде твърде късно да спре строителните работи и аз пак ще спечеля.

Остави я с отворена уста, разтреперана от току-що казаното. Положително блъфираше. Не бе възможно да започне строежа на казино, без да е пълноправен собственик на земята. Само да можеше да се свърже с Бен, но той бе някъде из имението и нямаше да се върне до залез-слънце. А не можеше да остави Робин сама у дома — Джеси също отсъстваше. Трябваше да предприеме нещо.

Огледа безпорядъка наоколо и видя надписа, който довършваше при влизането на Рик. Беше опаковала последните картини на Робин, за да ги изпрати на Тео и етикетът с адреса му лежеше в краката ѝ. Взе го и отиде към телефона.

— Господи, дано да е там! — повтори тя няколко пъти задъхано, докато набираше номера. Секретарката ѝ каза, че е на съвещание. Макар и неохотно се съгласи да го извика след упоритото настояване на Кери, че въпросът е спешен.

— Какво има, Кери, май си разстроена — забеляза Тео.

— Вярно е. Съжалявам, че те откъсвам от съвещанието, но имам нужда от помощта ти. — Разказа му за посещението на Рик и накрая го помоли да спре работата на обекта, докато не бъде уведомен Бен.

Последва дълго мълчание.

— Искам да ти помогна, скъпа, но нищо не мога да направя — промълви внимателно той.

— Имаш предвид, че вече са започнали? — извика Кери, почти загубила самообладание.

— Не, недей. Успокой се. Нищо не мога да направя, защото не зависи от мен. След последното ти обаждане проучих проекта по-внимателно и реших, че си права. Тези пустеещи земи имат по-голяма нужда от ферма за крокодили, отколкото от казино. Накарах моите юристи да намерят вратичка.

— О, Тео, трябваше да имам повече вяра в теб! Съжалявам, че те прецених погрешно.

— Може би си имала основание — намеси се той. — Ако са започнали вече да разчистват терена, това означава, че Рик е намерил друг спонсор, така че нищо не си спечелила.

— Напротив — увери го тя. — Сега, каквото и да стане, поне не съм загубила един приятел.

Новината бе чудесна, но не решаваше неотложния въпрос, заключи тя. Изпита безкрайно облекчение, че Тео не участва в съсипването на Казуарина. Очевидно обаче се бе появил някой друг, вероятно от познатите на Рик в Дарвин финансови акули. Все се намираха хора, за които природата бе по-маловажна от новите строежи. Така че на Рик едва ли му се бе наложило да търси дълго.

Този човек трябва да му беше повярвал, че Казуарина е негова собственост и затова се бе съгласил да започне строителните работи. Докато грешката се разбереше, можеше да е вече късно да се спаси земята от опустошение.

Измъчвана от нерешителност, Кери крачеше напред-назад и разхвърляше с краката си опаковъчните материали за картините на Робин. За щастие Робин спеше. Тя бе започнала да се поправя и в никакъв случай не трябваше да я тревожат.

Шумът от отваряне и затваряне на входната врата ѝ подсказа, че Джеси Финч се връща. Кери изтича и я прегърна.

— Толкова се радвам да те видя!

— Не отсъствах много дълго — засмя се Джеси. — Добре ли е Робин?

— Отлично. Спа почти през целия следобед. — Кери огледа безпорядъка, който оставяше. — Не се тревожи. Ще довърша работата и ще почистя, като се върна.

— Като се върнеш откъде? — запита Джеси озадачена.

— Лагуната на крокодилите — подхвърли Кери през рамо и профуча през вратата.

Прашният път към фермата изглеждаше безкраен. Колата напредваше мъчително с подскачане и криволичене; колелата затъваха и се измъкваха от дупките, докато Кери се почувства като ездач на родео, който се опитва да се задържи върху буен необязден кон. Тълпи от биволи с очи на кошути я гледаха как минава под сенките на евкалипти и храсти.

Накрая мина през портала на резервата. Изпита облекчение. Вместо рев на строителни машини се чуваше само цвърчене на цикади и монотонно бръмчене на комари по брега на реката. Може би Рик блъфираше?

Когато наближи кошарите на крокодилите, наоколо нямаше никой. Повечето от малките животни лежаха неподвижно на припек, наполовина във водата. Нито едно око не трепна, докато ги обхождаше, но Кери чувстваше, че движенията ѝ се наблюдават. Ако не беше подсилената телена ограда, мигом щяха да я отвлекат в басейна.

Мисълта я накара да потрепери, щом стигна кошарата на Фанг. Нямаше и следа от големия крокодил, но като огледа внимателно лилиите, струпани над водата, откри две тъмни бучки — ноздрите на Фанг, изплувал да поеме въздух. Изведнъж дъхът ѝ спря — забеляза неравно разкъсване в мрежата, разделяща Фанг от Матилда. Изтича до леговището на Матилда и надникна над оградата.

Въздъхна, като видя женския крокодил, извил тяло край едно дърво и проточил дълга опашка във водата.

— Какво сте направили вие двамата? — попита тя неподвижното създание.

Матилда помръдна клепач. Явно гонеше мухи от очите си, но жестът ѝ поразително заприлича на намигване. Кери внимателно разгледа гъстата трева около басейна и забеляза няколко купчинки растителност по брега. Испита радостна възбуда, като разпозна пробните гнезда, строени от Матилда. Никой не можеше да обясни защо крокодилите правят такива гнезда, преди да снесат яйцата си. Може би за да проверят дали избраното място е достатъчно влажно за яйцата?

Въпреки че бяха известни немалко случаи, когато крокодили са гнездили в пленничество, Кери се гордееше с постигнатото. Бяха осигурили на Матилда подходяща естествена среда за размножаване. Колко щеше да се радва Бен на тази новина...

Изведнъж мощен рев раздра тишината край речния бряг. Обърна се стресната и видя огромна земекопна машина на поляната. Радостта ѝ се обърна в отчаяние като осъзна, че Рик не си измисляше все пак. Наистина искаше да съсипе този рай.

Затича се към машината инстинктивно. Размаха ръце и закрещя с цяло гърло. Шофьорът не можеше да я чуе от рева на мотора, но трябваше да я види и да спре. Трябваше!

Сърцето ѝ замря за миг — мислеше, че ще я прегازی, но машината избоботи и спря само на няколко крачки от нея.

— Какво правите, госпожице? — извика той отгоре. — Опитвате се да се самоубиете ли?

— Опитвам се да ви предпазя от скъпоструваща грешка — изкрещя тя в отговор. — Нямате право да разкопавате тази земя!

Шофьорът извади лист хартия от джоба си.

— Тук пише друго нещо. Господин Чемпиън, собственикът на тази земя, иска да я разкопая и аз го правя.

— Предполагам, че имате предвид господин Бен Чемпиън — каза Кери решително.

Той погледна документа.

— А не, пише Ричард Чемпиън. Има ли разлика?

— Ричард не е собственик на земята, а Бен.

— Велики Боже! Откъде да знам? Вие госпожа Чемпиън ли сте?

Тя му показва картата си за самоличност.

— Рейнджър Донован от Службата за опазване на крокодилите.

Като чу цялата й фирма, шофьорът пребледня.

— Охо, я по-добре да проверя тази работа, преди да започна.

— И аз така мисля — обади се мъжки глас.

Булдозерът бе заел цялото й внимание и Кери не бе чула пристигането на Бен с неговия рейндж-ровър. Когато го видя да се приближава, шофьорът на булдозера изпита неудобство.

— Вижте господине, не знаех, че сте двама...

Бен му подаде ръка.

— Бен Чемпиън. Съжалявам за недоразумението. Не сте виновен. Обадете се в кабинета ми и ще ви обезщетя за изгубеното време.

Шофьорът взе предложената му от Бен картичка и запали мотора. Изкара машината извън резервата и я чуха да боботи в далечината. Бен се обърна към Кери.

— Изглежда съм дошъл тъкмо навреме?

— Рик наистина искаше да съсипе резервата — разтрепери се тя. — Когато дойде вкъщи тази сутрин и ми каза какво възнамерява да направи, бях убедена, че блъфира.

— Добре, ама не е било блъф — потвърди Бен тъжно. — Макар и да знаеше, че няма право на тази земя, щом Пърша му върна пръстена.

— И ти ли знаеш? — ококори се Кери.

— Пърша ми се обади за съвет, преди да му пише. Това ми даде време да се обадя на моя адвокат и да анулирам сключеното споразумение да дам Казуарина на Рик. Очаквах да стори нещо подобно. Следващият път ще включа клауза, която да не позволява едромащабно строителство.

— О, Бен това е чудесна новина! — Преди да осъзнае какво прави, тя го прегърна от чиста радост и облекчение, че кошмарът е свършил.

Оказа се неподготвена, когато той студено се измъкна от ръцете ѝ и отстъпи назад.

— Радвам се, че си доволна.

— Разбира се, че се радвам. Сега твоята ферма за крокодили е осигурена завинаги!

— Вън от опасност и съм благодарен — сега това е единственото нещо, на което мога да се радвам.

— Защо го казваш, Бен? — погледна го изненадана Кери.

Очите му се смекчиха за миг, но после отново потъмняха.

— Не можеш ли да разбереш как ще се чувствам, докато вие с Рик уреждате живота си на прага ми?

Тя отвори уста да му каже колко греша, ала преди да изрече и дума, се задави от прашен облак. До тях спря кола, от която изскочи самият Рик.

— Какво, по дяволите, правиш? Разминах се с булдозера, който се връщаше отгук. Той работи за мен, а не за теб!

— Тогава ще работи за теб някъде другаде — срязва го Бен.

— Тази земя е моя. Не можеш да ме спреш да я разчиствам.

— Напротив, мога. Пърша ми каза, че е взела друго решение и аз промених условията на нотариалния акт. Пак можеш да вземеш земята, ако се ожениш, но само да я разработваш, а не да я съсипеш.

Рик изгледа побеснял Кери и сви юмруци.

— Това е твоя работа, нали?

Бен пристъпи между тях.

— Не я обвинявай. Бог да ѝ е на помощ — тя те обича! — изтръгна се от него, ала думите му предизвикаха бурен смях у Рик.

— Обича мен? Страхотно, особено като знам, че никога не е обичала друг, освен тебе.

Бен я изгледа объркан, с потъмнели от болка очи.

— Ами чекът, сцената в твоята спалня...

— Кажи му истината, Рик — помоли го тя.

Почти очакваше Рик да разкаже, че са били любовници и да погуби всякакво бъдеще за нея и Бен. За голяма изненада той отвърна:

— Има ли смисъл? Наситих се да ви гледам как се измъчвате взаимно.

— Значи между вас няма нищо?

— Никога не е имало, Бен — каза тихо Кери.

Бен пристъпи към своя доведен брат.

— Махай се оттук, докато не съм те убил!

Рик изглеждаше изплашен и почувствува, че Бен не се шегува. Вдигна ръце примирително:

— Няма защо да ставаш груб. Разбирам, когато съм излишен, но ще ми трябват малко пари, за да се настаня някъде другаде.

— Ще се погрижа да имаш достатъчно пари за това, което искаш, Рик, стига да е далеч оттук — отвърна Бен.

Всеки друг мъж би се погрижил да спаси гордостта си и да не приеме пари от Бен, но Рик не бе наивен.

— Ще ти пиша къде да изпратиш чековете — подвикна той и тръгна към колата си.

Бен изчака да заглъхне шумът на мотора и се обърна към Кери.

— Съжалявам. Ти не искаше да стане така, нали?

— Точно така исках да стане — усмихна се тя.

— Но Рик си отиде. Чу го — няма да се върне повече...

Трудно ѝ бе да повярва, че все още очакваше от нея да страда за Рик.

— Много добре — каза Кери със задоволство в гласа.

В присвитите му очи проблесна пламъче.

— Не ме разигравай, Кери. Няма да се примиря с второто място.

Тя тръсна глава така, че златистите ѝ къдрици се надиплиха във въздуха и блеснаха ярко на слънчевите лъчи.

— Няма да стане нужда. Знаеш ли, аз престанах да се самозалъгвам.

— За Рик?

— Не, това си беше негово дело. Мислех, че се връщам, за да ти докажа, че не можеш повече да ме нараниш. Сбърках. Ти си единственият мъж на света, който може да стори това.

— Какво искаш да кажеш? Че Рик е прав? Че ме обичаш?

— Това е едно от малкото верни неща, които каза — забеляза Кери. — Рик винаги е искал да има нещата, които ти имаш. Смята, че си получил всичко по рождение. Не можеше да се примири, че сам си постигнал това, което имаш.

— Дори и теб?

— За това не ти се наложи да се трудиш много — усмихна се тя.

— Ела, Кери!

Каза го като заповед, но имаше и нотка на отчаяние, която я привлече като, магнит. Под горещото слънце тялото му пламна при нерешителното ѝ докосване. После я притегли в ръцете си и не остана място за мислене.

Всичките ѝ въпроси се стопиха в прегръдката му, щом долепи затопленото ѝ от слънцето тяло към своето така, че Кери болезнено почувства мъжествените очертания на яката му снага. Ръцете ѝ обгърнаха широките му рамене и тя притегли главата му надолу, докато устните им се срещнаха. Аборигените твърдят, че демони обитават всяка пещера и езеро. В целувката му също имаше демони, които така я омаяха, че загуби ума и дума. Можеше само да се люшка като хвърчило, да се остави да я понесат вихрите на възхитителните усещания, кои го я издигаха до непознати висини от удоволствие и страст. Бен откъсна неохотно уста от нейната и каза нежно:

— Обичам те, рейнджър Донован...

— И аз те обичам. Бен Чемпиън. Ще ми се само да не бяхме губили толкова време да го осъзнаем.

— Толкова бях сигурен, че обичаш Рик — каза той дрезгаво.

— Той искаше да мислиш така. Не може да понася мисълта да имаш всичко.

Бръчка преряза челото му.

— Но Рик знаеше толкова много за теб...

Кери разбра, че има пред вид рождения белег. Нямахте друг избор, трябваше да му разкаже всичко.

Иначе щеше да тегне като облак над бъдните им дни.

— Не исках да ти кажа — започна неуверено тя. — През нощта, преди да напусна Кинга Даунс, нещо се случи. — Гласът ѝ прекъсна и дори сега ѝ бе трудно и болезнено да си спомня тази нощ.

— Продължавай — подкани я нежно Беи.

— Рик бе толкова ядосан, че бе пропуснат в завещанието на Джейк, че... си го изкара на мен.

— Насили ли те? — прекъсна я той гневно.

— Не. Опита се и успя да ми разкъса дрехите, но аз избягах в храстите зад къщата.

— Значи ето как е научил за рождено го петно — забеляза Бен. — Господи, той ли направи онези белези по раменете? Кълна се, че все пак ще го убия!

Кери сложи пръст на устните му да смири гнева му.

— Остави го, Бен. Той си отиде.

— Но да вдигне бич срещу теб и да те обезобрази за цял живот? Кое чудовище може да извърши такова нещо?

Бе много по-трудно, отколкото си го представяше. Как да му каже истината, щом знаеше как ще му подейства? Но нямаше избор. Не можеше да го остави да мисли, че Рик я е белязал.

— Не беше Рик — каза приглушено тя. — Бе чиста случайност. Човекът, който го стори, дори не знаеше, че се криех в храстите.

По-скоро почувства, отколкото чу протестния му вик.

— О, Боже! Аз бях, нали? Аз ти причиних това? — Кери кимна мълчаливо, едва сдържайки сълзите, като видя силната му болка.

— Това бе чиста случайност — повтори пресипнало.

— Сега си спомням. Упражнявах се за състезанията с камшик. Тогава бях шампион на провинцията. Усетих, че камшикът удари нещо меко, но помислих, че е животно или нещо друго. Когато претърсих храстите, нищо не намерих.

— Вече се бях върнала в стаята си — промълви тя. — Не те обвинявах. Как можех — та аз те обичах...

— Дори и след като ти причиних болка?

— Ти не знаеше за това. А и аз те нараних в известен смисъл, като не оправдах очакванията ти.

— По дяволите очакванията! — отвърна той. — Ако не бях толкова сляп, щяхме да бъдем заедно през цялото време и нямаше да ми се наложи да чета за теб по вестниците като влюбен глупак.

Трудно ѝ бе да си го представи като глупак, дори и в любовта. Кери се опияняваше от съзнанието, че имаше такава власт над него.

— Трябваше да се сетя, когато каза, че помниш всички слухове за мен — забеляза тя.

— Казвах си, че ги чета само от любопитство — усмихна се кисело Бен. — Но обикновеното любопитство не те кара да изпитваш желание да убиеш някого като четеш, че твоето момиче се среща с милионер.

— Тогава не знаех, че ти принадлежа...

— Сега знаеш, нали? — попита загрижено Бен. — Защо смяташ, че толкова настоявах да ти сложа пръстен на ръката? Не исках да рискувам да ми избягаш за втори път.

— Значи не само заради Рик? — попита Кери и усети как я залива топло чувство.

— Исках да спазя обещанието към баща си, но в същото време се нуждаех от теб тук — намръщи се Бен.

— Макар че вече те бях разочаровала?

— Никога не си ме разочаровала. Винаги си била честна към мен, повече, отколкото самият аз към себе си, струва ми се. — Ръцете му я обгърнаха. — Кълна се, че ще ти се отблагодаря, скъпа моя. Никога повече няма да ти причиня болка, докато съм жив.

— Това предложение ли е, господин Чемпиън? — сгуши се в прегръдките му тя.

— Разбира се! — целуна я той. — Едва ли си изненадана, тъй като те преследвам за женитба цяла вечност с помощта на Робин.

— Ако знаех, че намеренията ти са сериозни — призна Кери, — всичко щеше да е различно.

— Различно изглежда сега. А тогава изглеждаше, че много искаш да се измъкнеш и това бе единственият начин да те задържа. Мислех да ти приготвя капан като този за Фанг.

— Исках да избягам, защото ми се струваше, че не те интересувам — каза тя. — Истината е, че не ти трябваше примка — беше ме заловил много по-рано!

Бен прие поканата на полуотворените ѝ устни и я обсипа с малки целувки.

— Този път — промълви, без да отлепя устни от нейните, — нямам намерение да те пусна.

— Само се опитай! — засмя се Кери.

Вместо отговор той я притегли към себе си. Кръвта ѝ закипя от непреодолимо желание и тя отвърна на целувките му с не по-малка жар. Горещият му дъх върху устните ѝ беше обещание за нов живот.

Някъде наблизно се чу гърленият рев, с който Фанг зовеше своята самка. Неочаквано сякаш цялата дива природа се изпълни с любовен зов...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.